

از خایه زندان کم و چشم از کلاهش کم کنایه از نقصان نجابت سبیل که در حساب نیاید
چشم در کلاه و داشتن عرت در اعتبار داشتن درین قیاس چشم در کلاهش نیست و چشم
در کلاه ندارد کنایه از آنست که نجابت مطلق نبودست صاحب سے نیز در حسنه برے خویشین و عطفی
نیست چشمی در کلاه محسوب ساغر نبوش + درویشی و اله بر سے و اجمد ز خیر حله تو دارم + چون سر کل
چشم در کلاه ندارد + قاسم شہر سے صوفیان در نیت چشمی در کلاه + تشیی در خرقدہ چشمہ بست +
سیلم سے امید یعنی اگر بہت در گدایانست + بیک کلاه نہ چشم در کلا ہی نیت + کسے در است چشمی در کلاه نیت
جامہ شہرت نسا در خرقدہ چشمہ را + چشم شدن کنایه از شرف و پریشان شدن چشم کشیدن
کنایه از تفرقه و پریشانی انداختن و چیز سے نظامی مصرع کشیدم چشم در خیل و سپايش + و بعضی کنایه از دور
کردن طباطبائی بخیل نوشتند از حکیم تر برے قستانی سے در نیت کجہ اگر حوسے شود بود + گو سے +
ہر کہ بود + کتد بر پیشکش در کش چشم من کرو است + سے کارم در گرہ است و این زبان لوطیان است
چشم را نعل در ہوا بندد کنایه از سبکستے و ہوشکافیت یا کمد در واقع این امر محال است
چشم دین و چشم دین آقا و چشم تے این الفاظ در مقام تعجیر و تویین
گو بنیاد دل در ہوا باش گذشت طغرا سے و در زندگیاں کہ چشم دین آقا ہی + صد حجت کہ نیت در کلاش
چشمی + زمین چشم تے کہ بویچی آفانده است + بکیز بکوب سے رسیان سے آید چشمک قوی عکوا
چشمک ہوا لایحی علاج سے بیخک از چشمک قزے کردن + از زیش علاج چند داشتن است چشمی نام
و مکان ظہور سے سے بر سر خوان نبرد از ہمیش + و در خلا سے تیرہ گیوشین + پیشیمان نام و بلفظ
شدن ستل پیشیانی ندرت و بلفظ خوردن ستل سنجو کا شے سے نیت باک کہ چشم تے پیشیانی خورد
انکہ قوسے ہاک دوست از دشمن گرفت + میر خسر سے تناول گرناسازے قمر را زود ہا ہا سے خورد
کے واروت سود + چشم جانور سے مودت کہ تازے بن خوانند و قسم شد آبی دغاکی صاحب
درویش خاشستہ از بریم کشند + تر + از بیشہ ہاست بشہ خاکے گزہ تر + چشم را نعل در ہوا بندد
کنایه از سبکستے و ہوشکافیت یا کمد در واقع این امر محال است مع الفاظ لپٹ با لہم باد سے کہ از
دیان بر چیزے زندہ اشرف سے نے من زرا خوان عزیزان شکوہ چون پوست کشند + شد جراح بر کہ
روشن در زانوش لپٹ کشند لپٹ کا سے گرمی یعنی کنایه از زمان اندک صاحب سے یکے جام
علاج چشم بہ لپٹ کا سے گرمے + بر سرے کز فریے خام خیار سے وارو + با قر کا شے سے آن دہر کا
کہ چون عور بہریت + جان درق من ز شوق رویش سفر نیت + کرب بلیم نہد زمر جان با ہم + کارم
موقوف یک لپٹ کا سے لپٹ پوز با سے دوم نیز خار سے در او جھول بر اعون دین یعنی
با وہن کو کنایه از اقل شہیاست میرا سے چون رونق بخت در دروڑے سنگت + اگر کوہ شود از لبت چوڑے
سنگت + زین کب کو ز نیت خیزد آواز + کاین بادہ دنا بکوزی سنگت مع الکاف التاری لکھا زبان

پیش تر صبح علی خراسانی سے آن خستہ کی تیغ زرا اندوہ میرا + برفی دشمن تو زور بر لگا صبح پاک
 چیز گندہ بیمار پاک و چاک نفسی است بل بازان در ایوی در عیسے شیدا کز وقت بدر آمدنک
 دین رو کے صلوة دومہ داشتہ تارک + خرگشتہ بحولیت بلیم پاک و چاک + خود قابل ضحکت نظم و نثر شش مضحک +
 شانے کتو سے دو بولند نے اشل علی + ملک خواہر عزیز ملک + کز رہے معازان فساد + آن کیے کسبند
 دین پاک پاک و چاک و جہت قابل دلدادہ آخیریم تپسے نام سے سورت در بند طغرا در ترحید سے
 ندادے پاک مع کشش از مشیم + پاک مع زورے کز بے نسیم + مع اللام پیل + باضم ترجمہ ضولین طاقی
 باشد کہ بر رو آب سببند پول شیح آن پیل زدن و ساختن و کردن و بستن
 بنیے زورے سے یکے پیل دیگر یا بزورن + شدن ریکے را وہ بازان آمدن + طغورے سے زمانش بران
 نغمہ پورہ رود + کپل بستہ چشمہ ساز رود + فرستے سے بر آہی چون پیل کون و کنار ہندین + نزدیک
 ہوتا ہند تو سے بران پیل لطف آب کنایہ اندر ہند و بیغاید ہر جدر سانی در فرخات و کورہ
 کہ شا طرور کا ہرے کونڈا ہند پیل لطف آب اند پیل گندین م و پیل شکستن کنایہ از بیطاعت
 دہلے پرہ کردن سیدن خانانے سے عاشق مختشم می ہارے + پیل ہر ہر من کہ شکستے + فلک پیل بروم خواہ
 شکستن + کز آب عافیت جو سے نہ ارم پیل حکیم نام پیل در شیراز گوئید مردم بلج گیر و بیمار بر سر آن
 پیل نشنہ اند ہر کز ہرے و ساؤسے کہ آنجا بر سیدی اختیار میگویند پیل حکیم کہ ہرے المخطات و خان آرز و میفرماید
 و بچہ بر فقیر مخرج شدہ پیل حکیم بچیم فارے دونوں میں الکاف و ہم نام طبیعت کز ابرے مال خود را بکشت مخرج
 کردہ بر سر آن پیل نشنہ چو کتم حکیم سیکف از ان لوز پیل حکیم شہرت گرفتہ پیل مالان + بچم و فرزون
 بچے و نہ بیست نزدیک ہرات گوئید سکندر اول آن پیل شہر و بعد از ان ہرات نہا کردہ کہ ہرے المخطات
 پیل ابریشیم در کتب سیر نام چے نزدیک نظام پلارک بفتح اول و چهارم فولاد جو ہر دور و مینی
 تیغ و جو ہر تیغ نماز است جو کاشے سے دست از جان جسم گہاڑو + چون بر ایہ ببارکت ز نیام پلارک
 و از یکے تیغ دارے اثر سے عبت و رنبد تفتیش غاب است + ببارک کہ اسے زرافرا سیالیت پلاس
 بفتح نو سے از جا ہرے درشت کہ بہا و با لفظ بافتن مستعمل طغورے سے زور سے چہماڑو با فسم پلاس +
 ز خشتی کیوان بر ارم ہاس پلاس انداختن و افگندن کنایہ از متفرق و پیر گندہ ساختن پلارک
 و رگردن کردن مزارینج در مثنیہ شاہ عباس سے + صبح عزا چرخ گریبان برید + و غلٹ شب
 پلاس در کردن کرد + از مردن شاہ دین فلک شبون کرد + در ہر ظلمک و ناخ بیل روشن کرد + پلاس
 گفتن کنایہ از فریب دادن نوشتہ اند و ظاہر اسے صبح بای تازیت جا کز کشت پلا و با بفتح تحت
 کز ہرے المخطات پلاس با کسر ہام چشم کحاف چشم ہم می گوئید و اول ہرے در مدح شاہ محمد خجائے
 و ہرے سے و اگر وہ از یک چشم گریان + در ابرے کز بیزدان + دار اب یک جو اسے از
 یک دو چشم تر بروم + گویا کہ با کسے سما میت + خواجہ جلال الدین سلمان سے پاک کہ در کس چشم

چشم پر آب من به نلوزیت گوگند میل آفتاب و در اشعار حیرت و بخت و دیم سیت آمده در نبرد ستان
 پس شصرت در دس تیرت سواد چشم حد حک کن چنانکه سینه آگه بیده دسے در پاک بود
 درین گفتن پاک برسم غموش و در آن خواب مرگد غموش ربووش و نھاو زگس بر خط سبزه چشم چنان
 که پاک سیم توانه زدن که میران است و ملاش نے ککوسه اگر زو سکا تو نھاو رگے بر نید چشم و ز پاک
 ویدہ کشایہ در یچہ نظرش و پاک ان بالکسر تشدہ لام و کات تبارک نروبان وز نیہا یہ ارادتی ن
 و اسخ سے از دکانہوزا نر پاکان بیاست و یک شام آن نھاو طرفت یام بود و در نظر چشمی مکر کنیارد
 از شوخے قدم و سشد زکر پاکان نھاو طرفت یام را و ماطنرا سے نید چو خرے فصل ابطاق فدیہ
 ز پاکان چارہت نروبان بہار پاک با تحریک نام درند و معروت و چارہا یہ جو بے کبر بسمان
 و نواثر و امثال ان فہند و در نند بستان نھاو شصرت دار و سلیم سے جو نند و کھان جاگو بر بندہ
 آہو کہ خوابکش نشت پانک شدہ پشرون سے بے خوابیہا کنش کردند و پاک بیدت از سائید
 پانک افکن کنایہ زمر و شیخ و دلاور عالم شیر تھکن و سئل کن پلمہ با تحریک تشدہ دوم
 پایہ نروبان و کتہ ترزو و مضے بنیمین کیکتہ اندھا فدیہ ترزو و نیران شیخ و با لفظ کسب مستل
 نور سے سے علم ترا کمانہ بیکرو ناکھان و بست بر دو پلہ نیران موز کار و دین نسبت پلمہ جنگ
 ماطنرا و مرآت انقوع استعمال نموده پلیس و پلست نجس و ناک دینہا تبادل است اول
 مشہور و دوم در لفظ تکین مذکور شود مع التوان پناہ با قمع حمایت و بے سایہ دیار و پناہ گرفتن
 نیت آمدہ درین محاز است و با لفظ گرفتن در دن و آردن و کردن و در سخن مستل نور سے سے بہان
 مرگتہ کے مانے اگر و با ثبات و وقت کر و پناہ و عاجز سے بود کو تو پناہ و نند و موز کار
 پگوہر و خواجہ شیراز سے بحسن و عارض بقہ تو برد و اند پناہ و پشت و طوی طوی ہم حسن کاب و اثر
 سے پیش ازین از من کے آید کہ آردم پناہ و از قہ و ذبح نجاکستان این جواب و لامغیہ بے
 سے جز نک راہ کبر از شکست جنگ کبرم و زیم بیخ جو آتش پناہ نک کبرم و میر نری سے دین و دیار
 تو کو دستی پناہ از خطار و نک دولت بر تو دوستی ان از خطار و کسے کو ز عابت نند و پناہ
 کسے کو ز دولت نند و سپر و جو چشمے بود کس باشد رو ان و جو چشمی بود کس باشد صبر و آبلہ پناہ
 لغت پناہ . الی پناہ . ایز و پناہ . جلوہ پناہ . پندہ پشت بر خرد سے این شدہ پندہ
 ز کیم درشت و اوز بے شقہ شدہ پندہ پشت پندہ کاری نور الدین طور سے سے کو رخ برو کہ کرد
 راحت و از داغ تو پندہ کارے ما و پندہ بالضم قطن او صافہ آن سے قرابہ دنیا و داغ و مالش
 دو کوش شیخ صاحب سے در می روشن گ تھی شود دھما سے خواب و پندہ نھاو از پندہ گو شمش کندہ
 خرد سے انش می گرچہ جہان بز درخت و پندہ قرابہ زانش بیوت پندہ دانہ حساب قطن پندہ
 زن و پندہ بز بوحده پندہ و ز بواہ ذرای نازی ذراعت پندہ زدن ندانی کرد

شیرالدین خستکی سے ہر ذرہ پنبہ زردی بردواج چرخ + صبح از نمود شہ کد ذرائع کمان بہ نزاری قہستان سے
 سر تا لاجن نمود سر پنبہ وژ + لاین علاج بود مرشد و عشق چہ پنبہ بزی کشش کردیک تکت نرس عشق + در عہد عالم
 نت و شور از این سئلہ + حکیم سنائی سے آبی شیندی کہ بود پنبہ زرنے + منظر قتلہ کشش خواند زرنے + پنبہ و ار
 بدال + پنبہ ترا از برای تازے ہر کدام معرفت طالب شہ سے شکفت گر کے دوا میں عدل تو ہر اب
 کساند و از حق سئلہ پنبہ دار + طاہر حمید سے دل بشیم از دین آن نگار + ز دناغ بود کہتہ شد پنبہ دار +
 پنبہ کاشتن و پنبہ رستن و پنبہ زو میدان و پنبہ رستن بشین مجہ ہر کدام معرفت
 ہا سم شہد سے ہر پنبہ کہ از زمین مارت + رشتندش در شہ کفن شد + پنبہ چہ پانڈان بہ حکم مار
 ماین در لفظ پوست کندن بیاید پنبہ بر پنبہ میازون و از سر دنیا گرفتن و بر و اشستن و
 پنبہ از دنیا گرفتن ہر کدام معرفت صاحب سے کہ سائے میشود صاحب درین فعل میدنم + کہ جوش ہی بیاید
 پنبہ بری گرد از دنیا + از دل عشق بجای نم و نیارداشت + توان بہ چہ جنین از سر دنیا برداشت + ملاقات شہ
 سے نرسودا سوخت ران کشش کہ در سر داشت + از سر دنیا عشق این پنبہ را برداشت پنبہ بر چشم گرفتن
 و بر چشم گذاشتن بنی طرا در تعریف دایہ سے نگہ برداشت بر چشم خویش + کہ از کزت کہ یہ گرد کشش پنبہ
 پایی نوسے از پائے از پنبہ بان کنایہ از کم گوئے میر حشر و در تعریف چرخ سے پنبہ ہنے زبان از
 باہر کس گرم سرد سوزناز پنبہ و در گوش کنایہ از غافل زاشتو از برین تپاس پنبہ کوش فروہا و ن
 و پنبہ در گوش کردن و نہا دن و افکندن مقابل پنبہ از گوش پروردن و بیرون
 آوردن و کردن و برداشتن زلالے سے کہ بنی پنبہ چست از گوش بردار + رگ کردن میان
 سر فردار + صاحب سے پنبہ از گوش بردن کن کنایہ کوشش پنبہ + دم صبح است کہ صبح دوم آن کفن است +
 نختے سے نالام کوشش کر کے کہ من و غم ازین + پنبہ از گوش بردن آرد بہ نعم گزار + عیال الدین غنیمی سے
 پنبہ از گوش خود باہر کفن + تا خورد کرد تو دیگر نشود + اگر محبت سے بسہوشنی + کوشش پنبہ فرو نہ کہ سر
 بسر لاف است پنبہ شدن و پنبہ کردن کنایہ از پریشان شدن و گر بخین و نرم و ہوار بودن و کردن
 شیرالدین خستکی سے رے توبہ کہ در سر بر انصول را + کا کذہ بود کوشش قبول از نہ کے ملک + صاحب سے
 پنبہ سازم از طہیدن رشتندای دام را + کہ و محارم کند از سایہ بچیر من + میر حشر سے پنبہ کز کشش ای چنان +
 کز آن شان پنبہ شود استخوان + مولی سوسے سے چون بیاید مرد را پنبہ کینہ + ہفتہ ہمان باع من شود +
 شیخ او سے سے جو خواہ را اجل از ملک پنبہ خواہ کرد + چہ اعتبار از پنبی کدر کلا کشش نیت + پنبہ نہا و ن
 کنایہ از فریب دادن در نمی ساختن کسے را در اسر کیا بجای فرشتان نوشتہ اند درین مال بہت مولی سوسے
 سے عقل جولہ بہت ز دوش پنبہ منصور وار + تا چہ خواہے کرد این شہر دل جولہ را + طور سے سے بجزاب
 در کشتے حرمت از زبان سکوت + بدست ہی ہی پنبہ در دمان صدا پنبہ بر کشش کد + ششم بنی بقیہ تدبیر کار
 از دست لور نم از اہل زبان بہ تحقیق بوکستہ پنبہ بر کشش و بروت کسی را نہا دن ہزل نظر است

و طراقت با او کردن و از آن حسن دماغی گری ایضا مردم که خطا کرد فلان + پند بر لبش تو داور و عرق چسبا سے +
 پند و دیگر سیماں میسازد و این عالی کار و دیگرے میکن بر سره و شفاعت خدار و در این کار و است
 پنج گنج نام کتابے مردوت در علم حرت و کنایه از نمہ نظام سے و صلوات نمہ و اس نمہ تقسیم بنیمیم مردود
 پنج نظام سے دم چار چیزش کر بے پنجم اند + بنواد کی نوزفت انجیم اند پنج نوبت نوبت پنج وقت
 شبانوزے که بر در پادشاهان از تمد و این از هر سلطان سبزه تر شده و بنشین ازین سبزه نوبت نیرود و در بنی
 حقیقت است و نیز عبارت از ان پنج چیز که سبب علم است و نشاء سے چون دلم و دماغ و طبع و دماغ و کمال و در
 در زبان نیر و شبانوزند و نیز نوبت با یک و پنج نوبت ناز و در همه مجاز است شیخ شبر از سے که پنج نوبت بر در
 نوبت و دیگرے که از سے و دیگرے + نظام سے بزن پنج نوبت درین چار طاق + که کی شش در نوبت
 این در واق + پنج نوبت که دست و دماغ مشهور است سلیم سے از پس بر در عشق در در خارج است + چون
 دم با شده هر پنج با یک + و در کارین بسین + خرمین + نغ از ان شیرا مکن + در دامن گیر از اصغرات است از در
 در پیش نیش یا به پنج سیماں سبزه در غیر اشردن یا به پنج تاک دوست تاک
 بقوت نے و پنج چار دست چار نیم فارسی و پنج مرجان و دست مرجان و
 شاخ مرجان کنایه از برگ تاک و چهار و شاخها سے مرجان که در یک شور پیدا شود و با پنج حنا سے
 مشابہت دارد و چهار نوبت در لفظ نگارین یا به سے بوده دست بر دل مای نهد طیب + با شور بجز پنج مرجان
 چه سے که + ضامن رہنے سے ز تربیت چه اثر گزینا شد استداد + دند آب و گلی نیت شاخ مرجان +
 دان سر پنج مرجان نیر گوید برین قیاس پنج سر و دست سر و پنج شمشاد و
 پنج سر و پنج حس سید حسن غزالی سے بسوز و آتش کلاه بود و ناوک پنج + بر در خرمین
 بجز پنج سر + صاحب سے پاک فلان را نمی از نعت پاک نیت + بجز از پنج خون مرجان پاک نیت + در
 اگر قرار با شق کشته ده + دامن کل به پنج حس تبون گرفت + قوت دست و عاگرد و زبلے بر گے زیاد است
 در حلقه شانش پنج شمشاد و در کلستان شود و پنج دل با زرا + پنج سر و بود و جنگل شهباز و از ان شرب
 را شیر گزین سانی + که بجز پنج سفیر است پنج تاکش پنج لاله و پنج گل و پنج نوبت کنایه از چند عمل کل
 یک شاخ رسته و هم پوسته باشد و در جنگل + پنج نیکستان ماند بنده سے کچه خوانند ظنر سے از پیش سنبل
 زلفت خورشید + نهد شانه از پنج لاله بنشین + دانش سے کن سے با جان نهم چار نارنج ایضا رسته + که از
 سستی بر در پنج کل حنی به پنج الماس پنج فولاد و کشته گران بر در شش سازه و الماس در حیا یعنی فولاد
 است صاحب سے قصه خیر الماس کورند با + که در حیا ناز تیغ زبان میگردد + صاحب سے راجون مهر تاب
 و در داور استمان چشمے + که تا به پنج الماس امر کان زرش + بر نبات سے دست در دست نعت نده و از اد
 کرد + پنج در پنج بسین فولاد و کرد + دانش پنج بخت پنج + بجز پنج بسین پنج پنج کیک
 و ریک نام نخی از می کن پار سے + پنج گریه بد مشک + پنج مریم گیا است که حضرت میم وقت

بار ہوا دل دست ہاں ہندوہ و آن شکل پچہ گرفتہ و دندان از چون دیکر اور آب اندازند و پیش نظر آن حاملہ دارند
 زون آسان گردد با کھنجه و بگور مریم نیز همین است سلیم سے شدرنا حجاز نطق اور رسم کا کار عیسیٰ جو پچہ مریم کا
 جو دایگان زنی زادنش نیاورہ معدت کا ز شاخ و مرجان در آب پچہ مریم پچہ گوهر صائب سے برک
 در قید خود آرا گره گردید ماند آب را از پچہ گوگرد کشیدن شکل است پچہ قرکان سند در لفظ نگارین
 بسیار پچہ در آبن گرفتن و پچہ در خا گرفتن کنایہ از آبن پوشش و خا پوشش کردن پچہ صائب
 سے لیکر زودہ ریتم حزن دل خراب را گر برکت در خا پچہ آقا صاب را تا سم کشیدے سے بکو قاسم
 طیمہ کو گرید پچہ در آبن کا کہ نہ پہا بنیم شیش بر بستر اندازد پچہ افکت دن و انداختن و پچہ
 زون و گرفتن با سیکے ندر کردن با کے پچہ تا نیر سے با عیش کندہ پچہ کا بازو سے جل
 گفت رنج کا ذ سے سے ہرچہ خوبے کن کہ بارانہ اور کا حکایت کا پچہ بازو آوردان لذت من زنگہ نشین
 سے چشم از زورہ کو در کشش پچہ بنداز کا بر لکڑی شاد کٹے می بیان را کا دالہ ہر دو کے خطاب با غاب سے
 ز رشت چاراد بر سے کا با او پیشہ پچہ گری سے کا طالب بے سے در نظر سے پچہ حکیم گری مر عجز کا پچہ بازار
 کے خوب تو نام زد پچہ بر رو کے کسی زون و کشیدن منہ و کشین کنایہ از سیاہ کردن رو کے نیز
 ز شستہ اندیش شیراز سے زن شون چون دست در غلہ کرو کا بر کو زین پچہ بر رو کرد کا صائب سے بر سینه
 کش کا دست ز وطن کا بر رو پچہ خون کشیدنت کا تا خود را کہ اپنے نساند کہ شش کا پچہ فون کشیدند
 ز شفق بر رو کے صبح پچہ تیز کردن م کنایہ از غلہ کے دستیز کردن پچہ کردن کنایہ از قبض کردن
 کا گرفتن و طلب پچہ زون کہ نے اطمینات و این محل االی است و ظاہر یعنی اول محبت در پچہ کردن پچہ ششرون
 و بیرون و چسپدن و تا قطن و تا بیدن کنایہ از غالب آمدن بر حقیقت در پچہ کردن
 کشین در لفظ بند بازو بسین در پچہ اکس گذشت ز منت خان کا سے اندر حسن پچہ خورشید بر وہ است
 پیش فروغ یار نگرد و مفید میج کا تا نیر سے کردہ پیشہ چون بر لعل لب شراب را کا تا قہ ہر وقت پچہ آقا
 صائب سے آہنہ رو کے تیشہ خود ساز کا آب کا پچہ آتش سوزان ہر را برد کا درویش دالہ ہر دو سے چون
 پز سوز دل ہر خطہ بآب می تخم کا بشیر طبع را سے پچہ سیاہی تخم پچہ وادون و پچہ کشدن و پچہ
 شستن و پچہ شستن و پچہ دیدن و پچہ نبد کردن و پچہ فرو بردن
 و پچہ کشادن و پچہ بلند کردن ہر کدام صورت بیدل سے عاجز ہا کا در با پچہ قابل بلند کا
 سے شود دست کرم بانہ سال بلند کا درویش دالہ ہر دو سے در ختم رہا کے ز جمل دست ربا یہ کا در معرکہ پچہ
 وہی سابق تخم را کا نور سے سے کھنیش برودیدہ پوز شاہین کا بقوش کندہ پچہ بعد از زوال کا طالب
 آسے سے بر براق برق اگر کرم سوار کا پچہ دروازہ خانم گلد کا کلیم سے پچام را کہ پان گفتن کہ کیندہ کا
 ہوزم بچس جیب درین کیفیت کا صائب سے سردیست قامت تو کہ از جا کے کندہ کا در ہر دو کے پچہ فرو بردن
 اش کا خور سے سے گریہ او و جملہ با خون نورد کا نالہ پچہ کردن در است پچہ و پچہ سے کرنے کردن

پنجه در چنجه کسی کرون و افکندن و آوردن و داشتن و رفتن کنایه از چنجه کسی
 شدن و دل شیرین بخوار آورد غیرت میشود صاحب و اگر پنجه در پنجه فریاد سیکردم و ملاحظه است اگر طفل
 ششم خوردن شراب و کت پنجه در پنجه آب و طالب آبی و دشمن از محرمی شانه که مردم گستاخ و
 پنجه در پنجه آن زلف بر نشان دارد و ملاحظه است که در پنجه در پنجه خدا دارم و
 مسیح کاشی و جرت وصل تو چون دست دل از کار برد و پنجه در پنجه خورشید تو نام کرون و پنجه در پنجه
 اشک عینق ازین ترکان بیکلم و تا پنجه در پنجه بر جان در غلظت و دست یکد یکد گرفته کار سب کرون تا سئ سے
 گفت شکر از کشم بر رخ چون زرنگ و پنجه در پنجه خورشید ز نشان بر دم پنجه بخون کسی تر کرون
 کنایه از کشتن طالب سئ سے باغ و بهار خوشی تانمی آب و اوایم و کیت خزان که تر کنه پنجه خون تاک و
 پنجه خون برور کسی زون کنایه از چهار تر کنه زه خود کرون متفانی سے کریمن که بر اظاک شب خون زده
 است و پنجه خون بر خانه گردون زده است و تر کنه شب خون با خاند بے امانت هر دو آه پنجه در پنجه
 که تاز سے غم ستره گویند انور و بشنود و مقدر است و منتوش بهر دو شین بهر دو فانی پنجه
 آفتاب و پنجه خورشید آفتاب یا در خطوط شعاعی که مانا با گشت است و شب است تام به پنجه دارد
 ابتدا پنجه آفتاب گویند تاثیر سے چون مقصد رقص گرد و پنگو بای هر دو و آسمان از پنجه خورشید و سنگ
 میرد و خالص سے ماه من از جانش لب که با وفا شب و سهره خوب عارضش پنجه آفتاب شب و سهره که سینه
 و در جمله چیز است از مرد در دنیا مقیش از گنجا می سازد و پنجه هر دو که بر سر و اما دمی خنده در رسم بند است و
 پسند با نفع اندر نصیحت و با لفظ ردن و گرفتن و پذیرفتن و شنیدن و دادن و گفتن مستعمل شیخ مشیر از
 سے بندی اگر کشینو سے ای پشاه و در همه عالم به ازین بند نیست و خبر خود نمده مغز اعلى و اگر چه علی که در همه
 نیت و بدر چون دور عرش نفعی گفت و هر ایرانه بند سے داد و بگذاشت و گشودت نفس است از دو بند
 بخود بر تش و وزخ کن تیز و با ترکاشه سے در کش عشق و شنی و دوستی کیت و ما پذیر نصیحت یکانه برده ایم و
 پسند گوی تا مسیح و ملاحظه با تر کاشه سے کافور بر جرم الماس برده شد و ای بند گویند ازین بند
 کلیم سے پا که گرفت آید به بند گو منگر و چون که نظر از بند به جان بردار پنهان مقابل پیدا با ملاحظه شان
 و کرون مستعمل پنهان و پوشیدگی و از جبال لطیف می مشاطه جالاک بلع و در ضمیر رگ گل
 خوش میکند پنهان کلاب و سے پنهان بودن کلاب را و در محض لفظ پیدا نیز با به دو معنی است درین بیت
 حضرت شیخ سے خورشید اگر کند دیده خبر گے و داغ نماز برده پنهان بر آورم و مان غلط کنی که پنهان
 در پنجه صفت برده است پنهان شیخ چر سے کیچ مناسب و نفعی پسند در سکه ادراک آن تواتر
 که در فضا سے بهن کیه خاک پنهان شیخ و که بر کرون نام در سوز گنج و پنهان گدا از چیز سے گمانش
 پنهان در نظامی سے قرب ذات اشک را نواز و چو چشمه نیل پنهان گدا از پیش آب آبی را گویند که چون
 از مشیر نصیحت آن محتج کرده است آن فصل شده باشد و لا محاله در همه اثر سے از پنجه در آن فصل کرده اند با نئی

می ماند نظمی سه پندرب وادون نشاید کمیش و کربانه درو قطره خون خویش و پندرب سید باضا پندرب
 کوش در کیکینه تا آب آن بریزد پندرب قابلی پندرب که در قالب ریزند البته شود تا غیره خام است
 نقره یا بدن نازین او در قالب پندرب کند جان سرین امپ پندرب چالی پندرب که آنرا در پنج حال گذارشته
 سرد سازند صادق دست غیب در دستوار المل سیر صفا ان نوشته مان سنگ بر دین او را شن استاد و پندرب چالی
 رماست حوله تا اول نمایند پنج چالی در نشاید کوی کوی که در آن گذارند مع الو او پوچ مترو پوچ
 گو کتا به از امن مهرزه گو صاحب سه حدیث پوچ گو یان بے تامل بزبان یه کف بے نوز هرگز در اول دریا
 نسه ماد و نیت امچ و صبار پوچ مترو ان اثبات که کوزه ساخته است از دوزخ که نام او پوچ بود و خود
 هر چه پندرب میان تھے و یعنی خواب پوچ کتا به از خواب بر لبان که قابل تعبیر باشد و اطلاق پوچ با لفظ لنگر
 و اوقات نیز آمده باشد در محبت اوقات گذشت صاحب سه زبده باری بن پوچ بنو دنگر و از خاکسار
 من صدستان کرد و صاحب سه از کف غنیمت خلق مترو پوچ شد و گوشتن کلین لب خاش میا زده
 مصرع خواب پوچ این عزیزان قابل تعبیر نیست بود و تمار و پو و و تان و پو و و تان و تان و تان و تان
 کا وید در سیم گشتن مستقل کمال اسمیل سے دست ہی بریزد ان که سترن و قدر بود همیشه بود و تان
 اشرف سے عالم چو کارخانہ بخلاف کرد و باد و سازد کلافه از جهت بود تان برف و طالب اعلی سے ان
 عم تار کا وید بود تار ما پو ر بود و سرف خیزد یعنی سوره مشع پر است که نده نیست پو ر مند
 پور کے کہ فرزند داشتہ باشد پور شش عدد با لفظ کردن و نمودن و پور شش و کچھن مستقل پور شش و
 سے سیران سید پور شش پختند و بعد در قانش در آید کتند و شیخ شیراز سے خا و نکتہ و تکیه و کریم
 خط خاش پور شش پور و حکیم سے سے مندرگ چشم پور شش ہے و چشم از توار و تپور شش ناسے و
 فرود سے به نزدیک نزدان چه پور شش کتم و ساه کار جهان بر شتم پوز مال گو شمال مقینه بر قعی
 گو بنید اور پوز مال عربی داوم و این از ازل زبان تحقیق پو شتہ پوز شتہ بنی اور سیم کشید و این
 در حالت استکراه از خیر سے بود و این از ازل زبان تحقیق رسیدہ پو شتہ تر جمہ جلد تر جوشد یعنی
 کوئی در خدی زیر شش درویش و امل هر کے فطرد دارد و پو تر پکے که این بیت از نیت سے ربط چون
 پسکی و پوست باجم و شتم و خورد بر تر ناک او چون خردم از تر ناک او و نیز کتا به از عیب پو شتین پورا
 و پنج اور سے شب و روز شان بسیار که نیت و زمین کو تر و پوستین پورا پو شتین مزید علیہ پوست
 یعنی شین و سین و یعنی آنچه از پوست سازند نیز آید و پوستین ووز از عالم باره دوز و بند ووز شیخ شراز
 سے باب ان بجوی یا نور سے و نایه از گرگ پوستین دوزی پوستین گان زرد و کتا به از بجوی و عیب
 جو سے کہ انی المیران بودین تامل است بر نور سے کی شود غره گنقار خافت چو توی تہ و دوزان کے
 دہر بر کچھانز پوستین پوست کس باضا توال مس و ان برزہ سے شکستہ کرد و رفت تک دن
 از مس میا شد کہ ہے الملتحات پوست تحت و پوست تخته بساط پوست است و شرازند

اسن که فقیران و ارنه خان مادر عرف چند مرگ چالا که با کبیر گویند که ز بس کشود بر چشم نظر را این پوست
 تخت تقریباً چید پلنگ شد و سالک بزوی سے بو پوست تختی این چنین جو درویشان و خواہ تخت نقش از پوست
 ز علاج و تا نیر سے اگر از تقریباً تو بفرمان چند پوست تخت تو کم از تخت سلطانی نیست و نصیر سے بر خسانی
 سے ہنوا ملک تقریباً وقامت رخت است و عطائی مانع او پوست تخت تخت است پوست کشد
 کنایہ از سخن صبح آسنگ را میر برمان ابرو سے سے در حق تر تر اش این حمام و سخن درست بندہ میگویم و میکند
 پوست از سر مردم و سخن پوست کشد میگویم و ما سے لودر مزدفا کردکان صبح و بستند کس سخن پوست
 کشد پوست کشدن و پوست از تن بیرون و پوست بیرون کردن از جسم بیرون کشد و سے
 دشمنان را فلک م و او بیرون کرد پوست و این کند ناچار قصابی که بزرگ بودید و حسین ثنائے سے
 کوشش نہ روز تن آقا ب لطف پوست و چون الم آب چه ریزد از استخوان گوهر و نور الدین طہور سے سے
 بقت جو ساند و سرگشت بندہ و تو از زیر مزید پوست کشد و پوست کشدن کنایہ از غیبت کردن و عیب کردن
 و طعن زدن و نکو بخش کردن نیز شرف سے بعد چندین پوست کشدن این خوشامد و نیو و بجز استاد و گزن
 چہ چسپا نہ نت و همچنین پوستین کردن و پوست درم دریدن و پوست دریدن
 طہور سے سے خلق را پوست جو در رسم درم از بنیزی و سیج کار سے با زمین نیست که در خوشی انم و شرف
 سے خوشی را در اش خلق پوستت گر کند و در جهان این بند از مزید دارم یادگار و در زمین است در پوست
 و پوست و پوستین افان و در پوستین کے بودن و پوست باز کردن و پوست دریدن
 و پوست کردن و پوستین دریدن و پوستین کردن کنایہ از شکار کردن امر مخفی ازوی
 سے بارخ و در دانش روز شب فلک و پوستین باہ و پر دین میکند و فرد سے جو کتاب مشرق
 دوست کرد و بر نش و را چون سے پوست کرد و شیخ شیراز سے چہانیدہ و را ہم بر بند پوست و کمر
 بخت برگشتہ پوست و کوشش سے و اقبال بود و ہر و زانہ از سے ز شہر شہر و خوشگانی سے
 بگیتی ہر کدام من شنید سے و بر شتے پوستین بر من و رید و میرزا عبدالحی قبولی سے جاد از خواہ
 و لباس خواہ و کرد و پوست ہر یک خشخاش پوست بر پلنگ شدن صاحب سے در خون پوست
 پوشنے کرد خون خستیار و پوست از روز خون بر پیکر من بار شد و تا بنوعی افان در راہ صاحب و
 پوست بر پیکر من تک تر از بستہ شد است پوست از سر کشیدن و از فرق کشیدن و سے
 تندیب سیاست مقرر سے طہور سے سے بیک ساغوم کے شیرگیر و کشم پوست از فرق این گریہ و
 شب غصہ را پوست از بر کشم و کت نش بہا ب ساغوم و پوست سگ بر روی کشیدن کنایہ از
 بجای و میشری کردن پوست برن دریدن و شکافتن م صاحب سے خون ز غیرت بر وجودم
 پوست برتن میدرد و ناب زخم کوشش در برابر کرد و غنی پوست نگارین پوست را بر تن شکافت و
 تو شمشیر چنان زندان سے پیر سے و پوست بر تن بچیدن م نور الدین طہور سے سے از دکام شاہ و کلا

کا پوست + توان گشت برتر چیده پوست + پوست برتن سبز شدن و بریدن سبز شدن در بخت
 سبز شدن بیا بد پوست گذشتن و انداختن و افکندن کنایه از انبیا و دهر اسپدن
 اهل زبان گویند پارچه پوست انداخت بیک در خانه بخش ترود کردم باز نام پوست انداخت بیک بر حرف زدوم باقر
 تیریز سے سے می خون شود جدا از لب و در پالام + سے سے بجا پوست گذارو زمانه ام + سالک نیرد سے
 سے گریست زبیر که بر صدر عشق نشینید که پوست افکند از پیش پیک انجا + وجه سے بیم و در سخن
 سازان گیتی هر که بخت + پوست انداخت لب چون از زبان مسایه است پوست کنی بیخ کاف
 ناز سے در مقام چوب کار سے تزیین مثل میشود پوست و کلید دندان زده است یعنی چیز منعی بستن شهاد
 در کار سے که احتمال نفع قبله باشد گویند و اگر هیچ نباشد پوست و کلید کبری یا بد پوست پوشش گذار سے
 بے نوا و عاشق برین قیاس است پوشی نظامت غیب یعنی اول سے بیک منی زلفظ زدوید سے + پوست
 پوشش از غم تو گشت کتاب + حکم زده لے یعنی دوم سے پوست پوشش نافه در حوا چین + چشم پرودم
 صحرانشین پوست بر دهل لبین خاکشای و یاقوت زرد کون وقت + زبیر دهل غم پوست بر دهل
 بسن پوشیده چوب جناب خیر المدققین در شرح این بیت سے چو پوشیده چو بے که در کج باغ +
 خرد زنده باشد شب چون چراغ + می فرماید که از زبان بعضی مردم شنیده شده که در سزمن دکن وقت شب بعض
 صحابا از دور روشنی آتش شمع یا چراغی و دیده اند چون نزدیک آن رسیدند یافته که چوبی که آفتاب است
 که آتش شمع روشن زدن و نور بر دپس انجا نیز ازین پوشیده چوب اراده جان چوبه کور یاد کرد انبی در عمارت
 آورده که پوشیده چوب پرود و صده چوبی که در شب چون گشت سوزان نماید پوشاک و پوشش
 چاچا پوشیده لے مثل خوراک چیز هے خورد لے لول را ملاحظه در نشات خود استحال نموده و عمد قل سلیم
 سے این لباس کے کاشناست میداند + که پوششی بود بهتر از خفا پوشی پوششیدن م و لازم متده سے
 پرود که + پوششیدن در سبب چون در پوششیدن گمان قطبیه کردن آرزو مفید سے نفی کت که است ابرو سے
 خورا + بزنگ سیمه دل از درمن گمان پوشه + مخلص کاشی سے پارافت نظر فر کام از رسم و نش +
 تایدن زنده است صاحب خانه در پوششیده است + اثر سے دوستان را کسوت تجرید سے پوشند خدا + شاه
 سے بخشد نجاران غلت پوشیده راه افر سے ابر عدلت که عافیت نظر است + سایه بر کائنات
 پوششیده + مناسب سے ز سایه نور زمین آفتاب پوشش نمود + اگر تو دیده دل را بجانوشی کرده + عمد اسحق
 شرکت سے بکم ز حرف لبش شتاب پوشش نوز + بود نظاره چشم نقشه پوشش نمود + اگر چه پوشش + شاک
 پوشش + شکر پوشش + بکوشش + شعله پوشش + آفتاب پوشش + نرم پوشش + چین پوشش + بویا پوشش +
 مشال پوشش + نقشه پوشش + کرد پوشش + عرق پوشش + پای پوشش + پوست پوشش + پیرا پوشش + تاج پوشش
 پولاد پوشش + جوشن پوشش + جنس پوشش + خار پوشش + خرد پوشش + خط پوشش + درویش پوشش + رنگ
 پوشش + رو پوشش + زیر پوشش + زره پوشش + سایه پوشش + سبز پوشش + سنج پوشش + سید پوشش + سر پوشش

سر پوش بر پوش بستم پوش پوش پوشید ه صاحب سے نیت زیر چھ پر سے پوشیدہ عالی مانی من +
 آسمان چون تیغ در زیر سپر وارد مرا پوشیدہ فضی و پنهان صاحب سے نقش حیران را خبر از حالت
 نقاش نیت + منی پوشیدہ را از صورت دیا پرس پوش ل سیاه من سلوک ملاحظه سے جوسان
 بیل از غنچه یا بر خسی + ز تو کیمت نیت کے + گو کیمت ز امیر نیت + کہ پول سید باین کیمت نیت
 پول مرسم ز کے کہ برسم زخم بیابکی و نہ شیخ اثر سے بے در آد نیت ترعن را کشن ہفت +
 مید ہی گرتن بپیکان پول مرسم پرسد پول عاشق دوبارہ کیمت سیر و و یعنی در راه محبت مجازی آنچه
 روز و شش رود باز دست آمدن چشم نباید داشت خواہ کجام رسد خواہ جسد پول لا و تو می از این پاک
 ذاب خون ز صفات اوست یعنی گرز شیر مجاز نیت نفا سے سے تا بم بکنے کی دست برد + کہ گرد
 ز پولاد من کوہ خود پولاد و غسل و پولاد و رک و پولاد و پاسکے و پولاد و خای
 در صفات مرکبان پولاد و پوش و پولاد و سنج و پولاد و دست و پولاد و چنگ
 در صفات دلاوران و پولاد و ساسی در صفات سلجستل بود یعنی ازین کلمات پولاد یعنی آبن و سلاح
 دور بھنے کتا یہ نیت تو نیت چنانچہ معلوم خواہ شد نفا سے سے زحل بنمان پولاد و نفل + زمین را
 ز جیش بر اقا و نفل + نشسته بر تازی تیز گوش + بر عماره خفان و پولاد پوش + تر از دی پولاد و سنجان
 بیل + ز کفہ کفہ ہی راند نیل + ز راجہ نم بیل پولاد و خای + کہ بر نیت بیان کشم بیل سے + ہوا و ز نیا
 تیز پولاد سے + در اندام شیران پولاد و خای + میر خسرو سے اختر یونیدہ پولاد و پاسکے + کمرہ نازن کوہ
 نام سے + جان قیشہ ز مرد پولاد و چنگ + کہ کشس بدن از آت آب سنگ + اتنی سے تختن ویران
 پولاد و دست + بستند دست و کشا ز نیت سے رسیدہ پولاد و سنجان چو باد + ہا سی ہا زند حکم اس
 پولاد و لانی نوی از پوش کہ از آرد پزند و پزند آن را پولادنی گز گرد سیفی سے ماہ پولادنی پر فلورا جو گویم
 رنگیر سے شود و تاپ شتم سے ز نیا چون نمیر پولاد و گر از عالم آبن گزرد سے سے بفرود
 خسرو ہ پولاد و گر کہ سازد بر بندہ نفل و تر پولاد و وند بر او نون و وال ظاہر نام پولاد نیت و منی
 تریکے آن منوب بر پولاد میر خسرو سے جو خارا شکافی کند پوش + چہ پولاد و ز وجہ مدین تنش پولاد
 بود و بول درین و قبل رفتار میان و ز می و تیر سے بر خسرو سے پویہ کہ این کرگ جو سنگ نینہ + مرد چاش
 کہ تک نینہ مع اہما را اور یہ پہ بفتح کوختین است در او دودہ و تہا بر سے مصلحتین نیت بلکہ تختین
 آ مینہ با جرت سیخ کاشے سے وید و در زہ را وید دلم خشک و چکفت چکفت پر پند و نعت برین
 شاہ ایے + تہا سے بر صحت زدنیار سے بچکہ مر + جو علو خور سے زدنی کی کہ پر پر پھر بفتح
 پاسی از شب یا روز استا و ز نیت سے جو شب و پیر گشت از دو گونہ مست شدم + یکی زیادہ
 دیگر عشق بادہ کسار + پہلو با نفع ز جہ جب و آن عبارت از استخوانها جہ زرم کوہ سینه
 می باشند و آنرا بھنو نشیب و نند و سکن ز صفات اوست سند و دیدہ زرم کون باید صاحب سے

در دستان ریاضت فرد باطل استیم به صفی پهلوی مارا برید با مسطر زده است و در صبح نام طرف و جانب چری
 و از این مرکب است پهلوان و گلاب پهلوان را به پهلوسیر کند چنانکه همیشه بهر همین شنونده ما تا آن که کبھی چشم
 گوش است و این از جهت میانه بود قال الله تعالی بر اذن خیر و خان آرزو میفرماید ظاهر است که پهلودر اصل
 بود معروف عبارت از هر دو جانب شخص اندک استخوان هر دو طرف سیندر استخوان پهلوی گویند پس گویند استخوان
 نه که در بیشتر آمده باشد عبارت از پهلوان از منی لول با خود است چرا که پهلوان همیشه خوانان جری پهلوی فرد است
 و منی خانه نیز آمده سلیم به مطلب کام که در کشور نه که در پیش و تن مردم همه جریست ولی پهلوان است
 پهلوی چرب بهیم که کنایه از خانه معنی به یک تنی در روزگار و پهلوی که چربی کس نمید و دایم بود و کس
 انگشت کاشی پهلوی و از بهال کنایه از کریم و جانم و نسبت کنایه از ثابت و یادار چون عیش پهلوی در وقت
 پهلوی و رکعت پهلوی در سخن پهلوی و ارگنا به ندر حرفی که در میان دو کس اتفاق افتاد و در این پهلوی در می
 که عالمی از خانه بر دارد و در ظاهر از خانه باشد در اصطلاحات پهلوی در خبری که از خانه نتوان برود
 ظهری که روزگار است زینا سے زمان غیر سخن و مجلس نشینیم که بود پهلوی در نیمه راکو صاحب
 دستگا و پشت کس بر پیش پهلوی در نیت و سیر که کشای در عین نیت قبا گاه ظرام و شنونده از لاله گل
 حرف پهلوی در سرد پهلوی زبان ندان پهلوی و سندان در لفظ هر ات پهای جوزیاید و نجاب خبر المده تعین میفرماید
 که این زبان اهل شهر نیت بلکه زبان اطراف دیار است و خیار کردن زبان اطراف با وجود زبان شهر نیت که بولند
 نیتگاه سلاطین جمع اصناف خدایین میباشند زبان مردم آنجا برفت خودی مانده و ندها فارسی که در اتر لفظ
 میکنند بجا کسی که در عرب که گفت که است به فارسی در هم ازین قبل اکثر گفتا که تقدم در حل مسائل
 نجات ندها از بدویان و اعراب گرفته اند پهلوی شین کنایه از صاحب مقرب پهلوی سالی شایخ
 کنایه از پهلوی زنده و بر ابر که کننده پهلوی زبان ندها این تریب یعنی لول است تقاضی که در تریب پهلوی
 بگشت و زود پهلوی راتو که در نیت و صاحب که آید دار و دیو تشرم و جاب است و پهلوی شین
 سر و نیت قبا بر است پهلوی غلط کسی که پهلوی غلط لا طرا سے درد کو توام غلط شک پهلوی غلط
 که بچرا بود کبیا جاب پهلوی ساندن و پهلوی ساندن و پهلوی زون بر خیری یعنی صدمه
 زون و پهلوی خوردن صدمه خوردن و بچیری و یا چیری کنایه از بر ابر کردن در فرد در تریب که
 خودی که تا شش بر پهلوی نیت و پیش پیش لاله از او نیت و طالب سلی سے باتن که زبیس
 آتش فراخ افتاده ایم و شد که ندها اگر پهلوی نیت بر گرد ما و خوا بچشیر از سه سحر با بجز پهلوی نیت خوش بیامش
 سامی کیت که دست نریبنا برود و صاحب که نمارد کوشی و در کرا کت از ان عارض و کچون
 صدمه رسانند بدینان نیت پهلوی سے از اقبال قناعت بر من زیر عین درد و کف خاک که با ملک سیمان
 نیت پهلوی و خودی که در دست روی بر پهلوی و در قبله ایوان تو در روی که در پیش
 بهر جا خود تری میگردد و نرس که خورد از طرف پهلوی سے و پیش پای سے آن که پهلوی نیت بر ابر نیت

صاحب پهلوان جان پهلوی
 با پهلوی چرب پهلوی
 کس پهلوی کس پهلوی

دردی است و تا کس با دیگران پهلوی پهلوی نکرم و حکیم شفا سے سے پهلوی غذا نہ بگردن کہ پس نشین و کرسوه
 بوج نجات بگترم پهلوی تها و ان خوابیدن غصیه و بصله با و بر نزیاد کلیم سے کلیم کلیم سے بستی باشد
 نہ بایستی و جو خاستر برنگرانی پسته پهلورا و حصید سے یا و از چاک سلم خانم و دگر کلیمین و می نماید
 حال دل برخاک اگر پهلونہد و خاک فی سے هر که اورا خار خار شیر خاب نیت و سے تواند بروم شیخ با پهلونہد
 صاحب سے افتاد کے گرین کہ در پیش پستر پهلوی سے خوشی پر کہ نہد چون سب خجاک و یا با خاسنے سے
 تی کر غایت خوبے فز با هر در پهلوی و بکجا کے نہد با عاشقان رسید پهلوی و بودی سے پهلوی نہ کیارت
 پهلوی تو نشست نہ بگر کر که این سر خوشی زان برست شب و پهلوی در وید ان کنایه از خوشی با از
 از چیزے بگفت نمی کہ کے بران مطلع نشود غمی سے بیزر که ام انسیم و در وید پهلورا و غمی از پهلوی من
 بر تید سے تو گرش پهلوی کردن و گرفت و پهلوی کردن و خالی کردن
 و کند ان از چیزے کناره گرفتن و دور سے جستن و زوار نمودن صاحب سے ماقون صاحب اگر
 پهلوی مانعے کنند و نیت از بے ہمارے عزت جنون است و طالب ہٹے سے پهلوی ز کجست
 کل میکہ منام و شب کہ در بران برت میکلین کلال بود و قاسم غصہ سے سے گد و استر خاب سدر راہ
 آسایش و روم در شعلہ و پهلوی نقش بویا گیرم و مجید کے سے خار پهلوی کند رحمت کل و از خلق تو بہستانہ باغ
 نزار سے سے پهلوی کہ زہم آن کہ ولی پشد و تا در کہ رسد تا کہ سوز دل پهلوی و اوان کنایہ
 نفع رسانیدن بکے و این از اہل زبان بچین رسید و در نشہ اندام مخلص کنایہ از اداد و اعانت نمودن
 طالب کلیم سے در پناہ عارضت خطماک فوی با گرفت و دشمن خود را چر پس نقد پهلوی و و نش سے
 در خرابات است ہر کس صاحب دست و دل است و غمش سب کہ با دہ پهلوی سے مستبان وادہ است و تا غیر
 سے اہل دنیا کے ہوالا قدر پهلوی مید نہد و بہ نشان بزرگ استر و مید نہد و رفیع و اعظ فردی سے
 چون یا از شنایان بکس پهلوی نہاد و این مردت را از نقش بویا میجو استم و صاحب سے بخاص مقام بزرگان
 مید و پهلوی و چرا پنا سے غم سے کسی بسر زود و تا غیر سے گریہ ام خون و در دل یافت رمانی کند و اگر چنین
 پهلوی نہ سلبت تجا را پهلوی وید ان و پهلوی خوردن بر کہ ام معرفت پسین کنایہ از رسیدن
 صدمہ پهلوی سے دیگری نیز باشد ظہر سے سے صمغ و کین صیقلان نشود صلب چنین و شمشید او خورد پهلوی کے
 زخارہ ما و ماطرا سے زرمج لالہ از بس خوردہ پهلوی و بود پیش بصدہ تاریکے سو و میرزا بیدل سے
 ہم از غصہ دل سبج نیاید و خوشی و رشتہ فرزند از خوردن پهلوی چراغ و نفا سے سے درم پهلوی کے
 پهلوی مان بہ تیغ و خرم کردہ کہ مان بدین پهلوی خود خوردن کجبت دست مہیج خود خبر سے ہم
 رساندن دست کسی کشیدن پهلوی و اوان کنایہ از اعتبار خبر کے و اوان نظامی سے چر ببارگی
 کاہر نشین وادہ و ہسم پهلوی پهلوی پیش واد و پهن چشم شوخ بے از م ظہر سے سے بگردان
 با ترحوت جو زوند و پهن چشم این و ان دریدہ و مان پشامی عمر عرض عمر و ان کنایہ از حسن عاشق

است طهر سے ماہر پنا سے عمارت و وہ ہم و خضر اگر کسی در درازی کرد چہن شد ان نالہ اور است
 چہن شد ان نام کنیہ از مشہور شدن نام و سندہر کہ ام در بحث خودیایہ چہن با نفع و نفعی فراخ
 کشت وہ انہار ہی شاپور سے در پین رکن شمشیت ہنکے و ہفت اقلیم را سرد سردار و میر خسرو در تعریف
 مسلمان سے روسے پین کردہ جو طشت گون و دیدہ سرد خود ہر در طشت خون و در تعریف سیر سے
 چون گل سوز شدہ گرد پین و عمل تر از لاکہ بردی چہن و درین قیاس پر پین تر و ت فرخہ است پینا و
 بنیو علیہ پین پینا ہی زمین بسط خاک نیز محسن سے شہر یک کل زمین تا شیر پنا سے زمین و
 رنگ اگر بگردن وہ خوبے کہ بے او خوردہ ام مع اتحتانی سپے با نفع نمی است در بای یا ببدل محضت
 ان والا دل ہوا صبح دہر و مشترکہ در منہی و منہی نشان پا کمرع مجاز است و بالفظ برداشتن و گرفتن و کم کردن
 مستعمل صائب سے گر با ہنر سے سلسلہ از ماہر وار و پشت پازن دو چہان را دپے ماہر وار و در وصل ان پین
 بردار صاحب کام پیش از خط و کہ پے کم ہی کہہ در در خطا حشر پیموشش و میر منو سے سے پے شکر کہ تم
 من زہر شکر باری و پے شکر کشتے کہ باری شکر کے وار و میر خسرو سے شہی کہ کہ در سر کو تو تو نام
 گشت و عشق کہ کسور خود ہزار پے کر دم و خیر کلکتہ چہن کن کہ باندت براہ و چشم زگی کہ تو یک پی پور سے
 برو سے پشت پے و خجستہ پی فرخندہ پی و خشک پے و سبک پی بسپد پے و پی سپید
 پے پیریدن و زردن و گردن کوخت پاستہ بریدن بر اسکنج دیون و راہ رقت و با حفظ
 شدن یعنی برید شدن بای مجاز است و بالفظ نہا دن یعنی نہا دن و یعنی قدم نہا دن نیز مستعمل شاپور
 سے دو سپہ تا نہواند پے زمانہ شیر و ملایم از زود کو کشش بود کار بال و صاحب سے کشیدہ دار خان
 چون سخن عشق رسد و کہ پے ز تیری رہ مینود کند اینجا و میر خسرو سے زان کیت جو عہد اساتی خود نیز دجا
 نار و زہر زمین کم کشکان را پے گشت و نام غزل بر تافید می دبی دشت ردیف است طالب اسطے سے
 فنا و میل زرد جانب گزار و کہ بانگ نسیم است کہ پے میکم اشب و شیخ شیراز سے اگر طایبے کن زمین
 طے کنی و تخت سپ باز کہ ن پے کنی و خواجہ نظامی سے جو در بیای قدح می کنم و بیک میل یا میل را
 پے کنم و وجاب خیر اند تعین در شیخ بیت نہ کو در جاکشم ازادہ کشیدن ضابطہ کردہ اند و خسرو مدہ کہ پے
 کشیدن جو انات است کہ چو پے را بیخ صاحب یا طلع می کشند تا از دیدن باز ماندہ و جز ہر ہستہ رقتن قادر
 باشد درین تقدیر ہستہ لفظ مترادف ہستہ و جناب براج تحقیقین میفرہنید کہ فقیر آبا دن لفظ مذکور
 چہ یعنی در قارقال است نور الدین طہر سے سے جو ہر ناقدہ قادر ہستے کنی و جو ہر تو سن و حدش ہی زدند
 زہر آیشیں سایہ را پے زدند و میر خسرو سے اسکنہ از زمان کہ سری را نہا دپے و کہ دپشتے زودت
 انجالی تو خبر و دروی بھاسے خاک شہر شہر ہر عمیر و درو کے بجای مشک فتانہ ہی ہر گر و نظامی سے
 ہر وقت کا ہی کہ نہا دپے و کہ ہشت آئین نشان یکے و در زمین بیت حکیم زہا سے کہ زرد بان پناہ
 با قاصد حون نیز نہ یعنی رقتن سوزن کردن مستفاد میشود سے بسوی صید گا ۵۰ مارے ز ۶۰ حار و در

کازندہ خوش نما ہے کنی

جانب دیدہ رابر جوش می زن + در لفظ بردن در برداشتن در گزین میسر است و با لفظ کم کردن در نکتہ نکتہ یعنی
مخونا پدید کردن سوراخ بر خند و سه چو تونست غم را بپایه افکنده که کما هم را سیاست برد افکنده + والد برد
سے خانہ ورا الحسن زبیر عشق افکنده ہے + کردہ غم منزل نوازیہا زراہ بیدار + بخشیم من بعد کس برده
ہے کہ خانہ تست + نہان چگونہ تو کرد نقش پارنجاست + خواجہ جمال الدین سلطان سے زکوش
نسیم بحر بوسے ہو + بوشی دلم ہے بران کو سے ہو + سکیں دل من کم شد و کردم طلب ہے + مردم
گلخان خانہ ابرو تیروشی ہے + لفظ سے سے حق نعت شاہ گدہ اشتہ + ہے گشتن شاہ برداشتہ
و انفس سے سے اندہ نہان لطف سخن جو بندہ می باد + ہے ہرے مشکین را بر صیاد بردارو + تمام
مبسع در لک سیہ چشمی ز جارحم + ہے ہرے مشکین کرتیم تا خطا زخم ہے بستن عصب بستن و بنا
نہا دن سیج کا شے سے نہ در قدر دل و نہ در جدی تران بستن + بر آب روش عا شا کہ ہے تو ان بستن
وہ عارت گیتے میل دیدہ ولی + ہم از غبار دل بان ہے تو ان بستن سے زون قدم زون و ہے
پرین و عصب بستن سیج کا شے سے ز سبک سب ہار از تو ایم از ہے + چو رو بر شدہ انجم سب ہے
ز وہ ام + بیان غم و ما لغت بہت بندہ ہے + کمان قامت خود را انجم ہے ز وہ ام + ہے سپر
کو تہ و با مال کلیم سے شہدی دادہ خاک ہے سپر + چو ز ز غلت نام پودرا + حافظ سزا رکہ بد کرد
پا پیوس + گر خاک او چا سے شمالی سپر شود + ہے رو نابع درین بیت مشہور کہ از جملہ قلمہ بست
کہ در زمان سلطان حسین مرزا ایقرا کے از شعر آگندہ و تر کہ مانہ کہ بہت سے عاقلان میرد نقطہ نشونہ
یا نخوانند یا غلط نکتہ + ہر کہ در سرع اول نکتہ خواندہ و پیر و ہستی تیج کمان بردہ غلط کردہ چو کہ دو قافیہ
بودن بیت اول در قطعہ و جب نیست درین لفظ یعنی در کت بیت نیادہ من ادعی قلیہ پسند و صحیح و ہر مع اول
پیر و نقطہ نشونہ بمان تہی اول است ہے سفید و سفید پی کنا یہ از شوم دنا مبارک و در اول
زبان تحقیق پوستہ کسی کہ ہے بر کہے کہ برد و سوراخ نام نیابہ مخلص کا شے سے شد کار سخت برما چید
ہے سفید + مانہ ہم در کشا کشا شیخ کمانے فریش + معصوم کا شے سے مشب شب امید بجان رہت
اے صبح ہے سفید چہ وقت دیدن بہت + میرا ہی ہونے سے بہن تبار نے شدہ انک سفید ہے
سہم سادت آمدہ آہ سے زمان + ساکت فریے سے در راہ شیخ ادا فاد نشی سفید بہت + تراہ
کہ ز بردت چون برف ہے سفید بہت + ہر کا شے سے ہے خواجہ ہے سفید انگشت نامہ دگر
سیج ہے چہ بار و کورا + چل سال کبارت ہو تو ان کردے + ہے ہا پودہ تران رسد تو ان سرور +
صائب سے دل از سفید گشتن مونا امید نہ + عالم سید بخشیم ازین ہے سفید شدہ پی سکون بسین
چہ لکنہ از پانشتہ راز پس شوخی کجا قرار گیرد و این ذرا بل زبان بکھنوں پوستہ + در تجہ تحقیق نہیں مجر و لوت
ہے خستہ نوشتہ از غلط بہت بر نجات سے ہو اول تاجا سے تو از کار شدہ + ہے سکون دیتہ از وہ
عزما رشدم ہے غلط کنا پر از خود نا بید کردن سوراخ و نشان غلط کردن و این در محل فریب بود با غلط

زردن و گردن ستمل جلا سب قلی یک سے دشمن ز پنے غلط زده پرفر سیب ۴ از لیکر کج روش شده تا نقش پانچ
است ۴ دینی جو کسند و نقش پانچا سے گیلانے سے در کب و در در کسیم و ندیم ۴ از پنے غلط خود کبر کیم
سنائی ۴ پندر سے پنے غلطی نیزم نال از میداد نیت ۴ پیر چاقا و اثر و پنے افغان پاپلی کور
گردن بکات ناز سے و در و محول نقش پانچ خود و کور ناسک کسان پنے تو از برد ابو الفرح رولی سے
مده کے بند میر پیر علی پیر وخت ۴ خم زده پنے کور کر و نام و نشان را ۴ سنائی سے جمن عشق بست بدتن کور
کن و خوش ز سے ۴ چون قتل پانچ پنے کور کن و خم زدن ۴ نظیر سے سیار و انقطاع ز خوف تو پیر
پنے کور غایب زده کا بکشان را ۴ جاتے گیلانے سے ام که عقل و حنون میکروم ۴ پیمان پیر و حنون میکروم
پانچ زده مقصد خود سید ام ۴ پنے کور نعل و از کون میکروم پنے بر کرده نیم پنے دوم فارسی مرد کار
از سوره درگم و سوره روزگار شبیه میر محمد علی رابع سے نقش پنے نازات از رنگ می پوشد نجاک ۴
چون صبا پیر ز قدیم نذ پنے بر کرده ۴ پندر سے سیار و ناز پنے ۴ ز خوشیم تھی ساز
بر دار ننے ۴ پنے سر گردن مراد نشت سردین که گذشت شاعر کوبه سے بر مال خود ساز پیر
قافله ۴ بسیار کاروان پنے سر کرده این رباط پسیا ۴ مقابل و اردین مجاز است مرک از پنے
بنی پنے واده که کس نسبت است زیرا که پیاده را بیشتر سرد کار رباط و برین تقدیر باید که غنیمت باشد لکن مشهور
کس نسبت نام کی از قهر پانچ که بنیق سرب نسبت یعنی پست چون کل ساد و سرد پیاده زیرا چه پیاده نسبت
پس و کوه دپت سے باشد و کس پیاده گیتی که در خانه اکثر و مانند آن تپه بکرده باشند و اگر تپه کوه باشد
لکن سوار کوبند و یعنی ننگ پیاده و ننگ سوار سیر که و سرد سوار و مقابل سرد پیاده است و پیاده علی
که پیاده بر پیاده باشد و پیاده گیتی که در دن بر از جاکه کس غیر بر و است و پیاده نوعی آری
نوشته اند و ظاهر انهم در نوع خود پست خواهد بود کل پیاده سرد پیاده ۴ سرد سوار ۴ لکن پیاده ۴ لکن سوار
شنگ پیاده ۴ سبک سوار پسیا ۴ و رو از عالم بخورد و الی هر دے که مدح و ذم یعنی سے در خورش
از علویا ۴ ارواح پیاده و دو سار پیاده و فرو گردن یعنی پیاده کاشتن انور سے افکار که پیاده
که عزم تو ۴ ملے توان گرفت بیز سے کسار پیاده و نضادون کنایه از حیرت و برین پنداشتن نظامی
سے ذر افکنه بخش من بل را ۴ رخ من پیاده نه پیل را پسیا حلقه طباخان ولایت پایز حلقه حلقه
ارده سے بزند و صفت طباخ سے دارم چشمی بر دی جانان ۴ چون چشم پایز حلقه جیران پسیا از
موشش و پیاز و کشتی نوی از پیاز که تاز سے عضل و صلی الفار که نید پسیا ز می چیز سے کباب
پیاز و پسته پسته چون ملل پیاز سے و اشک پیاز سے ملے خوا سانے سے تا چشم تو آری پسته سرد است
از دیده عشاق و دوا شک پیازی پسیا از ترس بیخ زگیس زیرا که بصیرت پیاز پسته ز کے ذیم سے
نور نیش جان مان و پیاز است یعنی پانچ زگیس کنایه که از باب قلم شد پسیا لم و لب پیر سرشار
نوش ایتمه قام کور نکار کور نشان یا قوت نوش لاک کون کس پسته توبه خوار مرد لکن مواز سے

پیاده
پیاده

مرد آذی . خاصش از صفات و لپستان نایت چشمر که آب چشم گوش گل کوب ماه بلال از شہادت
 درست فائش یعنی ازین اورترادقتانہ کورہت د مید سے دماغ مانرینت از گزین صبح چکل پیالہ
 چنیم از زمین صبح ہنست سے در چشیر پاکہ جاب شرا بیت ہستے را چہ سے باوہ حل تو خام کرد
 زلاکے سے می ہور کرد و نایف پیالہ کہ وہ شش خروشد و داغ لالہ ہشیرانی شیرین پیالہ چچراغ
 سرد و نور چشم لالہ و با لفظ نوشیدین و کشیدین و خوردن و زون و گرفتن و پیوند کنایہ از شراب برین
 و با لفظ کردن یعنی پیالہ کیج کردن شامل میگویند این پیالہ را لیکن و با لفظ بستن یعنی بستن نیز کہہ خواہد
 سے پیالہ بر کفتم نہتا سحر کوشش ہر بے زدی بر ہم ہول روز رستاخیز ہر جریہ رو کہ گذر گاہ عاقبت
 تنگ بہت ہر پیالہ گیر کہ عمر غریبے بدل بہت ہر طاشانے تکل سے پیالہ بر اہل صلح خوردم و دش
 کہ تو پو ہمدرا باعث شکست شدم ہر نام دم گیلانے سے پندہر کہ یکا ہر حضور اجا بہت ہر خوشا پیالہ
 کہ بر یاد و داستان خوردیم ہر طالب ہٹے سے چشم تو پیالہ ہستے ہر یک بستر اب شکست سے
 حوران اگر پیالہ زہر سے رسد ز غیب ہر تمدان لب شکست دل تازہ را خوردن ہر گذشت عمر دمی بر سالہ زہر
 حکم گوشہ چشمی پیالہ زہریم ہر سلیم سے خورد چون زہرستان زہریم ہر دم ہر یاد چشم تو پیالہ در صحر
 ہر تہاب و مال انکہ شب پیالہ کشی ہر چوشیح کوس جلیش نقارہ صبح بہت ہر زلاکے سے کشیدین ہر
 زخون چشم پیالہ ہر کہ ایک نیزہ روید شاخ لالہ ہر صاحب سے ہر اچار شکن کل پیالہ گردنت ہر پیالہ
 نوشش و مینہ نشین از خار امروزہ و بر نیقاس پیالہ کش و پیالہ ڈار و پیالہ ہر پیالہ
 کنایہ از شراب خوار خواہد شیراز سے صوفی پیالہ باعا ہر تراب بردار ہر کے کوتہ استیان نامی دراز
 دستے ہر آصفی سے میکہ کہ ہر ساقے بر کرد لادرا سے ہر گریا یا شش آمد و در پیالہ داران ہر محسن شیر
 سے نہ پیالہ کش با آ شیر و کد اریم ہر کار سے با نادر و مارا باوچہ کار است پیالہ دست انکہ پیالہ
 شتراب در دست در شند باشد طغرا سے زیادہ عشق مست میباشش ہر ذراغ پیالہ دست میباشش
 پیالہ گردان ساقے رسد آن در پیالہ گذشت پیالہ کار سے در عالم لالہ کار سے و این است
 خورے سے ہم کردہ باغبار از گس پیالہ کار سے ہر ہم کردہ چہرہ دار ایمانہ لالہ کار سے چسپیدن
 چ دتاب خوردن و غضب کردن چشم گرفتن بر کے غلغلا کشی سے رشتہ رقیاب و اور تنک چشم لانوم ہر
 نیت بجا کہ عظیم بر دو اچہ بہت ہر تا نیر سے نیکو سے زو ہر بیت این تدیر و مغلانے ہر گہر ہر
 خوشی سے پیدز گو ہر ہر کونہ کش ہر طالب ہٹے سے زان بر خوشی سے پید نکا ہم ہر کہ بار و دیدہ ہم
 ان زلت بچان ہر تباب و لون و مینو شکستن لازم منی بہت زہری چون فعل بچان صاحب سے خوش
 سینہ من بزیا بہ مہر خاموشی ہر کہ روزیادہ ام فعل در بخاند سے پید بچال بیاسے مجول و جم فار
 بچہ گے طالب ہٹے سے تبارک لادین گوشش اسیرین قلت ہر کہ بر وہ آبرخ بچال طہ خور ہر کی ندیم
 سے تو گر خوش بچالی عادت دل اتوانے کرد ہر مطلب بچکل دستارہ کا سے بسیر بچا ہر دوغانی و چرخا

تو سمیت کہ درخیم ایام قطع طریق پیشہ آن ابدود دستار شفقہ در پرتیسان سے چھیند حضرت صاحب
 ترے آستمال آن اکوہ و دایچ۔ نکشت چ دست چ۔ سرچ با چ۔ باہر چ۔ چلتے چ۔ چرخ چ
 خوش چ۔ خوش چالی۔ زمین چ۔ میر چ۔ چھید کی زبان آست کہ نکم تکم زبان چھیدہ شود نہ عالم
 نکشت چاکہ حرفت صاف تو اندر دانش سرتا است حرفت زلف تو سرہ استان با چ۔ چھید کی بدون زود
 از زبان ما پینچ و پچش و پچپاک و پچ و تاب و پچ و جسم معرفت
 از بخیر از تشبہات اوست ہا نام شہرے سے چہ سان زکوہ مشوق با نسیم بیرون ہا کہ بستہ اند
 بزخیر چ و تاب ہا ہا معرفت سے رشتہ ام تاب گرہ خوردن زکوہ تا زیادت ہا انقدر چھید گے
 اقتاد و کارم ہرا ہا طرا سے خورد چھو پچا پیم از ہر سے ہند شستے درین راہ چشیں بے ہا و بالظاہر
 و کردن دزدن و نکندن و افادن مستل جسے سے بدم و پچ و تاب خوردم ہا از خوردن پچ و تاب
 تو ہا صاحب سے عشق بے باک مراد رنگ جان نکشت ہت ہا پچ و تاب بے کدر ان بوسے کرمیاد ہا
 پہلی منی می زند از غیرت من پچ و تاب ہا معرے ہر ای کنہ گر و خوردن از منت ہا تا سے ہا خورد ہا
 کچھ دلم خشت سرفی کنہ ہا مارز ہر کین وقت پچ و تاب بے سز ہا اسیر کے لایچی سے عاشق دیوانہ
 بیرون خواہ کہ بندہ رو سے یار ہا زلف تو شفقہ نکشت و پچ و تاب بے کار نہ یجان و چھید ہا
 معرفت دنی چھیدہ و معرے چھیدہ کنایہ معرے دشمن سے کہ قابل و نکل معلوم شود نے سے ہر ہی کا سر
 درین بچو دسر گردان ہا حاصل نہیں چھیدہ زگر دایب شود ہا کاشے سے بخر انسانیت جیسے قابل
 خراک عشق ہا دیگر سے زین منی چھیدہ سر بیرون کرد ہا تاخیر سے فرق توان کرد از بس لغریب افادہ است
 منی چھید ہا از طرہ چھیدہ شش ہا تا بے در طلب گوہر نایاب سخن ہا آستے از معرے چھیدہ بگرداب سخن ہا مرزا
 رضی دانش سے معرے چھانم از من اہل دانش گہریہ ہا عقدہ از دل دا شود گر پہلے بسخنوم بزیہ چھیدہ
 دست کسی کہ دست اور چھیدہ ہشتہ آن کنایہ از ان توان و ز دولت نظارے سے جہین دست
 بیان چھیدہ دست ہا سکندر چرت کہ تو از نکشت ہا بیچاق ہا بجم فار کے کار و درین ترکبت ملا
 تو تے بزد کے سے شب فراق خروس بکفن کشند ہا خوش آن زبان کہ سرش ابرم از پچاق بچال
 نجای سحر اکرنگے جانوران ہرندہ مسود مسلمان سے در اکرم بس دشمن جو منع وقت نکار ہا چو چہ
 تاکہ بر در بنشین من بچال ہا حکیم سنائی سے جوان منع بچال اندھنے ہا دے اندر ز دانش خوش سانخی
 پیدا و پنهان معرفت و معنی پیدائی و پنهانی نے بزا آمدہ عبد از راق فیاض سے مردمان ہا
 تاب دیدن نامردمان ہا خضر در پنهان پیدار است در پیداکم آہ ہا دے تو از کہہ کوام و بچا معرفت
 احوصوف شہدہ داند علم بحقیقت الحال پیدا اور ہوا صاحب پیدہ کے ملا طرا سے مردم چشم کو
 رنجت از باران شک ہا بیک گفتا آدم آسبے زین پیدا اور است ہا بوسے خود را بے سببیل پرتیان
 سے کند ہا نے کسے نشاط شہ نے شاد پیدا اور است ہا جون کند و زبند قصد طوط سلطان بخت ہا ناہ صبا

صالح پیرس مجروح است پیس رو بیای مجبول دیو و دیو نام خلیفه حضرت عیسی
 علیه السلام سند در توفی گذشت پیر تعالی جوان دسال نیکه کهن بالوده غور از صفات اوست
 در طلاق آن بر سنجاشراب بیزه تا بر جوان است مثل غور جوان تا غیره ندرتش به چار پیرش
 در تاب رتب همان بر سیرش اما پیر شدن گوهر و عضو کنایه از سنجاشراب و سفید شدن
 عضو دیگر سبب شدن در آب چنانچه در بعضی کاتران محاسن میشود تا غیره و سله از لطف بر شدن
 دیگر دیگر دو که با در آب چون بسیار نام پیر میگردد و حاجی محمد خان قدسی سے کسی نسبت من پسند بود و در گذشت
 جو گوهری که شود پیر در آب پیر پیر خزانے علی المرتضی صاحب مصلحت است یعنی با توی آورده که بر کنار
 خود و حالت نصیب کند تا با حشر حشر ظهور گردد و از او اهل بصره نیز گویند خلاق میسے اگر نسبت از چمن
 پیر پیر و چرازان را می نهد بر شکوفه در خاتقا باغ نصادرنه دارد است تا پیر نیکه گشت حرفت گران
 برت و در جاهای پیر سے که در تمام پیرس میسے سیاه نازده باشد و بیت نلی نسنده اوست و این نسی اگر چه
 بکلفت درست می شود لیکن در بیت اول باقی اول میسے نماید قابل گویند منخی که فرود او بر پیرس سفید شده
 باشد پیر اسموز علی کسے دندان پیر سے بیاموزد پیر افشانی کار جوانه کردن در پیر سے
 با باقی نسی سے خزان که بیانی بر سیک چاک جو اسم زده من می ده که پیر افشانی چون تاک جو اسم زده
 پیر گرک بغل زن مرغ که باها بریم زنده گویند و گرک هم نسی سے راه پیر و گویند پیرس اطلاق
 پیر گرک بغل زن بر سقره و دوزخ مشد زیر که خدا بطنهاست که بر چه سے بر ندر بغل میگردد و حیدر در تعریف
 سقره و دوزخ سے همه در گشته کردن دیده و چنین پیر گرک بغل زن نید پیر بد اخی بضم موحده غین
 همه بر چرخ سوب به پیر مانع عموما و ذوی نام و در خصوصاً در پیر مانع نام شخصی است چنانچه از سوسه من تا پیر
 و سوسه سے پیوتد پیر خسرو از عالم و دهنر و پیرس درین چمن که کوشش پیرس خیزج دم است و شبر سح
 پیر خرد خواب معصیان است پیر کار از عالم استاد کار ظهور سے که در خوش بنزدیک نگرنگ
 سفاکش چه حاجت تو سے پیر کار پیر کار که سوسه پیرس سفید شده باشد سبب پیر سدا که بود
 سے دیار عشق را آب رجو سے دار کون باشد و جوانان بیسند پیران را جوان میسے پیرا پیر و
 پیران سوسه و پیر سوسه و پیران سال کنایه از زمان پیر سے طانی سے اگر که شتم
 بر در نیاید باکی چه شده و در پیران شکستم تو به یکبار سے چه شد و خراب شیر از سه پیران سوسه عشق
 جوئے بر افتاد و دران روز که در دل بختیم بر افتاد و پیر حسن و بلوی سے دستمان سچ بر سید که چون شده
 عالم با جوئے نظر افتاده به پیران سالم و پیر خسرو سے گفت که نیش نشت از دبال که که بختیم پیران
 سال و خواجه جمال الدین سلطان سے نیا و غفل پیش تر سوسه پیران سوسه زده خود کشید پیش نظر سوسه پیران
 می بگر سے بر درت ناز به پیران سوسه نشنید لب بر کنار غیر پیران و پیر سوسه کنه و مطلع از
 شبهاست اوست و با لفظ برتن و در ضمن دور بر کردن و تقا کردن کشیدن و کنان مستعمل و پای پیران دست پیران

پیرا این آب کے کروان کنایہ از زبان نام پوشیدہ شوکت سے ہستی جاوید پند اتم خود داشتن و خضر
 پیرا این برک نوشین آبے میکند ، شیخ شیراز سے چون برآمد نوار مطلع بر پیش چشم ہوا کلمہ اللہ سے
 ہم پر پیش پیرا این کاغذی کنایہ از دستہ صبح و دوا خواہی پیرا این سیما بی و دستار سیما بی
 یعنی سفید سلمان سے چون سحر پیرا این خاک است سیما بی تراشک ، چون خاک آئینہ ہرست زنگاری آہ
 بدر چاہے سے از فرق زنگے کران قد و دستار سیما بی ، جو ماران روی خندان نہد بر سر کلاہ زر ،
 پیرا یہ بیاسے مجہول زبور دار مجہد از صفات ادرست و بالفظ کردن و لیسن بیکسے مستعمل و بالفظ افشاندن
 در لب با افشاندن گذشت شیخ شیراز سے عرف مجہول خود ہمیشہ حلای برد ہند علی الخصوص کہ پیرا یہ برو سبتہ
 کلنیان پیرا یہ بر خود کردہ اند ، بلاتراہد سماع گوردہ اند ، و الہ ہر سے سے مطرب مشب چک نم ایکدی
 سازے کبر و مشا ہ اند و پیرا یہ از سازے کبر و آئینہ پیرا ، اور نگ پیرا ، کاسخ پیرا ، چمن پیرا
 دستار پیرا ، بستان پیرا ، پستین پیرا ، پیش پیرا ، چارہ پیرا ، رقص پیرا ، زخم پیرا ، سخن پیرا ،
 پیرا یہ سب دہرا نیر پوش یعنی دہرا یہ شیخ نیز آمدہ تقاسے سے بخوار کشت پیرا شیخ
 دستار و چندی شتر بار گنج ، ہر سرور سے کور و کوز پوزہ نید و ہوش ، بسی بہر از زشت پیرا یہ پوش
 جلم سے سبیل در اقلیم با پیرا یہ بند خانہ است ، و زخماتہ نفس آرائش کا شائہ است پیرا یہ کے بیاسے
 سورف و خم نہ کور کے مہلکہ بخانے رسیدہ شتمنی است بسیار بار یک و اتوان کہ با ذرن زبون از ان
 سازد و بجاز ہر شست را گنید میدے طہر ہنے سے با ذرن گاہی تو اندست اور پس داد ،
 کا نفس بسم اعتبار بیزوی مید شتم ، اشرف سے انقدر باہر ہونے کہ بسر وشت رقیب ، با ذرن
 دار چہ بیزوی آمد بیرون پیس ، با نقح زر نقد وہ یعنی منشرک است در ہند سے وید سے کلہ ہر
 پیس و آدم کلہ وہ او با چہ داد ، ہر کہ با کم یا ہ سودا میکند یا خورد پیسی ، بیای مجہول برن کہ علی شہوت
 پیس بر دص کو کینہ خانے میں درویت اسے ہر دی است و پیسی بر شش آور دم کہ اگر با اسے
 مات کہ اسے سک نیخوردینے جائے بر شش آور دم و بخت خفیف کر دوش و این از اہل زبان چھٹوق
 پیوستہ با ترکاشے سے اسے انکہ صفات تو پر و تاب ذرات ، بر پیسی ذرات تو گواہ است صفات ،
 شیخ شیراز سے چہ قدر آورد نبدہ خوردیس ، کہ زیر قبا دار دانام بیس کا فرمودنی کہ آل من بود پیس
 اسے سید جس بر جو صلوات پیش منشرک است در معنی ہائے مستقبل اول مشہور است دوم چاہے
 سر با ذر سو شستہم تا چہ نہیں کہ بدر چاہے سے پیش درین خاکدان چھ شدن رو کے نیت ، خاطر
 خود با جو زلف پیش بر نشان مار ، پیش اول بیای تازے در دم بیای فارسی یعنی بعد ازین شیخ شیراز سے
 ازین بر نصیحت کے ابیت ، مذکورم پس ازین چہ پیش آہد ، پیشاب و پیشا و پیشا ر
 بول دقا رورہ و بیسی پس نہیں بول بیمار آور دہ اند با ستا و این بیت حکیم سناسے سے ایجان دردے
 کہ با جانان گویہ درد مند ، نے زمان دردے کہ با تر سا گویہ پیشا ر ، و اولی ہوا صبح از سے سے

چون از شہر آمد

سے ازبیب تو سفیر گردن را + آب ناما خوردہ بسیار گرفت + وزیر یعنی پیشکار است اور وہ کی سزا کھیت ہو گئی
 جو پیشکار تو اند + حضرت فتح پیش بار تو باد + یعنی اول خان آرزو میفرماید بتواند کہ مرگ باشد از پیش و باد
 برود یعنی بارش از دم غیر بر لغت است کہ آب و آریار تھانے ہستہ کہ نسبت است بلکہ بار بجای تازے تیر
 چون تاز بار بفرق فاسے و زای تازے محقق تاز بار کہ مراد ف غلام بار ہستہ و غصے ہر دو زارے تازے
 ضبط کردہ اندہ این ظاہر تصحیف ہستہ و اندہ علم با حساب ماری سے بگوش جہاں ہستہ م ہر خازند + چونکہ
 ناز بار خود ہر خازن تازہ + فرتی نیر کے سے دایں شہد مکان ابرو شہین کہہ و کر چون مو + ناک کوز نکر خدش
 کہ پیشاپ و دانش پیشان یعنی پیش پیش کہ از ان سچ چیز بہتر نباشد اسیر لاجبی سے در کوچہ
 عشق تو ہم عمر رفیق + آمد تہا این مگر و پیشان نرسیدیم پیشانی م دایں مرگ ہستہ از پیشانی
 کہ کل نسبت ہستہ یا از پیشان یعنی کہ گذشتہ و پان نسبت و فارسیان ہونمندی جہدہ و جہین و سیامی و نامیہ نیز
 استعمال کنندہ سو خند شکفتہ کشادہ و کردہ گرفتہ بر جہین عرفی آلود شہسار محمدہ نیز عالم آرای تو صفا
 و ایندہ روح محفوظ لوح صفحہ صحیح اکتاب ماہ زہرہ مشتری سپہیل بیرون گفتہ نصیب از شہدات اوست
 در بافظ سودین و نہادین شکستن و عایدین مستعلی و با لفظ از تھا کردن یعنی نہایت دلان و کر زبایدن انور سے
 آن سرور کے کہ پیش ظفر پیشہ ریش + پیشانے عدد از تھا کردہ زکار + خواجہ حال الدین سلمان سے
 سکا از سے تو اصح نہ ہد پیشانے + پیش سوزی سوزی پیشانے + مرزا بیدل سے
 براہ او خستین کام ہا اسجدہ پیش آندہ تو سے حسرت قدم تیرن کہ اسودیم پیشانے + تا نیر سار شہد
 آندہ سہ کل پندارتاب کر + الدان ہا پیشانے ہم از جہن خود ہستہ + ثابت سے بولید زچہ رو باہ
 بران سورہ نور + لوح پیشانے دیراست از نشان مشب + یعنی مقابلہ و اجہد و نحت و پندار
 دشمنی و گستاخی مجاز ہستہ نزار سے ہستہ سے سپر از غزہ مست تو میند از چرخ + باد و بار سے
 تو خود کس کند پیشانے + مولو سے منور سے رسم من از خوف و حاشق از کی مشہم از گجا + ہا
 خاک مشہم و جاکہ نام پیشانی است این + گر خدا را نیدہ گداز نام خواجگے + پیشاپ و چون سونہا سے
 ناز پیشانے چہ سود + خواجہ حال الدین سلمان سے غمرہ و چشم تو شوخ اندو کے آندہ اند + ابروان
 تو بہ پیشانے از ایشان پرسہ + بنی نشان گاہ خواجہ شیراز سے دل زنا وک حشمت کوش شہد ملکر
 غمرہ کمانہ ارتہی بر در پیشانے + و آندہ بگوئید فغانے پیشانے این کارزار و مراد ہستہ کہ شایستگی
 دنیاقت این کارزار و طور سے سے از کاشس جان درم زار و جگرت + از گریہ بگویم خاد و جگرت
 دل سوختان خوداری میدارند + پیشانی داغ غم خاد و جگرت + ز خوش بہ ہا ہم نقش ہستہ + کہ پیشانے
 ناک گیرش ہستہ سے تھی از من بچو کے چشم دارو + مگر پیشانے سلام بخشند + صاحب مشکل کہ کتابہ
 کہ از رشتہ کلام ہا بر در پیشانے این کارزار و + دوست فغانی ہر گریہ سے خلق مخون رہا زو
 سنگ جوش دام دود + کہہ را و یونگے پیشانے امون ہا + و ازین بیت مرزا اسمیل ایامنی نصیب

دست مستعد و مستعد من طلب به انشد به درستان مرا و پیشانی نمود دران استخوان را اسیر پیشانی
 ستاره پیشانی و پیشانی سرگ پیشانی پیشانی کشاوه پیشانی این کبر و پیشانی
 حق را پیشانی و پیشانی بهمان چراغ کبر و پیشانی به پیشانی کشاوه در خانه منت پیشانی
 و از بال کبابه زکے که کارند پیشانی بر پیشانی کشاوه پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 سه روزه خوابیده در و اما این صحرایه نماز مرا که کاروان سلاطین پیشانی کشاوه پیشانی پیشانی
 پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 سلفه ۴۱ سے نیز یہ صاحب سے ہدینہ کاروان کو از و نبال کے آید ۴۲ مرا کو کسا و پیشانی پیشانی
 کاروان پیشانی ۴۳ میرزا رفیع و اعظم فریسی سے مرچہ داریت پیشانی پیشانی پیشانی ۴۴ نیت و آواز
 سلطان عم از و نبال ما پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 خود بخون پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 اوفت مکران کے چشم در نشان ۴۵ درازہ میگویم کہ پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی از
 رصع و مرور بہ سازه دار کردن آمدند در پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 بر روی زانو گسترانند و سفره و دستار خوان رانیز گویند پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 و پیشانی ۴۶ سخن خانہ طور سے سے ای در پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 بستہ نطق ۴۷ ہنگام سلام پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 نہ در زندان بروی و پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 سے مجلسش از پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 و دیدہ جو پیشانی پیشانی پیشانی ۴۸ زرفت خودمانہ در نیم راہ ۴۹ طور سے سے طبعی بر آوردہ پیشانی
 خود خودہ کار مقولس رواق ۵۰ چائے گیلانی سے در پیشانی کبر و پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 مجتم پیشانی باز و پیشانی و از قبل کنندہ و بزبان جا و نہدہ نفا سے سے مشوہا پسندیدہ
 پیشانی باز ۵۱ کہ در بردہ گریا نہد ساز ۵۲ معرفت استقبال کنندہ و پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 کہ چون کسی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی پیشانی
 کشد پس از نیت استقبال کنندہ را پیشانی باز تسمیہ کردہ شدہ نیز پیشانی استقبال کردن و پیشانی
 عاز بہت و حیدر توفیق عطر و پیشانی سے رود چون کے سوا یک سفر فرار ۵۳ کہ زخم را بوی او پیشانی
 و پیشانی یعنی جاہد مقابل غلبہ کہ آن مخصوص زمانست تا نیز سے فرغ لاکھن سکا ہی تو می آید ۵۴ قیاسے
 پیشانی کل بیلا سے تو میرید ۵۵ ہو گوید سے جو شدہ دیدہ در پیشانی باز و پیشانی ۵۶ عروسے جان و نواز
 آید پیشانی پیشانی پیشانی ۵۷ جو استے برہ پیشانی باز و پیشانی ۵۸ از و نبال کے آید ۵۹ ملا طرز سے بہار
 آمد از باغ فرودس باز ۶۰ ہی و تکرار از من شدہ پیشانی باز ۶۱ دور تکرار پیشانی بر زمان سے جواز باغ خلقش بر آید

برای سیم + دو پیشوای شش از جنب سیم + دو در توفیق و شرف که در آن روز نماز پنجگانه را که کند
پیشوای شش غیر نماز + در سبب که در شکر توجیه استواج + درین حال که پیشوای شش استواج + منزل ایستادن
پیر مردان حق + که در خدمت یا خدمت بر جوار برست + لا فخر و لا غرور + یک شهر یک بر طرفت آید + پیشوای
چون زده فتنه بگرچه آن شده خرد + پیشش زمین کنایه از عاقبت از پیشش و در این پیشش
ترجمه قدیم و گاهی که از زبان و نقل کنند از پیشش گویند حسن تاثیر است آن را که برودلی روشن زبان بود
از پیشش پیش مثل دولت روان بود + که نشین از جهان از خسر است + علم پس پیشش از کان عیب
پیشش پیرا کنایه از آتش دهنده تان پیشش دورین میت خواجه نفا سے مولود و دی است
سے کجا پیشش پیرا بر کین + غلط رانده بود از دست حقن پیشش یا پیشش یا افتاده کنایه
بسیار نزدیک و آنگاه مقید بلخ سے فور بود معنی در پیشش یا افتاده را + از سواد سایه پیکر رخ این روشن
دست + بلا شیدای کنده سے زلف کوه از پیشش جان کفتم و کفتم غل + زانکه اینی جز از پیشش پیشش
است + در پیشش والد هر دو سے سایه ان سرود و پانصد دست از پیشش + متوسلے ساخت کار پیشش یا
افتاده + صاحب سے از سایه اول مقصرت خود میناشد + مستی طایس کمز عیب پیشش باشد +
پیشش جنگ آنکه پیشش از دیگران با حرفت جنگ کند فقط اما و اعات باشد سالک خود
سے از سے است طاق اراترا که گفت + در خل فتنه کن فتنه پیشش جنگ را پیشش خدمت
مراد پیشش صاحب سے این پسر میده ز مردم نگاه کیت + این فتنه پیشش خدمت چشم سیاه
کیت پیشش + سرود و استقبال در استقبال خواجه سلمان سادجی سے شمار عاقتان در این درین عیب
اسے هر دو پیشش بر دے کردن با را پیشوای حق پیشش حرفت شخصی که حرف او غالب باشد
غالب سے شیعے آن پیشش حرف صاحب حال + و ان برین صدر کمال پیشش خرید از پیشش
سلم خرید کنند و هر دو سے هر چه بیته یکی پیشش خرید عدم است + از قبایع که تحصیل کو حاصل کن
پیشش خوان حرفت یعنی آنکه چون کے دلخس دارد شود بیان حسب نسب او کنده تا اهل مجلس و در آن
تظیم در اعات کنند علی ترکان سے چون شود و بنگاه کل کم در طرف جن + پیشتر از من بستان
پیشش نے سلیم پیشش پاکے که بر خاستن قصد تظیم او بر خاستن تاثیر سے بیفنده دم مدح چنان
ز خواب بر خیزد + به پیشش که خوشن آفتاب بخیزد پیشش خود بر پا و خود بر پا خود هر خود
گویند اینجه پیشش خود بر پا باشد بر خورای افتاد نصیب گیلان سے بار بار پیشش شود + سر و بالا
پیشش خود بر پا سے باش + سالک بیله سے آن که با نازه کشته با کلیم + بیرون سے قدم زاید بریم
از شعله خوسے کش خود بر پا + بوسته در نشست شیطان رحیم + تاثیر سے خود بنا و خود پسند
خود سر و خود و مشو + چستے گنده خود پیشش خود بر پا باشد + طاهر و چده سے لاف از اده زدن
ورنگے ز سون است + پیشش قدر با کرون خادم خود بودن است + محمد سید شرف سے گذار

آینه خوان قدر عالم باش + اتفاقا لے تم باکن پیش خود براباش + پیش خورد طعام ازک
 که به این پاسبیل پاشنه خورنده باشت شکسته و نهی خورش و زان نیز آرد شفا سے حکم اور
 بشکت نادر + پیش دندان کند چارونمار + نطاسے سے جهان پیش خود جو نیت باد + خون
 از همه زنده گانت باد + اور سے سے دست رادک کرده در طلاق رزق + مصلح آزار از پیش خورد
 پیش خیز خادم پشاکر و دیگر پیش از دیگران بر خیزد طالب اهل سے تم که جوش فحاش بر لب جوش
 منت + خورش پیش پاشنه پیش خیزد شمس منت + جل دنیا له وار غره ۱۰ سے چشم پشاکش + قیامت
 پیش خیزد جلوه سے قد چاکش + و باصطلاح کشته گیران توجیه کشته گیر اول با کشتی میکرد پس خیزد
 بعد از کشته میکرد و این از اهل زبان تحقیق پرست و جید در تعریف مشوق کشته گیر سے جوی برسی از کشته
 انزیر + که اور اقیامت بود پیش خیزد پیشی کردن سبقت کردن پیش و امن ایند فزادک
 از او امن پشند نیز خادم پیشکار و پیشی امن انگران چچی که انگران بر زانو پهن کرده کار کند نارضت
 شان نسوزد سرا جافاش سے از ان در نفس فریدون گرفت عالم را + که پیش درین آنگر صفا است +
 پیشدست نائب و پیشکار صاحب سے خرابم کرده چشم نیم سے + که دارد همچو ترکان پیشدستی
 و صد مجلس سابق و غالب بر خیزد حکم خمار سے بر دشمنان خود بخیزد پیشدست کشت + آه سے
 خویش را به نیز نیام کرد + استاد زخم سے از نیزگان دزدت بر گران + پیشدست است بر تیر بر ریگی
 پیش رس کسی که پیش از دیگران نیزل رسد و یوه کل که در نوح خود پیش از همه رسد + عبد الله
 آتقی دشت سے نیزل رسد ز همه پیشتر + بود عزت پیش رس پیشتر + صاحب سے حق برسد که شکست
 کل پیش رس + بچ امید من آنچه ندان در حق کم + هتقی سے میدان رسید از پیشدستی + بود باغ
 پیش رس از که + نغانا سے حلای سے من بقران گلستان جانی که بود + خار خشک سر دیوار گل پیش
 رسم + صاحب سے که مطلق بیدم درین باغ که باشد + سرش کندن تر پیش رس + محسن تاثیر سے
 سر جوش جا کلین باغ بس است + سر پیش کندن تر پیش رس است پیش قطار شتری
 که پیش از دیگران قطار رود و جید در تعریف ناطق سے هر سر بود کوب خورشید صبر + ناطق که پیش قطار
 سپهر + زلا سے خوانداری سے بقادر سے که بر پای بیکر ان سخن + در بر پیشتر که پیش قطار
 پیش رس و سرف و خدمتکار زیرا که پیش پیش رس بود در این مجازت طهر سے سے حیات
 به خنده را پیش رس + صفا سے گبر پیش دندان کرد + میرنجات سے دل ناه است ترا پیش رس و خدمتکار
 پیش خیز کل کشتن که بود خیزد بار + و باصطلاح مستقیان نشد سے که پیش از نفس خوانند تاثیر سے
 بر آواز حد تصیف نودشت + پس هر برده جبین پیش رس و دشت + ملاحظا سے نمی نشود که پیش رس
 باهتے قاتم را + پس از مردن به بیے بود سازد استخوانم را + پیش قیض بقات و + عدده
 و خاد بجز نوی از اسلحه سرف و نام شے از کشته میرنجات سے در کشته کل در مردن کشته است +

سخن حق کر

موصوفی

دوست و پیش نفس هم در آنچه شایسته است پیش سلام کسی که اندازد خاک بر سر یا خوشنویس
 و سلام گفتن سبقت کند گویند مرد افغان و پیش سلامی است نژاد بل زبان تحقیق پوسته شفا کے سے ہر جا
 غبت پیش سلام دل منت و مشہور یک نمبر بود و ششاس من پیشکار و پیشکارہ لگان
 تازے و پیشکار بکاف فارسی نائب و مدوگا رد این خوب است حادثے سے اسے ہر طور ہر جا
 امید و سبب کین تو پیشکار حوان ظہور سے سے دغا یا مرد دستخا دستیار و خوفت نیک و ادب پیشکار
 میر خسر و سے اسے کہ یہ با کمال خوبے خوشی و پیش رو تیو پیشکار بود و پیشکش انچه بطریق
 تروینا نگذراتند و با لفظ بردن و کردن کشیدن و آوردن مستعمل اہل درخان خوش کردن یا بد طالب
 تے سے ازین پس لوجا بل شربے و اخرونہ سے و بیابان پیشکش کردیم علم کند دینارا و سنو کاسے
 سے نرازم کہ کشیدیم کہ اکثر وجود است و جانشین کردیم سے بغین بہارا و سلامی و سلامت مراد است
 آن الاموم و صومینے واضح است سلامت و سلامت تدر خاسے است کہ در نقد ادنی کند زائد پیشکش عام
 است خواہ در وقت پر نور کند راند خواہ در اوقات دیگر بل و حضور پیش کشند یا صلہ دیگر ارسال کنند محمد بن
 بیک معلوم غلص سے پیشے کہ پیشکش عقد نظارہ کشم و بودید ہر گریمان بارہ بارہ کشم پیشگی
 انچه در وقت افطار خورد پیشگی کسی کہ چون مجلس بزرگان در آید شخصی بیان حسب سبب او کند
 اہل مجلس بران مطلع شدہ تعظیم کنند و آرا بوبے عزت خوانند و حالاً بمن لفظ عربی مشہرت دارد
 و بعضے گویند کہ عرض مطالب نبوت ہشامان و امیران کند شرف شرفہ سے کہ کند کشت تیغ زبان مزاج تو
 پسندیر عذر مہرے کرت پیشگو سے من و حکیم ندرتے سے مردفارا طبع محمود تو اور پیشگو سے و مر سخا
 دست مسعود تو اور ترحمان پیش مصرع مصرع اول از بیتے نظم ہر و در شے مناسب مصرع آن
 شاہ مطلع ہے کہ در داز خدا پیش مصرع پیش نشین و ایہ دانا چہ کہ ترجمہ قابلہ ہند پیش نماز
 امام کہ در نماز جماعت او پیش شد دیگران خلف او نماز خوانند و الہ ہر سے سے چہ ہر سالیان سجدہ جلالت
 آسمان در صف پس آمد کان پیش نماز و محمد طاب نصیر آید و الہ ہر سالیان سجدہ جلالت
 خلف مغر السادت علامی مزار غیاث الدین شہید سے پیش نماز است پیش نہاد و مقدمہ
 سنجو کاشم سے پیش نہاد و خاطر م اینک ہر ک کہ شوم و نشند جام مبروم شاید اگر سبب شوم و
 پیش او زگی رند اردینی با او برابر سے نینواند کہ پیش کشید ان کسخوہ گرد ہیند کہ
 گویند ادرا خوب پیش کشیدی و در اصطلاحات ہندی در عناب گرفتن طاعت کردن و الہ ہر سالیان سجدہ جلالت
 سے شوخی زلف بخت خوا رکند سون را و میگفتہ پیش زائد رخت گلشن را و بھی کاشے سے ممنون
 سادہ کوچی تو کشیم کہ نوحطان و کاشی ہر خندہ ہر پیش میکشند و نذر کردن و عرض و اون آن را
 و پیشکش ملا و خشی سے جہنم گوید جہنم پیش تو در ہر بخوم و در زوایا سے ضمیر تو ازین بسیار است
 کمال خندہ سے پیش تو کشم و چشم روشن ہے کہ کویم نظر صفات سے دوست و ہر خسر و در حوان سے

۳۲۴
 در پیشکش ازین پس لوجا بل شربے و اخرونہ سے و بیابان پیشکش کردیم علم کند دینارا و سنو کاسے
 در وقت افطار خورد پیشگی کسی کہ چون مجلس بزرگان در آید شخصی بیان حسب سبب او کند
 در وقت پر نور کند راند خواہ در اوقات دیگر بل و حضور پیش کشند یا صلہ دیگر ارسال کنند محمد بن

پیشتر کشیده خوشی از حلقه رکابش چو کند کرد فام و بسم که ز پاره زهره کشیده پیش کا و خود حرکت هم چو بستاند
از بر لبش که دستش بر آرد و حشیش کشیده پیش بسم گوهری چو در رخ طبع رخشان چو بر می کشد
پیشتر هر چه حرفه ترکیب آن با حاصل بالصد و شایع است چون بر پیشه بیداد پیشه کسی که پیشه او چو بر باد
باشند و چو پیشه بقلب بخاند نیست پیشه خجاست و قدر پیشه و عاشق پیشه نیز آرد و پسند بر کدام در کجاست خود
یابا به عازین بیت خواجه نظامی سه کرا بود کردیم اندیشه نیست که جز کرا که خاک را پیشه نیست پیشه
میشود که لفظ پیشه برگردان شود و حال آنکه پسند ریاضت و بندن باز مستعمل می شود مثلا گویند که کشمیر پیشه
است بلکه گویند کشمیر ساز پیشه است و بصیرت بجای فاعلی بود پس بر آید از کرد و در اینجا کردن و بلند شدن
خیال بود و منی مبت است که اگر نا آلوده باشیم در قیامت پس لفظ اندیشه یعنی خود نباشد بلکه یعنی بید بود زیرا که
از خاک بر بلند کردن عبارت می آید و آن موجب آلودگیست قصیده نظم سه پیشه پیشگان بود عروسی که تو از قلیه
عشقیه و طیفیات غزل است صاحب سه در تعانی پیشه نابرد از غزل به سخن که خاکبافتادگان
در شهر بند و ام قست در رحمت پیشه بیداد پیشه جو پیشه جفا پیشه تعانی پیشه در پیشه خرد پیشه
شاکر پیشه بوس پیشه پیشه و ر بر او اهل حرفه نظار می که بر پیشه در پیشه خود کند
غزاین که پیشه کند پیشین و پیشین گناه و پیشین گمان رفت پیشین زان
سه رفت پیشین کا هی از ویرانه سوئی باز از غلب و دیوانه نظار می سه ز پیشین گمان تا نماز در چو پیشین
نشده زدم ساز در حکم کنایه کاشی سه پای مبت من این در عالم است در کفش به که هیچ پیشین
بر پیشه بگردم پیشینه اگر چه بنا در از لفظ پیشه در زمان پیشه دکا پیشه که نشسته است او درین
بیت نظار می که سه بغیر از نشه خضر خضر خرام به با همگ پیشین بر پشت کام و نشه آینه استمال پیشه
یعنی قصیده راه آینه کام را بر درشت و آماده رفتن شد پیشین رفتن سبقت بدون خرد سه زان
در قدم گروهان پیش رفت چو چو پس آمد ز به پیش رفت و پیش رفتن کار و پیش برین
کار کنایه از سر انجام خوب یافتن کار و سر انجام خوب دادن آن را در برین قیاس پیش شدن
منصوبه و پیش برین آن و سند هر کدام در بحث خود بیاید پیش رفتن حرف سبز
شدن حرف سه تا پیش بار در بر و ریزه سه رفت پیش حرف تو اکنون نیرود پیش کسی
سبب بودن و گرفتار بودن عاشق و فرقیه او بودن غلص کاشی سه بود نشان خردنگ
و چو کشین دلم که چون گمان و نشان پیش کی که نبد است چو طنز سه چون ز رنده منظور تان از ره
خوبه که من بید گرفتار سه پیش زرادلی پیش کس پیش و عشق گناه از حرکت و چهار
در پیش تاثیر سه جو سه نه پیش کس ریشه نادر و خواج جادار ده که چاک سه کرد سه کار و سه زرد
پیش گشت سدره شدن ظهور سه سه جو سیل شوق بر آورد و موج طوفان که نینوا نش
نجات کب صر پیش گرفت که صاحب سه آب زندگی دو قدم راه پیش مبت که آینه پیش راه سکندر گرفت

گرفتہ بہت + خواجہ شیراز سے دل رسیدہ لارا کہ پیشیں میگرو + خردمند زخون حسد از زخیر + چو شاہ قصہ
دل چیسے کند حافظ + کرہت زہرہ دیار اکہ پیشیں شاہ بکیر پیام و پیغام از زبان کے
چیسے کفن آنرا پیغام زبانی ہم گویند و پیغام کا عذی پیغامی کہ توسل کتبہ ای کسند
سید حسن خالص سے آذر نامہ تو چو پیغام کا خد سے + خردیم از نشاط سے از پیغام کا خد سے + صفا
سے قاصد ان را لب ز پیغام زبانی سے می شود + نامہ کتبہ از شیرازی پیغام او + محفوظت سے تو اسے
قاصد پر عنوان کہ خود سے شرح عالم کن + جواب نامہ دشوار بہت پر پیغام زہنے ہسم + وبالفاظ کرارون
دکرون دو ادن در سایندن آدن و آدن و آدن و آدن مستعمل نظر سے سے شہنشاہ جو نگوار و پیغام خوش
بامید پاسخ سزا کند پیشیں + سسلن سے نسیم مسج پیغامی پزیرشید سے ہمان از ما + کہ یا یاد جمال او شب
بانی کند ریشے + غنہ سے پیامی بدہ کہ کبھی با کمال + کران لب بگو شم خطاب آرز دست + حکیم شورنے
سے امام انکہ حد اسے بزرگ روز غدیر + فیضل ادر در تو یک مصلحت پیغام + آدر در پیامی کہ از ان آدر ذکر کستی
در خاندان پیشیں نہ دور بہت نہ جز غنہ از اوت خان و اسخ سے نیت پکے خون ما بر کردن قاصد ہند +
در زوشتن انچہ نماید می تو ان پیغام کرد پیام آورد پیامبر و پیغمبر و پیغامبر انکہ اظہار
پیام کتہ عمو آدر پیغام خدا کند خصوصاً خوجہ نظر سے سے بہ پیارہ کفنا یا در پیام + پیام آدر از بنا
کبش و کام پیغام از سے دین پیغام و از سے دین پیغام و از سے دین پیغام و از سے دین پیغام
چرا کہ سے + کہ بر کرم بوشین کرم پیغام + پیام بول دین پیغام و لام گو شہ و کج سنج کا شہ
سے پیولہ بیولہ نورید ہم رقم + این با دیہ راتاقا فدا سالار خون بود پیام + جامع معرفت مرکب
از پے بینے قدم دکان نسبت ہر گواہین مردم را بیشتر سرد کار سے پیامی شہ دور نہ سے اصلی پاک
مطلوب پیادہ ترا گویند و پیک و پاک ہر چند کہ من جنت اللادہ یکے بہت لیکن من جنت الاستان من کاسب
مہم و خصوص بہت بچان کہ در میان یک پیادہ پیکار بکارت فارسی جنگ جہل کہ نہ سے البرہان
لیکن مشہور بکارت تاز نیت مرکب از پے بینے دکار کہ ترجمہ بہت یا کار کہ کل نسبت بہت و علی التقدیر
منے ترکیبے آں اور کے نسبت و شہت ہشہ ہپی آرن عبارت از ثبات قدم و فشردن پاست
کہ از لوازم جنگ بلکہ عمدہ کنت بس جنگ و جہل نماز بود پیکار پرست کتاب از شجاع و دلاور
سے روزی کہ چو آتش ہر دو آہن فولاد + بر ناوشیند ہر بران جولان را از سے از غنہ درین
سونے فلک چاہے نہ بیند + پیکار ہرستان داخل رہنمان را پیکان کشش و پیکان نشان
جواب خیر المدققین در شرح این بیت نظر سے سے ز بس خستہ از تیر بکان نشان + شدہ آبلہ دست
پیکان کشان + میفرماند کہ بکان نشانے نیز بود جہ سے تواند بود یکے انکہ کا ہی استاد تیر بکان
را چنان خد دار میسازد کہ ہر گاہ کہ شہت شصت ہپی کہ خار دار زور بہن بکلہ باز رہنش متہذ بود و خوش ازین
آن کی ہشہ کہ جہت مجروح اندالی نند بر دو او جان سلالت نبرد و جہ دیگر انکہ چون تیر ز کمان نخت را

یاقوت پسته بیکه که در سوزان پسته چنان بود میگویند که اگر کسی آن کشید بیکان جان با جان و بیکان نفس عبارت
 از برای است که هر دو صفت بر او در بیکان ازین شرح میکند اولت و ثنونی بر سه علامت است و چهارم
 سوزان است پس پسته که بیکان نشان بقا طهارت نیست یا شاید بیک بون است یعنی تیره که بیکان خود را درین
 مردم نشان از او غیر مولف گوید بجهت این شرح و پسته لیکن هیچ کی مساعدت این نفع نکرده پس هیچ سالی نفع ندارد
 بود که بقا است و اولت بیکان نیز که درین معنی آمده همین نمانی سه غره بیکان نیز در عاقل محو و اولت بیکان چیده
 ناپید و بر سوزان در پسته بیکان گر آنکه بیکان بسیار در عالم تیر گردمانی که کیم سببین قدر بیکان
 که در بیک چشم است + در دوکان چشم بیکان که بود و طغریا سه بیکان که نفس با در داده سپهر و زوفا در هم
 و هر تیر بیکان چشم خاب نیز المه تعیین در شرح این بیت فطاری سه علامت در زمین گشت چون کج کم +
 ز نعل سوزان بیکان چشم + یفرانید کشید بسم بیکان بوجه سخن است یا اگر جان که بیکان فولاد بسیار
 سختی باشد سوزان بیکان نیز سخت بود و پنجم سبب تریعت است یا آنکه چنانکه بیکان بر چرخ که بیکان
 سه شکاف سوزان آن سوزان تیر بر چرخ را که در تیرش است آیه سه شکاف است یا آنکه چنان که بیکان بر سه تیر استوار
 در است چیده می باشد بسم این آیه ساقی با همین استوار بود یعنی نزدیک است چنان توت تمام پشت دی
 توان گفت که ترکیب بیکان چشم یا سه بر سه که سوزان نیز قبیل مردمان استوار یعنی سبب دود و شکاف سه
 اطراف و کائنات که قدم است اینان با آن سوزان استوار در عطف دزد است همه بر باد گشت و چون مقرر است
 که چشم تریعت انسان و حیوان بکار می کنند که از آن جا روزه کار سه که آن شخص بان کار و عودت و مطلوب است
 سه بر آید مثلاً قاصد تیر در در تریعت می کنند با او با او نقاش سبب است را با نفس دست و شرف را با یاد و دست چنان
 نیست که غریب که از سوزان و فیلان و نیز کسب زمینی برسد تا می باز با آن ای باشد و صفت که با سوزان
 بیکان که بقا طهارت گوید در نفس سوزان پسته در عاقل دود و خورشید چنانکه بجهت این شرح است که عبارت
 از است پسته دشمنی بر چرخ بیکان است بیکان ترجمه نعل بون و صاف پهل دلام و آبار و دوز در پسته
 شله چراغ برق نخچه تخم نشین از صفات و تشبیهات است عرفی سه تا بزرگان تو گوید آشنای + وید و را
 بر نشین بیکان بنوم + در نشین نهال تیر قمار خون در چشم تازه کشید + گشت سینه اینتر تخم بیکان پسته +
 مفید فی سه سبب تیر غره آن شوخ مطرب عوده ام + چرخان بولوم از نخچه بیکان پر است + در لطف پرتاب
 نود و آنش نه در بیکان + برق بیکان تو چون شمع سوزد تیر را + از آن سبب شده پرونده چمن طیل + که چرخ
 ساخته دشمن چراغ بیکانش + بیکای شمع گذارید تیر قائل را + بس است شله بیکان چراغ تر است نا +
 در بلفظ سبتن و کندان . و نشا زن . و باریدن . و چیدن . و خوردن مستمل . ملا و شنه سه همه زهره داد
 بیکان خرم در طب شمارم + چکنم که نخل خرا به ازین نکر دارد + صاحب سه از قانم ناله ز کبیر سه آید بیکان
 در رضا که سینه من بیک بیکان چیده است + طغریا سه که بکنن سه شمیم شله خیر میکشد بر من + کلشن
 بیروم بیکان ز شاخ بید سه باره + سلمان سه بران بیکان بر او سه که نشانند در تیر سه + و نخون

بخون عالم آن بیکان کنونی مل است چکاسے به بر لانا ساسے سے باد تر این اره کمان بر چشم می سپید
 در کارگاه عشق چکاسے شود پیدر به طالب آسے سے ذوق استیبت من که در میدان عشق به نور
 بیکان کشایه چاک بر چشم زخم بیکان شکر صند باد بیکان دو شاندر بیکانی نوی نایل بهوت
 در اس بر میخی فزونه نیز خوشتره از می از گل لاله دوسے از نوشه اور کسند بر کام در کث خود بیاید
 بیکانه بافتیج دکات فارسی ترسے که بد وقت سیج دهالی اصل این بیکانه است می بهوت ای عشق وقت
 بیکانه شد علی تر کمان به آن حسره که تیخ زرد اندوه هر را به ازوق دشمن تیز تر بیکانه صبح ۴۰ در صراحی
 ایچم بنی مطلق زرد سم آردده چیکو بافتیج دکات فارسی دوا و مودت ملکیت بیانب زیر باد دوسے
 از آئینه که در فلک سازند و سینه تک میباشد مانند مرد چنانچه در بادای باز سے در لفظ بسراق گذشت
 سیل بیای خردت همان که سیل با موب است یعنی بزرگ و کمان مجاز است چون سیل مردودی نازود
 که در فوج خود و کمان می باشد قدسی در تعریف سیل سه بحر طوم دارد فلک نگاه به که در نقش با شش خند چاه
 بود اسیب کیم سے صاحب رده خوشی است سیل او که در زم به که پاسک تا طرفان لشکر است به نقش جو کوه و سله
 کان حد برادر شهر به شش نمی که طاطون بر شش دامه است نه بر شش راست که پهلو نیز به سپهر به که بر شش خند
 گنبد سے که گنبد نباست به بر زمین که کرایش سیاه افازد به نهال را به سے رشید سیل نشو در است به تفرق
 لوت سے سایبان گش پیا به ستون نقره زرد ان اگر می راست به کش جو که بر خیم در خیم خرم طوم
 بان که زول ردر کار عقد کش است به همیشه جوکان بهر سے بهانه سیطلب به جو به فریند فاد است بارش
 نه است به به تک چغمی شیش نمیون کردن به که استکان شکوه است مدینه اش جو به است به زکو سنگ نیاید
 نیز در انش به چو که طمه زکو سے زمین نو اندر است به دونه استر انش بان مدد دلیر به بی سحاب تر
 برق به پرو است به رایه در سر اطلاق غلبه اش کلاه به همیشه وقت شتم دست خلبان بال است به رس
 ز به سوسے لوزنگ پشتر نوا به جو که سپار بود نغمه رایکے دونه است به بکاه عربده زاگنونه مست متباد است
 گو که بر زنده که نغمه خواهد است به درین زمانه که سے کیا است جرانم به که بهر منی او انقدر شراب کجاست
 وگر لب که شان غیب که تن به نه به چمن که حلقه زنجیر از گبوش طلاست به ترازه جل او که کنده یخ نبات
 به جود زکو به سینه که در صحت به درون کو به خرم طوم از پس سیست به زرد باد که در قدم کین به است به
 سسش می که ز شنبوت لاله گون گردد به کجک برده بلایست از شقی به است به مدام که ز دندان و شکل
 خرم طوم به مثال خامه زنگشت کاتب آرد است به سینه باد جریان خامه تقدر به به انظریق که در خاطر
 جهان آراست به سنجو کاشی مدعریف قیل سے قیل که کاه طلا اگر کشد نضر به افتد فلک بصور مایل در کمان
 چون بی ستروش پیکر همچون ستروش است به در زیر پاش کاذرین سوده استخوان به کوی زینش نکر با کوی نوح
 چون سیل نه رود که از جا شور روان به از کبکشان صاده نجم هشتباه به زریس که سوده مبره نشش سیمان
 در لفظ اکلدن خواهه نظا سے به جو شنبه این حکم یا صبح را که سیل نغمه هر یک طوم را به جود زنده

سر آواز و جزا سے کہ پیل لکھتا ہوا ہے ہا در داد گر بود ز منہ پیل + کم از قطرہ باشد ہند پیل
 پیل ہوائی باضافہ کنایہ زار پیل محسوس و باضافہ گویند نام پیلے کہ سلطان ابرہہ بران کا شہ
 جہ سے ہم کہہ رہے ہوں لیکن پیلان محمود سے ان سپان اذہ کہ سلطان محمود از فتح ہندوستان بزمین برہہ بود زمین
 مشہرت و مدد تقوی سے ز پیل و از تو مقصود میت ہے کہ پیل تو چون پیل محمود میت پیل باران روزن
 نیل کاران کنایہ از باران بزرگ و از صبحی مسعود است کہ باران آخربہ شکل کہ گز اور نہتے یہ کہ بندہ جان گیا
 تر جو پیلار است لیکن چون بر شکل و ولایت نیما شد ظہر ابارش انوسم را ایکتہ ہند کلیم سے شد سے
 پیل از تیر لزان چنان کہ از خلیار ان بر ہند تان + محمد سے ز خرطوم چون آب از در ان + بودنی
 پیل در ان ہاں + سید شرف یافتہ شد از حوض زہ فیضان جنگ + حیان خلیار ان تیر تنگ +
 پیل بند نام یکے از مشہور ہا شطرنج و دیوار چہ در است کہ در قلعہ سارند سے کہ وہ شامیانہ کھڑو شہ پیا
 بر پیل بند قلعہ این نیگہ و حصار + پیل بند و ان عبارت از مات کہ دن کشت پیل تقاس سے جو جنگ
 میدان کشا کند + دی شاہ قنوج را پیل بند پیلہ و ر در قلعہ کے کہ مسی سید آب وغیرہ کہ انیش
 زبان در کہ جانوشد علقص کاٹے سے این سلسلہ از ہم طلبان حرکت کرند + این خود پیشہ کشان پیلہ در
 دور کتب بنت غیب و دار و زرش پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ
 چیزے کہ مثل قبیلہ آب یا خد باشد جو این جاہ و قلعہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ
 چند بار یک برسی شدہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ پیلہ
 و قبیلہ پیلہ
 مثل قبیلہ بر جو یکے پر چیدہ ہندش ہوتے گویند **مسلخا نم** **فیل** زہور کنایہ از مردم قوی و بزرگ
 از عالم گادور نظامی سے بجز پیل زوران آہن کلاہ + چل پیل جنگے بس تخت شاہ + فام غنی از کشتے
 دست آن در لفظ جو تہ یا پیلو ار و پیلبار کنایہ از بسیار بسیار رضی ترکیبے آن قد بار کہ
 پیل بر طرز از عالم خردار دستر بار ایر موزے سے زہر نام اگر شاہ و دل محمود + یہ پیلو رضاع عربی شہانے
 داد + کتون کجاست باکو جو دشاہہ گر + کہ جو اور بصلہ کج شاہگانے داد پیل باللا شہہ و نیز کنایہ
 از بزرگ جڈوے پیل پیلین شہہ و تقیاس پیل زہرہ و پیل اکلن و اطلاق این
 بر اسب نیز آہہ نظامی سے بر دن را ز پیل انھن خویش را + رخ اکھ پیل بد اندیش را + مشہر پیل زہرہ
 بران شیر زور + یگر شید چون شیر بر سید گور + در آد بظاہر کوہن + ز س پیل اولاد شہ پیلین + پیلو محمود
 تا خاندان زرد خیر + کند پیل بالابرد کچ **پیل جاو** و تصویر پیلے کہ تصویرات دیگر چیزے ہند و این خصوص
 ریجا بلکہ سفیر جاو نیز آہہ ملاحظہ در ریجا آہہ آورده فیل جاو کہ در دست صفحہ مقابل کوہ از دست از کہہ
 بکر سے بناہ چغین زہر جانور است فرد سے سے مانا شہد کے تو این درستان + کہ با پیل جاو ہند و ستان
پیل مال کنایہ از مال کردن بظہر و علیہ و در ہندوستان معارف است کہ بعضے کنایہ کاران در بر پیل

و در بر پای میل پامال بسیار ذوالین سیماست مخصوص سلاطین عین دیار است و غیران اسناد است
 بلکه کمال بی ادبی است و بیمانه و در پیوسته چیزه که در آن خیریرا به پمانند و این تر جمیل است
 دور اصطلاح شعرا اطلاق یابند بر بیال شرباب کنند و بییشتر اب مجاز است بیمانه کشش و
 بیمانه کشش از کتابش شرباب خوار میرزا شفیع خلیف شریف خان سے در بی کشش با دود محبت
 مایم بیمانه کشش از بزم الفت مایم بیمانه عقدا و در دولت مایم بیمانه این بی معنی تو صورت مایم بی
 بیمانه زون و خوردن و نوشیدن و کشیدن و آشامیدن کتاب
 در شرباب خوردن و بیمانه بر سر کشیدن کتاب از کجا در شرباب خوردن صائب سے دامن
 فرصت ده زلفت که دوران بهار بیست خفته کمال بر سر کشش بیمانه را و در گشته بیگانه بیرون
 بیمانه در فونم که هر فرکان او عمرای بخش نامشاد باقر سه چیزه که در سوا شدن آموخت باقر بی
 بیمانه زون بر سر زنده و گریح جزین و بیغنیه انسان عشق که خوردم از ازل بیانه عشق بیسیلم
 سے در عشق دل پالید چوستانه میکند در آتش است لاله بیانه میکند بی حضرت سے نید از کم کجا
 بیانه می نوشه که با مشب که کباب بل غمروست از گلگشت قهاشش بی کس زده جو آتش بیانه
 بیانه را پاک و در دست دم زمسته بر سر خاک بیمانه پر شدن و لب بر ز شدن کتاب بیانه
 تمام شدن روزی که در هر باغ کسیدن تاثیر سے در از در می بیانه شش شود لب بیانه که که در است
 در کستانج بیخا ناسه طوبی سے در دم خواب شب که بمن دلا ما فر سے بیامیر فضل است که بیانه
 پر شد است بیانه بیت شیخ شیراز سے در گرشه از شام بیانه ام که کشید از دوشه حسانه ام که
 بیجان در میل قرار کردن در جنبین است به هر در عرف عبارت از دست بردست زون بر ایاد است
 اتفاقا در سے که بین اطرفین مقرر شود نظای سے بی شهنزاده بسپرد فرزند را بی بیجان در از در سوگند را
 یعنی بیان هم بیست فرمان نری سوگند کرد که بیانه شرح در کتب لغت قدیمه را دند بود که یعنی خویش است
 بیت سوگند سوزی ستند آن بهر تقدیر با لفظ دادن و سر بردن در کوه و دهبان در کفن و کشیدن و خشک شدن
 بیشتن در کسین بیستعل علی مرزا بیگ در می سے حریت که با عشق تو بیجان دارم بی چون دل غم تو بسینه بیجان
 دارم بی چون که بود از در و آد علم بی تفسیر کتاب بی ان دارم بی سیدل سے در سخن که گلبه بیجان
 سهران نالام بی عیال این نه فلک گوی در چو کان نالام بی ملا فونے لره تانے سے شرفی که گستر بود
 بیان از من بی نبشته برم کشیده و لان از من بی چون برگ گله که با صبا او نیرد بیسم با من بودم از من
 از من بی شیخ شیراز سے دفا از که جوید که بیجان بیست بی خراج از که خواه که در بیان که بیست بی قبول و ششمن
 بیجان در دست کشستی بی بین که از که برید با که پیوسته بی سیر کو بی سے که بی پاشا و دی به سیر
 است درست بی او اگر ان بت رها شکسته بیانج بی غمیر سے سه تو ان مایم بی اصل را شکست بی بته
 که بیجان بی بیانه بیست بی بر من سے سے که کن دولت و فرمان لره که در دولت تت با فزین بیان

در کمال بی ادبی است و بیمانه و در پیوسته چیزه که در آن خیریرا به پمانند و این تر جمیل است دور اصطلاح شعرا اطلاق یابند بر بیال شرباب کنند و بییشتر اب مجاز است بیمانه کشش و بیمانه کشش از کتابش شرباب خوار میرزا شفیع خلیف شریف خان سے در بی کشش با دود محبت مایم بیمانه کشش از بزم الفت مایم بیمانه عقدا و در دولت مایم بیمانه این بی معنی تو صورت مایم بی بیمانه زون و خوردن و نوشیدن و کشیدن و آشامیدن کتاب در شرباب خوردن و بیمانه بر سر کشیدن کتاب از کجا در شرباب خوردن صائب سے دامن فرصت ده زلفت که دوران بهار بیست خفته کمال بر سر کشش بیمانه را و در گشته بیگانه بیرون بیمانه در فونم که هر فرکان او عمرای بخش نامشاد باقر سه چیزه که در سوا شدن آموخت باقر بی بیمانه زون بر سر زنده و گریح جزین و بیغنیه انسان عشق که خوردم از ازل بیانه عشق بیسیلم سے در عشق دل پالید چوستانه میکند در آتش است لاله بیانه میکند بی حضرت سے نید از کم کجا بیانه می نوشه که با مشب که کباب بل غمروست از گلگشت قهاشش بی کس زده جو آتش بیانه بیانه را پاک و در دست دم زمسته بر سر خاک بیمانه پر شدن و لب بر ز شدن کتاب بیانه تمام شدن روزی که در هر باغ کسیدن تاثیر سے در از در می بیانه شش شود لب بیانه که که در است در کستانج بیخا ناسه طوبی سے در دم خواب شب که بمن دلا ما فر سے بیامیر فضل است که بیانه پر شد است بیانه بیت شیخ شیراز سے در گرشه از شام بیانه ام که کشید از دوشه حسانه ام که بیجان در میل قرار کردن در جنبین است به هر در عرف عبارت از دست بردست زون بر ایاد است اتفاقا در سے که بین اطرفین مقرر شود نظای سے بی شهنزاده بسپرد فرزند را بی بیجان در از در سوگند را یعنی بیان هم بیست فرمان نری سوگند کرد که بیانه شرح در کتب لغت قدیمه را دند بود که یعنی خویش است بیت سوگند سوزی ستند آن بهر تقدیر با لفظ دادن و سر بردن در کوه و دهبان در کفن و کشیدن و خشک شدن بیشتن در کسین بیستعل علی مرزا بیگ در می سے حریت که با عشق تو بیجان دارم بی چون دل غم تو بسینه بیجان دارم بی چون که بود از در و آد علم بی تفسیر کتاب بی ان دارم بی سیدل سے در سخن که گلبه بیجان سهران نالام بی عیال این نه فلک گوی در چو کان نالام بی ملا فونے لره تانے سے شرفی که گستر بود بیان از من بی نبشته برم کشیده و لان از من بی چون برگ گله که با صبا او نیرد بیسم با من بودم از من از من بی شیخ شیراز سے دفا از که جوید که بیجان بیست بی خراج از که خواه که در بیان که بیست بی قبول و ششمن بیجان در دست کشستی بی بین که از که برید با که پیوسته بی سیر کو بی سے که بی پاشا و دی به سیر است درست بی او اگر ان بت رها شکسته بیانج بی غمیر سے سه تو ان مایم بی اصل را شکست بی بته که بیجان بی بیانه بیست بی بر من سے سے که کن دولت و فرمان لره که در دولت تت با فزین بیان

سے کوزہ دیا پان تھی پر جا کھرا پان ہے + سی پازہ قرآن ہی در بند بر جا دن + موافق شد تر اولین
 پان پان کسیر برد + تحت باد شاہی رہا دن بر شرف آہر + نطای سے برسم کیان تیر پان گرفت + وفادار
 پان در جان گرفت + سلطان سے غم آن وارم کہ با پانہ پانہ کتم + وین سبکو نوزق دیر سنگت کھانی ختم +
 موزان در رخ سے زمر ہر سجدہ طاعت بریدہ + زہر پانہ پانہ کشفیدہ + ای گرفتہ دین غریب دست
 پان شکن و پان گسل **گسل** انکہ بر عہد خود ثابت نباشد صاحب سے فریب وعدہ
 اور چہ صاحب بار آمد دم + پان خوشوقت ز پان ان پان گسل کردم + طالب کلمے سے چون بید
 آن بیت پان کلم سے آید + لشکر شوق تباراج دلم می آید + خواجه آغوشی سے چہ باشد رشتہ پان علم کلمہ ستی
 کہ خواہر بر شدن پانہ تران پان گسل مارا + یکیم سے بت پان شکن دم زرد فازد + اثر نقشی است بر آب
 گر پازد + طہر سے در صفت پان درستان سیم + دیر پان شکن سے با یم پیموون مست
 کردن دامادہ گرفتن و خوردن و عرض دادن و طے کردن طہر سے چون بیاد ت شراب پانیم +
 درد اگر بودہ ناب پانیم + از جہالت ہم خدہ فروغ + قدر آفتاب پانیم + گر پانہ در کج شہور نام + نکلے
 بر کیاب پانیم + یافتہ کنع عشق آید + بر چہان خواب پانیم + نوان دید بس بیدار سے + سر بر حشم
 خواب پانیم + چہ در بخود نش بیدہ آہ + صحر بر نقاب پانیم + شرح سخن غم از ان سبب است + کہ رقم
 بر کتاب پانیم + سخن لب کشودہ خاموشی + بر سواش خواب پانیم + با یم آہ طرہ تو کشیدہ ہر نفس
 بیچ خواب پانیم + بر حضور سے دوید تیا بیے + بر سکون صخراب پانیم + و جہی کرد سے تا حشم ہم زویم
 این چرخ کبود + ہفتاد و دو سال عمر بر پا بود + اگر مرد در ز پانہ آئینہ خوش است + از عمر درار سے
 کہ گذشتہ است چہ سود پانہ آفتاب یعنی پانہ کہ آئینہ آفتاب است در صارت نور پانہ کہ کلمہ
 حرارت آفتاب بر ان توان کرد یکیم سے ز خاک کے کہ از سایہ آفتاب است + توان خست پانہ آفتاب +
پنجاہی خورندہ دلی کشندہ جون امر و پانیدہ باد پناہی + باد پناہی + دشت پناہی + باد پناہی سے
 آسمان پناہی + جام پناہی + حرف پناہی + دھو پناہی + راہ پناہی + ذوق پناہی + زمین پناہی + فلک پناہی
 عطش پناہی + پینہ بسستن کون کون زون مکان چاکہ ہسم بند شود پینہ + بالکسر خورشید پینہ پینہ
 سیاہ و کنت است کہ بر دست دیا مردم از کثرت کار ظاہر شود تا ظلم پر سے پینہ پینہ است خیمہ برد
 بسکہ از حکم کون کون زدہ اند + ہر کین سال شعر نازہ بخوان + کہ دل پینہ پینہ و درد + بجا ہر زخم دیا کنت
 صاحب سے دہا سے پینہ پینہ اپنا سے روزگار + از ناخن فلک کہ جو سے خون روان + حکیم شفا
 سے آخر چہ کند ز غمہ چر پینہ تو + با کون کہ خوردہ پر پینہ تو + کیا از خود غم یک مسکہ را + چند از زہ
 کون پینہ در سینه تو پینہ وور بیای سرور دنون رقمہ دوز چرا کہ پینہ پینہ رفتہ پارہ است از پناہ
 کہ چہ پینہ پینہ مشوق خود سال آمدہ سیغی سے در دلم از پینہ دوزی بود زخم ہیشمار + بجز آواز غم چہان مرا
 کرد آشکار + علی خراسان سے دنی صمدنگ ناید نیر مردم را + بسکہ عشاق تو بر جامہ خود چہ ز نمد

زنده چینی تدریس خواب داین بیشتر جلیانرا میباشند و با نسب حسنه خوانند و بینی صاف و بیاض است
 عیار است طالب حکیم سه سخن دایم برش در سینه زده + در سینه چرت تا با دیده زده + کسجه در آغوش
 نیت برش + پیشانی او ز شکی بلند زده چینی ازین شده اند و بجز نقشه نگاه بیست
 از استین و پاچه بنیان سنگی با قرکاشی و خیزد و در کف از زده نشانی اسپهبدان + گرد و برگه
 چنگیز + آن خواجه که چون چراغ یک آب نمرود + تا بدو ز برپوشش که فیض نبرد + مانند چرخ بود
 کم مدفن + از اول عمر چنگیز زده + مرد پیوسته و پیوست همیشه داین عمارت زده
 سه ز چندین روز کار سه عمر پیوست + نه پرسید از لالی نیت یا است + و بینی متصل بصله باطل بر سر
 سه مملکت مارینی با عمر او پیوسته بود + ایست از پیشه چون عمر او را بر پیوست کردن پیوند کردن
 چون درخت راز شاخ علی نقی کره سه درخت عیش را پیوسته بار آورده درخت + کند گریستان پر از شاخ
 خلد پیوستن پیوسته اتصال دینی ترایت و خیزش میاز است در کب از پله بینی صاف با زده بود که کلمه
 نسبت است یا بدلی بند دینی عهد و پیمان دینی پیوندی چون برگ پیوند شاخ پیوند با حفظ شدن درخت
 و کردن و بستن و گسستن در برین عمل حکیم سه از تازده کلین خود پیوند تا بریدم + و با چکس نازم کوسه
 که خارا نم + با با خانای سه کار سه نشاند پیش برگ می و ساقی + پانزده بار بد که پیوند سنگتیم + بی قسم
 مشهور سه از در و بری که من پیوند الفت گلم + باره گرد و بر میان نشسته زاده + شیخ العارفین سه
 بے نامه از دم نفسی سرنمی زند + پیوند در دوا دل افکار بستم + مسلمان سه با نر ز نفس الم پیوند خانی میکند
 با نیایش خاطر م عیش نهان میکند + عا قاسم مشهور سه از شد از الفت این خلق بگویم + پیوند
 کبیر ز نهالان بچین ما + محمد سلم سالم سه بر فرق خاک بخت چو پیوند شد نهال + زخم امید را یک پس هم است
 خواجه بفسیر از سه در اول است دلم با نر ز الفت پیوند + تا ابد سر نشد مهر تو از جهان نرد و پیوند روحانی
 پیوند حافی بینی صاحب سه تکلیف پیوند روحانی ز دست انار مرگ + میتوان از هم نشیند از افلاطون
 پیوند پیوند گری پیوند کردن و موافقت نمودن رسد آن در لفظ لیسان بر اگدشت پیوند و ار
 به الی بر چهر که آتش پیوند که به پیشند اثر سه الفت بعد از جدی + نه باشد بکے + که همه سپان بود چون کاس
 پیوند دار + شلخ پیوند برگ پیوند نهالی پیوند اسکان پیوند بست پیوند پید قاونده
 و پیوند می بقاف بوزن پیوند سه چرخ سه پیشد ماته پید بسته شده دان روحی است نه شده
 که از دانه گیر زانند فدق داین مدفن سر و کند و مانع بود در عرف کل پیوند پیوند پیوند
 ستم و نیز کنایه از کبر و غرور بنا که گویند خطا سه در پیوند خود میبرد پیوند گوهر و پیوند صبح کنایه از
 سبیدی گوهر صبح حکم زلالی سه من آن چراغ گمانی ام کشتب تا روز + ز پیوند خویش فردم جو گوهر
 مشهور + سخن تاخیر سه از بر تولد پند جلای دایم + سوز ز پیوند خویش جو گوهر چراغ من +
 ز نظر تامل نریگی نبرد + جو به صبح شد آخر چراغ مهر لبر + پیوند سوز طرغی کردن پیوند

پس از آنکه آن عاقل را به جوهر محمدی چید مجلس فرود + بر آن وقت نرسد و صبر به سوز سید کرگ
 در پیرایه پندار با یلدان گنایه ندهد و مغرب بجا آوردن و از صاحب سے یہ کرگ است کہ بر پیرایه پندار
 دست چربے کشیدہ عزیزان بہرم + عزیز معرفت زحمت نوار سے فی بندہ + جو یہ کرگ میمانند
 ہم پیرایہ یوسف سے کہ حق چشم را و سپید آوردن چشم گنایہ نرنا میانشان
 چه یہ چشم موجب نایبای است گویند چشمت سے آوردہ است یعنی نیز سے دید طالب سے یہ
 گرفت چشم جو پیرایہ را + در ز چو من گوہر سے خورد بعدن + تاثیر سے بد عری سے کاشب نرنا نخل آرا
 سنت + پیرایہ چشم رقیب آرد چو انم روشن است پیہ خیری بخورد نایب یا غیر چیز سے کہ بافضل
 ممکن بحصول نیاشد مترجم حصول آن بودن رقیب من پیرایہ را خورد نایبہ ام بر یہ خواہ بشود حاصل آنکہ
 سفر سے کہ در کتاب این امر است آنرا بر خود ہزار کردہ ام چنانکہ گویند پیکشتہ شدن را بخورد نایبہ ام درین
 از بل زبان بپختن پوستہ دور اصطلاحات بصفت از تصف ساختن استاد سے تا پیرین جات را بپوشیم +
 باشکستہ نرناں گویدیم + القصہ کہ پیہ موفض را بپوشیم + رزادول بخشین نایبہ ام + سلطان سادوی
 سے کرگ است در پیشما از برگیزان گویا + عدلی و ششم کرگ را نایبہ ام کہ ہم پیہ کر و ان بارینا
 دشمن و ہم ہم را بین مولوی جامی سے گفتی مرا بر شستہ جان بخش نکتہ + چون شمع یککہ دل من زین نشا و پیہ
 باب التار الفوقانی مع الالائتا یعنی اور ہدیہ سے بیان فایہ و دعایت طلت نیزاید بجای کاف
 مستعمل شود و بالعکس دگاہ کاف مابہ دو مع شوق فاعادہ جان معنی کند درین در کلام قدما و متاخرین شایع
 است اشرف سے لب بر لبم نہاد در ساداد بوسہ + جانم لب سجد کہ تا داد بوسہ + چنانکہ گویند پیش
 آدم تا سلام کنم و آدم کہ سلام کند و بپختن این لفظ در سالہ جاہرا لغت مرقوم است و مختار صاحب
 اصطلاحات در سالہ اتفاق حق در معنی این بیت شیخ کہ سے نکلین نیرود کے لڑناک بیکہ نہ تا ہم پایہ
 نہ چیدش نمیکند + یعنی بچکس لڑناک بیکہ نکلین نیرود الاوتسی کہ باہاہ چید ہم پایہ پیش کند ای ماہ
 چید درینجا + انہر ساظاۃ اعتبار است کہ ہر کردہ انعام پایہ پیش کنند نکلین نیرود بقرولت گوید ہر دون لفظ
 تا معنی لاکہ حرف شناس است محل نامل تا چند و تا بچند و تا کے و تا بلی
 یعنی مرزا صاحب سے تا بچند ہے چو لب در پردہ خواہ کہ گفت حرف + دست بردار از دامن تا بوسہ
 پر کل شود + باقر کاشی سے تا چند نیز غیر خود بندہ توان بود + دیوانہ نام چند مرزادہ خوان بود تا جو
 مرکوفت تا کہ میر سوسے سے تا چو کید آفتاب زحمت در برج کل + رو سے در کاشی نکلید بقرایہ نہار +
 چون نہار اند زیادت با دخت و عورت + بخت و عمر و شمت چون میل از داند نہار تا شستن ہمراہ
 و تا قبل ہمراہ و تا خون ہمراہ بودن گنایہ از کمال عداوت و دشمنی است و در اشارت بریری شازادہ
 تا مردن ہمراہ در اشارت بریری دیگر تا جان ہمراہ نیز بر معنی آمدہ دانش سے پند نام نفسی در سفر
 عشق بودم + تا چون ہمہ ماہرہ من بخت زبون بود + ابو طالب کلیم سے با عثمان زلف تمام سینہ

سینه صاف نیست به ناکتیل هر سیم و چه شایه را جفا تر سے روز و شب کونا گزیران و بر و نخواست است
 چیرتے دارم کہ ناکتیلن چه سان همراه است + عرقی سلم و در تذک محوطا هر نصیر آباد از شمار طاهر و سید است
 سے ہا پر سیر بلوغ بیا نید در شان ہذا دم خصم خوشی کہ تا قتل سپرد است تا نہ ویر و تاکہ
 بس ویر و تاکہ بس مذت و تاکہ بس و زکار خون نئی گنا یزدان قلیل و ایام
 معدود و ہذا غایۃ تحقیق ما شغف و ما سواہ فہر کلفت است و فرخی سے بر در بغداد و خرام دیدن اور تاکہ ویر
 کہ بر کاشن فلکان نو آئین صد ہزار ہا تفسا سے کہ در طالع ملک تاکہ ویر + فرود آج اختر زبالا
 بزیر + درخت کہ تاکہ بس و زکار کہ کند و جو ہر سے یا چار ہا جو گرد و زود لاپ تاکہ سیر ہر سن
 بستہ در گردن آید بزیر ہا میر مغز سے کہ کمانت و جہر کفار من تا بس نہ ویر ہا این جہر گرد و عیان
 آن کمان گرد و یقین ہا شتر سے ذہر ہا زور ہر ہرام و زحل + تاکہ بس و ہر عدہ شش ایان و ز ہر ہار
 سے ناصردین خدا ہے است و توفیق خدا + چون سوی غزہ شود قابر کفار بود تاکہ بس ویر بسند و
 کہ خدمت او ہا ہر کہ در زم میان بستہ چوزار بود تاکہ بخو و ویر جو پیشتن جنیدین خردار
 تاکہ شدن و بخورد رسیدن بھی کاشے سے باد کنت چون و زو عاشق چو کل میون دار تاکہ بخورد جنہ
 کشش و پیش با افتادہ است + رینع و عطف سے یک نفس کرد کہ ورت زہہ در گوش کند + تا طیبہ ہا
 دل بر خوشین جنیدہ است تا شاہ رگ و تا ورم وار و یعنی تا جان وار و تاکہ بتر سے
 مریض عشق چون دستے کہ بند و سمہ خاش + کہ بند و خون خوشین تا شاہ رگ وار و + سالک نیر و
 سے ز فرے گرم لو خوشم زون دم تا وی دارم + در آتش میروم چون با و تر رسیدن شہد انم +
 عفر سے گر تو انم مجھ نے لب بر لب مطرب نہا و + زہر لب بر دارم تا نفس شہد مرا + تاکہ گریبان
 خندہ گناہ از خندہ فرسنا تاکہ و تہ عدد چاکہ کیا و دو تا دتای قیاد تالی بر این
 دتای تان و تہ تان سیح کاشے سے پا رزار فلک جلد زہر است + نصیب خجہ کل خبر تہ قبا ی نیست +
 علی نقی کہ سے خون سیل عاشقان رقتہ چر سیل بے بہا + رفت کہ مشکک ب خون عشق تبا ی تان و ہا
 ستا + چار تا یک تا پیر این در باب یاسے مخانی مع الکاف تا زہر سیاہ تبا ی پیر این و
 تو ی پیر این تبا ی یک پیر این شرف سے فیدہ زکس شود دنیا اگر فصل بہار + یوسف تبا ی پیر این
 گزرد ہا خسرو سے تبا پوشیدہ ہوشم بود اگر خود خوبم کشن + چرا کیا و با توی پیر این کے آید +
 تبا ی تشریف یک جنت در عالم تبا ی پیر این چاکہ کہ شت اور سے سے تبا ی تشریف
 صاحب عادل ہا کہ چار ترا بعل حد عمر است + و ذرا فی عید الرحمن و شرح معین بیت از صاحب شرف عامر
 نقل کردہ کہ گاہ باشد کہ نصیر از جزئی بحقی از اسم کے کند منکنا سے تشریف گزشتہ دین سخن گوید
 و سخن مراد باشد از تبا ی جو ز کلفت و استن رسم قہندان دور در نشان پیر این است کہ تاکہ
 جوڑ سے در کف دوزخا رفت بر خود و دنیا و اہل دل بطریق تہن و تبرک ہا نہا گزرتا نہ کہ دست خانے

پس ایشان رفیقین می خاد و نظیر این در هندوستان چنانکه برآمد تو حل یا بر حل میگذرانند مسلم برود
 بارگه قدر تو چون در ایشان + ناسه جوزی کف دست خاک از جو است تا آب بمی پاشان
 چشم در عرض دروازه سکون حضرتی سے کفم تا آب زلف مراد ای سپر تا آب + کف تا آب تا آب تا آب
 چنین تا آب + صورت درونان کے نام تبدیل و توالی آن چشم تو سے سے کرا با او کف در دم و پیکار +
 مجال در مہرہ و بار او جو است + حکیم زور کے سے کی مہرہ ہر ہمت کفے کہ دیو + ہزار و ہزار قد او بیخ نمو +
 پیدا ہر سال اسام ساد + کہ با او ہر مشن + پوچھ ناو + ہر خسرو سے من شمع جان کہ از من تو مسیح و کشتی
 سوزم گرت نیم نیم مریخ جو رخ نامے + تردیکت ان چانم دور یخین کہ کفم + سے آب صل و دم نی قطب
 جد سے + و گرمی تا لبش در رشتا سے در فرغ دہر و رسم خاقل چون ہو کتاب و ہر شیم تا آب و جان تا آب
 و عالم تا آب خسرو سے کہ برے وہ کہ چرخ تا آب بود + در نور گوش آفتاب بود + کان گہر کہ آسمان تا آب است +
 کند روز در خود بے آب است + تا آب خیر المذقیقین میفرماید چون در آخر خیر سے مٹی شود گاہ افسادہ
 آن کند کہ این شمی مٹی پیر سے دیگر نام آب دادہ است و گاہ افادہ آن کند کہ از خیر سے تا آب خورد پس این
 لفظ مرکب کہ تا آب ترکیب یا فادہ تا آب نمی رشتے دگری بود خواہ نمی پچ و اعطاف شد چون صفت
 خیر سے واقع شود آن موصوف مقول بود در صورت اول چنانکہ گوئی آب آہن تا آب پئے آبے کہ این اورا
 تا آب دادہ است و فاعل شد در صورت دوم چنانکہ گوئی آفتاب چان تا آب پئے آفتابے کہ چان را تا آب
 دادہ است و از قبیل اصل است چشم غمان تا آب نمی آہے کہ غمان تا آب میدہ اورا سے یہ بعد از غمان
 مطابقت کند و سواد را در سواد آن صیاح بر ہمیز و قبی نہ شد و معنی نامہ کہ لفظ تا آب بالفظ خود دل دن
 و عند الاضافہ بسو سے کہ در لفظ و اما تہ آن افادہ معنی دوم کند و افادہ معنی اول کند و لفظ افادہ معنی یکدن
 و گرض در افادہ ہر دو معنی کند بالفظ زون مرزا ظاہر و جید سے نہ خط بردنیا گوش یا تا آب زدست + کہ
 خوب ہر بیام در آفتاب زدست + ناسے سے چہرہ آسے خلایق خاک در گاہ تو یاد + کہ چان شمس
 عارض خورشید ناسے پیرنہ + ہر اسیم شوکتے سے بر خاست پے رقص و ز صد دل شدہ چان بود تا آبے
 بگرداد و دم راز میان بود + ظہور سے اگر ناہ گرو زوئے تو تا آب + کہ ہر افادہ خود حساب + خیر
 سے در کفند را میو بر بندہ تا آب + ذرہ شوم پیش جان آفتاب + میر سوزے سے درین ہر شاہ شمران تو
 آورد است خم + در دل ہر شیر شیر تو افکندہ است تا آب + صائب سے ہوا کن از آب زون رشتہ خود +
 شیرازہ جمعیت صد عقہ کہ پاش + جان تا آب زہر زلف پریشان خورد + دل تا آب زہر چاہ زندان
 خورد + مفید سے از ہر زہر بان شدن جو ہر کن + صند تا آب پوچھ نامہ فولاد خوردہ ام + و معنی طاقت
 و توان بالفظ آوردن و در آستن مستعمل سے من شدم و لکیر صائب زین جات خورد + حضور چون آورد
 تا ہر روز تا آب زندگے + تک تا آب + بگر تا آب + چرک تا آب + خانہ تا آب + چشم تا آب + خورشید
 تا آب + سخن تا آب + روشن تا آب + زمین تا آب + سید تا آب + سین تا آب + رشیم تا آب تا بدن

ما بیدار تا بیدار شوند و خزان و بر گردن و در گدازند و در گدازند و در این اخبار است
 بکیم که سایه ام از آغاز است آید که گفته اند زمین از آفتاب انقضاست و زمین بیدار است و شیخ شیراز است
 و گفته اند سرش از پیشیندگی و بی نماندستار و بیدار است و تور شکم و بیدار است و مصیبت بود و
 که افق و مخلص کاشته است از بیضیای منی ای روشنی بویج و بچه غرضید عالیا بیدار است بیدار است و
 مرد عشق شدن از قرکاشته است آفتاب کشت در بر زره تا بیدار گرفت و در عشق من که رسد که در بویج
 و بر تیغ اس تفت و تفت مسود مسلمانان است تفت این دل گرم زدم سردم هر شب و سینه سرج ز خون چهره
 زدم هر شب و در بنی جلد و شتاب زدم که در بستری شاه و دیوان بر رفت و به تر جهان دار کاوش
 تفت تا تفت و رشیدین و تاب گرفتن تا شمس بر تو دروغ نماند جان جانان که به پیش حسن نشانی
 نچ تا شتاب کند و تا نفس غرضید رنگ بود گل باشد تا بیدار و تا تفت تا بیدار و بیدار
 شده در گذشته هر چه در گرم شده بود شکور من کی گزده دوست روزنامه و ز پیکار دشمن دشمن تافته و
 میرزا صاحب است تسلیم شود گزده بنده سبک بران و تا بیدار اندازد که درون خواب اما با این
 و تا بیدار و تا بناک روشن در براق دویم یعنی بیخ و خوار نیز آید و چون رفت تا بیدار و تر تا بیدار تماشایی
 دست که بخش از تاب داده با خندان و بر مدار بود و بیشتر در زود با تفت زود که به نیت جان
 جلوه کنای نزل من به پرو و تا بیدار اینجا حکم بر غریبی میکند تاب زخمه دار و لوطیان گویند فلان امون تاب
 زخمه دار یعنی تاب حرکات جراح در روز غم که جراح و نژاد رنگ بدال جمله نیز گویند سندان در پینه گذشت
 غزا در بویج آورده است سبب شکران و اسرار و شک و جانی با ست تاب زخمه دار و تا به طریقه
 باشد پس که در آن خاکینه و ما که در نماند آن بر آن کنند که بخوان بر روی آن نژاد سائلک نژدی که گریاید
 نژده کام نژد که هر وقت و ما ای بریان بر نفس آید بر و تا بیا و دشت بخت در جر نژد که بومی همیشه
 تا به این جسم آمده چنانچه در غم از غم از غم است که تا به بود آفتاب را که بود ناید و تا به سرخ
 سنج ناید و چون تا به از نژد بر تنید و سپید شود از غم تا به دیگر است که تر باشد که از افراد بعضی المحققین
 تا بیا نماند خانه که در آن جاسکری کرده باشند و نیز که می بخارند و در آن شب صاحب است که برق خانه
 سوز که نعلت در شمس است و در نماند بگردد که کمال نژد که گریه عاشقان برین زردون و
 روز باران تا بیا نماند در آن تا به بریان بدون اضافه گوشت نژد را گویند که مانند هر در میان تا به
 یا در غم برشته کرده و سیر که در آن زده باشند و همچنین تا به ما می نماند که بعد از نختن در دروغ بریان
 تا بیدار در صراج در بویج خیری شدن نصیر آباد در حال که اگر بیک در بویج نختن که اووله در صراج بیک
 نظام خاصه است برادر حسن بیک تا به بن عتاد اوله تا به زرر با ضافه کنایه از آفتاب تا به نقل
 با ضافه و نغمه نون و شمس این تا به بران نقل با جا بودند مثل بسته و با دوام و جدید و ترغیت قناد است نژان
 لب بود تا به ترغیت صلم و بود تا به نقل نقلش و لم تا شمس نشان که شستن در جبر سے و با لفظ و شستن

و کردن و با حقن مستعمل بود بر دشمنان زخم گذشت مراد صاحب سے گند بڑا ہوا دیکھو کہ بگوش تاجی
 منتا وہ دست پر توش نیشک در لاله محمد خان بیگ سے اور سا بخت و آو من تاخیرا سوخت
 بال دہر ز سنا عاقبت آن تیرا تاج فسر تچان جمع چون باغ و میخان و از بیت استلا فرنی کہ
 برسے کہ پرورع درد و مغر و ابرے کہ تاج دار دو نسر و پچین ازین بیت خواجہ نظامی سے اگر غنہ
 تیغ بکسر برد بکسرتیخ تاج و نسر برد و پینا تیار مستفا و میشود مگر آنکہ گویم در نجای عطف تفسیر است
 چنانچہ کا ز تو زب ہی فارسی یعنی درخت منور درین بیت ایشرا الدین خسلکی سے غرض خمدن و محل است اگر
 نہ بڑشہد و ز کا ز تو زب یک سزد و شتر نجار و دیجا بید خیر المہ تعین در شرح ہیں بیت میرا میںہ
 کہ تاج نیست کہ بطور کلاہ برسری نہند و کلن بجا ہر میباشہ و نسر انچہ مانند بید و سپر سپر گد و ہند و آرا چتر تیر
 خوانند و محمد الدین علی قوے گوید کہ تاج درین ایام کسوتے عودت را گویند کہ دوازده ترک در در اکثر
 از سقراط قرنہ سازند در اصل بفرمودہ شاہ اسماعیل صفوی سے اختراع شدہ و تکرار اسباب پوشیدن
 تاج فرنگی تزیینت کوشہ کو این لقب ہے ایران بر شکریان مانند در عدد و تکرار عدد ایدہ اثنا عشر علیہم السلام
 مقصود و مطلق است انہی صاحب مرت جہان بخا در حوال فرود آورده کہ اول کسی است کہ تاج اختراع کردہ
 برسرنہاد در زبان یہ حوالہ بیت کش دو این کہ بقصر و قبادور سفند یا نسبت میدہند ظاہر انبار عظمت شان
 است و سنج کاشی سے بر چرخ منگستہ است کہ کوشہ فقرم و ناما کہ سرم در در تاج قباد است و بر چاہ
 سے حاکم طویل و عرض ارض انکہ ہزار طغند زو و نعل سہم منہ تاج سفیدار را و بر تقدیر یا لفظ پوشیدن
 و برسرون دہان دن در تارک نہادن و فشارون و کشیدن مستعمل است مولانا سانی سے اگر چہ روشن تر
 چو شمشیری درون و سوز باش و بچر بچہ تاج و دولت پرش دست آموز باش و استاد فرسخ سے
 وقت آن آمد کہ در تازہ بروم و نیزہ اند دست و در بازو کمان و تاج قیصر برسری فیروزند و پچان
 چون برسرخان جبرخان و عبد اللطیف خان ہے میگد ارم برسرخاک و گیش و تاج ہار فرق شان
 نیزم و مولانا سانی سے برسری است شلہ شوق توام چو شمع و کہ تاج نہ منہ فلک نہ ہر برسرم و
 غامی سے بطرح شدہ تاج برسرنہاد و بجائے کیورث شدہ کیقباد و فرود سے جو دہلے آید
 غامی وراز و تارک چہا بر نہی تاج آد و میر خسرو سے چہا بایذ زمان تاج برسرنہاد و کہ پیش از قصد چو تو
 برسرنہاد و میر مز سے کہ بخت بود با زہم در صفت احواز و نزد دولت تاج الامرات تاج برسرنہاد
 تاج گردون و تاج کخسرو و کتابہ از آفتاب تاج فیروزہ کتابہ از فلک تاج
 سلیمان م تاج پچہ و تاج خروس و تاج دیگ عبارت از پچہ کہ بصورت
 تاج ہشند برسرنہاد و خروس بسین ہر اوت درین است جمال الدین سلیمان سے الا لاله در صحرا اقا خیر
 درستان و یکے چون تاج دیگ کہ یکے پچہ برسرنہاد تاج سکندر ظاہر ہے مقابل بہت سلیمان
 است میر مز سے سے بگرچہ نر خبر و کا فر مکل و بگر سحران لو سے دیا قوت شجر و بر طرف چمن بہت

هست که وقت بیمان + هر فردی مستحقست که تاج مسکندر + تاج مقوا تاجی که از کاقد سازند زلالی
 است که در تاج مقوا جلوه میدادند زیر دین لاله لاله شعله میراد تاج لاله و تاج گل و تاج
 نرسس جبارت از قات لاله و گل و نرسس است تاج شمع شعله شمع زلالی است به مجلس شک
 ریزان سر نهادم + تاج شمع بالین در نهادم + کلیم سے تا نبود این تاج زین بر سرش بوده بود شمع قناد
 از چوای نرسس زنی در گذار + میرزا شریف خازن سے با شمس کلیم اول رسم مستور دیوان راه چو تاج
 شمع زین میکنم طریقه عنوان راه تاج پوشش که باسی است که بر روی تاج کشند تا غیر سے
 شاهنشیت رویه در یکس فقره سر پوشش تاج پوشش خود بر طعام با تاج از سر بر داشتن و در هم
 از سر بر داشتن چون کسی فرود آمد پیش از آنکه بپوشش مخاطب کند گواش از سر بردارد
 و تا فرود کاسه بگرد فرود کند و شماره بهین قیامت درین بیت بجز کاشی و شیرین خسرو سے بهر اسم
 باید خست تا چار + بر تاج از شمشیرین فرود بردار تا حکما + این شمع که در آن تاج بار نگاه دارند
 نظای سے بر خیل نسیب است مو + سوے تا جگه تو آورد و تا جدار و تاج و ر و تاج
 خواه و تاج بخش کنایه از شاه و در سن بیان است فرود سے ر و ر و ر آمد
 که کفشای راه که که نوآمین کو تاج خواه + نظای سے دل تاج و شاد هانے گرفت + بشاد سے
 پای کار هانے گرفت + تاج و وزیر آنکه کلاه بقر لاهی دوازده ترک دوز و آن پوشاک تر با لاهی
 است ظاهر جدید سے بت تاج و در است تاج ستم به چو شمع است ازان تاج بال و بر م + تا خست
 و تا خلق و درین بربر کے بقصد جنگ با قارت و با لفظ برون و کردن عمل سلطان سے لشکر شک
 ز راه فرود دریا بار + و به م بر طرف دوم کند تا خستی + میر منو سے و در کشمیر روحا جت تو تا خستی + او
 فتد دلوله در زلزله کشمیر تا خیمه و پس گذشتن دو پس برون و با لفظ کردن و آوردن عمل سلطان در
 لفظ خیره بخار مجور حسین مولوی منو سے سے ساتو تا جگر گزند رشیدن + بهد از آن شمشیر پیردن +
 تمار مزدوت که از آن درینج و نقوه طلا و اما تدا آن سازند یعنی شمشیر و بیان قیام مومنی مجاز است
 چون تاز لفت و گیسو تار بر ششم تار سجد و شمع و تار سطر و گوهر و تار نقاب و پیر این و کفن قار س ساز
 چون چنگ و بطور قانون در شمال آن تا خست آن و حید سے از احوالی و حید دو پیغمبر مردمان ساز
 در تاجی و بر و هم در آنو اکیست + خواجہ شمشیر از سے متنی معلوم نوسے بزین + بکیمای او و تاسے بزین +
 تار شکوت شمس آده و مصرع از تشبیهات است و با لفظ بریدن و کستن در ختم و و چیدن و بستن
 و کشیدن است علی ابوطالب کلیم سے بر ما رخت تار کشید است حکایت + طنبور و ز دست تھی سے نو
 تراست نه ظور سے سے آرزو گها سے جان لستم بر قانون در و + میرزا خوش ناخی در سینه انجلی
 ما + غنے سے نش سے تیره سازد شعله آواز را + بر که و سے بوده باید است تار ساز را + صاحب
 سے چه دست بر پا گشت تا شکوت + شمشیر از حید شمشیر لاده چون شود + معز و بیدل سے مکان از

رفته دلم است این صید ترکت را که کار چشمشش مار کجا بر کردید و طالب آلی سے نازم پشمن کہ خود
 کو بار بار و چون از لغت مار قباب تدریج نور نعت و بی علم با قفا نم کشد و رفته آه از زبانم کشد و دریم
 بے ناوشی از قصب لاله سنے مار بریدیم و در مغرب شکستیم و قاسم شہدے سے کشتہ چو عشق چو سبب
 فغان خانوشی است و از طنبور چو بریدم و نشیں برودت مار چکان مراد است رشتہ بجان دور ضمن جان
 لفظ ذکر شود تار و وان غرنے کہ در تار سے ساز نکا ہارند ملاحظہ سے از ہر سار عشرت اور فی ہد
 تنہا و مار دو ایر طکی را تار و ان تار و چو و با لفظ رشتن بستن دکا بدین مستل طالب آلی سے
 نسبت آلودگی پھیت ماتحت است و ناخن غم بار کایدہ تار و پروما و سائب سے تار و پروما عمل از
 خواب پریشان بستہ اند و دست باہیں کن شکر خواب فرغت را بہین و ملا قاسم شہدے سے
 ووش سرگردانیم برشت تار و پروما و بشیرمن نوز و سوزا بندہ ستار پروما تار و مار و تالی
 و مال بیم زبرد و پروما لفظ کردن مستل سناچی سے کرتہ بود چو سوز لغت پشمن و اکنون نسیم عمل پشمن
 تار و مار کرد و سائب سے یکدیگر پس مع مار و مار کرد و زلف شکستہ تو بعد دل چو یکتہ و کلیم سے ہر مار
 ہرین شدہ مار بقصد خصم و چو شمشیر کیافہ معنی آردار تار و مار چ عارت و بالفظ داون و کردن مستل
 آصف خان صغیر و ترفیت شیرین سے جان دل نیاز سے کردہ تار و مار و بلی ماجد خان را کرد و مخارج
 نفا سے ہر شیرین خسرو سے نور سے بیل و آرد سے و مار و سکیب ملشقان ما و اوہ تار و مار و شیرین دہلو
 سے سبب کشیدن نوحی جان سے آرزو و کہ عشق با حق نہیں را و ہر تار و مار چ کر و تار و مار چکاہ
 عارت گروہ عادت نفا سے سے گذرن جان را چو اکلہ شیر و تار و مار چکاش درامہ دلیر و اقصی سے
 ز کجول دیوزہ نا جام زر و ہر روز ترکان تار و مار چ ملا و شخ سے این است کہ در خد بکشانہ می شدہ تار و مار
 کر خانہ چراندہ می شدہ تار و مار ب قطع اضافہ بے ادب را ہر سے سے در خد کہ زہوکا نش تار و مار
 ادب اند و لب بیز جہالت از دنا منل لقب اند و او سا طاناس چون از ادل ہر جنو و شہادت ہر سید
 قبیر نسبت اند تار و مار ک اگر ہستال آن منہی تیرہ است فلک ہر چہ تاریک ہند آزا تیرہ تو ان گفت کلا
 آن چہ تیرہ بود ہر تار و مار ک بتوان گفت کہ در میں ۱۱ اختلاف این نظر آمدہ چاکہ تاریک و منہی سیاہ رو
 بضم ماد حق است کہ تار و مار ک رود تار و مار ک و زو تار و مار ک جان مراد تیرہ و
 و تیرہ روز و تیرہ ہر ان است کہ بیایدہ حید سے زو طلعت او سایہ تاریک رود ایم و شفق گون ہر چہ
 کل زو ہر اش بر دن آید و ہر خسرو سے سے زو نور شہدہ چرخ در عرض لغت قباب و از من تار و مار
 رود طلعت روشن قباب و دور ترفیت خانوس سے بان رود شخے خیزد آرد سے صفا و کہ تار و مار
 چنان شدہ شش ہذا تار و مار کدان مکان آری کے از عالم رو شدہ ان کہ منے تاہر ان نیست یا یعنی
 تار و مار کے ملاحظہ سے شب خدنگ نامہ بر آسمان انداختم و بے نشان تیرہ سے بان تاریک ان انداختم و
 و ہر اہل اوقوسے چرا کہ تیرہ تاریکے انداختن شلیت مشہور تار و مار کی معرفت و شب بروز آرد و دن

آوردن محاوره مقرریت و حضرت شیخ در خود تاریخی شہاب روز آوردن سیر استعمال مسجودہ و این طرف
 اعداد ہیئت سے غلطکہ عاشق از چہرہ نورکن + تا چند روز آرام تار کے شہاب و تازہ ز جوہر
 و جدید و بیخ پر سہ آمدہ تبارہ فریہ علیہا کان والہ ہر سنے سے نظر و تم مجسم ولی از جسم خریدہ را + رقم
 تبارہ این در صدرہ بریدہ را + چون تازہ جوان و تازہ پرواز و تازہ و نامح و
 تازہ خطا و تازہ زوی و تازہ کے و تازہ رخسار و تازہ خدمت و
 تازہ رس و تازہ ادا و تازہ گو سے و تازہ نکھال و تازہ بھار
 و تازہ دوختہ عسے سے چون زخم تازہ دوختہ ز خون جالم + ہے کے گر شکوہ شہاب +
 شیخ مشیر از سے تازہ بار تو کنز تازہ شد + و یک منہ کاشش با مردش + صاحب سے زہر خشک
 ایر تازہ دور از ہو اگیر و + غبار آلود و قدر دیدہ نساک مینداند + صدیہا تازہ دور اسر و شد مع نزار +
 میگشاید چشمسار خضر آب آلودگی + چہرہ نو خط آن تازہ جوان را در باب + زہر ابر سنگان برق
 حقان را در باب + بر سوز از بچہ بن غرقش جاسے دہند + تازہ رخسار آن چشم پاک بین آئیدہ را +
 دار در انفعال رخ تازہ خطا او + در پیرین ز جوہر خود خارا آئیدہ + حرفے کبشتی از خلد آمد کہ باز گردد + قائل
 کہ تازہ پرواز کم سارہ کشیان را + صاحب سے الب تازہ خشن بند سیاہ تازہ + چہرہ آب خضر ازین
 میالم + طفر سے بساز لب تازہ گویان تازہ + رہ نمہ آید از سخن + بہار او کہ سیلمان اساس + از و دیونہ
 خستون در بر اس + پائین تخت روان جباب + بر سے زاد گل تازہ خدمت جواب + ظہور سے سے بیاض
 در من از کوم نفس + اثر دستہ بند و گل تازہ کس + کشتہ خوش پیر ظہور سے + عطش نیست + کہ بن جانے
 از ان تازہ حواس کشیم + و با لفظ کردن بشدن + حواسشن + و ساختن مستعمل چون تازہ و آشن و صفو و نفس
 تازہ کردن آئین دانش و تازہ شدن پوز و مشوق و جوان سے طالب ہیں ذم تازہ ساخت + چون بسازد
 عذیب امل است + نفا سے سے زبان تازہ کردن با قوار تو + نہ لکھن علت از کار تو تازہ زور آنگہ
 قوت کمال و پشتہ ہشد ظہور سے در تعریف ہے سے بر عفش سے تازہ نور + بطور تازہ از راہ دور
 گریہ تازہ زود در کار است + ناز لڑکا رگ تازہ جہنم + بر نیقیاس سپاہ تازہ نور و قیل سیاہی کہ تازہ ان صفت
 جنگ نشہ ہشد و رش سے سپاہ تازہ زور خط جو بیرون از کین آمد + نگاہت گو کہ تازہ صفت
 گنہار و تازہ سکہ زر سے کہ تازگی سکہ زود ہشد و از اور نہہ پاکستان سکہ عالی خوند و جید سے
 ہزار ہست از تازہ سکہ خواہ + چاکریت بخاطر کہ سے خاترا + صد ہست نقد تازہ سکہ + خود ہم زلب تو
 دام کردن + تازہ کاری تازہ کردن کار باغ و جوان با قو کا شے سے کہ و باغ کنن را تازہ کار سے +
 عجب ضلیست فصل تو بہار ان + ظہور سے سے بیانا در تازہ کار سے کیم + رخ عیش را غازہ کاری کیم +
 تازہ کے حدت و پوی با لفظ بستن و دوان مستعمل با طفر خطاب شہنی سے جان ہانگی دہ بصورت را +
 کہ در غم نفس پر وہ گرد جواب + ظہور سے سے بر تازگی انجان سبتہ آب + کہ تزیو در پیش آفتاب +

نقلی سے مشید ہر کسب و کار اور روزی کی رفت چون نیماہ تاویسی شمس جناب نیر اللہ جنین و شرح
 دین بیت کہ سے میں آن دوام سالار تازی ششم کہ چون ششم سراج کے کشم ، میفرما تا کہ چون اکثر عرب
 و ریا بدکم آسپت مردم آنجا بکم آتے ہیں ہذا قوت حاصل پیشان سب بیست مزاج و قبل ہر ششم اور دو
 و چون خط سانس و صورت بسیار پیشہ سب نزدیک پیش شود و وید یعنی است بیت حدیقہ سے بہت اگم تو کیا
 و کم آتے ، و زمین تندی و طلق اگر آتے ، و جناب سراج الختصین میفرماید کہ خاطر از نطق در تجا لوراک ہوا پیشہ
 و آن بھی نیست بلکہ مراد از آن قوت کو کہ بہت کہ قابل دین و اعشہ تا زمین و تا حلق و وہین
 و چوئی کفار این باب لازم و متقد سے ہرود آمدہ ظہور سے باوجود لا غیر یا من از و ترہ ترم ، و ذوق کا بود
 صیہ تا از زیدین و شہت نہ ناصر علی سے برق تزان ، تانما کرول بستند ، چون شہر بر نفس از حد عمل کسبت
 تا صحت اندوہ زور بخ خوردن ظنرا سے ہر کہ در جیب راست خورد ، و ز خوردنی تو تا صفت خورد
 و مذاق تا صفت تاکسہ شطراب و بقرار شیر لاین اونے سے خواجہ و کاسہ خود صورت کی چند پدید ،
 بیج آن یہ کہ بگرد و جو دشمن ہائے ، و چون نفس گشت از ہما کہ خندے خورد ، و کفتر ہرگز باز نہا بود ہمکاسہ ،
 خیلتا ش و یکتاش و تاش بندہ ملک و یار و خاندہ خواجہ تاش گویند و صاحب
 خاندہ و دارند و کے کہ با کے بود چنانکہ یک خواجہ زادہ غلام پیشند و این ہر دو میدان خواجہ تاش شہد زبان
 زند سکہا گویند تاج شمس خاندہ تاج و خاندہ و خواجہ و یا خاندہ تاج تاش نام کے از بندگ
 تاک و رخت کور ، آبتاک ، زادہ تاک ، طاحم تاک ، زبان تاک ، تمال نام سہ کور بند
 کاز روی سازند و صورت جام بود روز از بندہ آن تالی دن خوانند ظہور سے سے قدر و قدر مزار باب حال
 شہر ایسہ مندل از جام تال ، و ہم نسبت تال زین با صبا ، کاین ناخدا سیت و آن نمرہ ساتا لار در
 چہاگیر سے عارتی کہ چارستون بہ چار طرفت صغیرین فرورند و با لا آن بچوب و خندہ پرشند و در سرور کہ بر آن
 خاندہ یا تھی کہ بر سر چار چوب پیشتر سادہ از چوب و خندہ درواز ایل ایران سمج شد کہ عارتی است کہ پیش از بندہ ہر شہر
 طرش و ابشہ ناظم ہر سے تالار عاشقی را کو سنون فی خواست ، و زو خوردانہ منصرف ہر کار دستی ، و صبا
 ہیئت عمارت شاہ بچس نامے سے کشتے نوح است ہال از با دیان داکوہ ، و در نظر صورت تالار با با سیا بآن
 تالان عمارت و تاراج افضل نایت سے قید تکلیف ترا من بود حلقہ گوش ، و ران در خندہ زخم نادر و
 تالان ، ظہور سے سے رک بچند برین ہوشم ، کشتہ گچ شایگان تالان تا قفہ نقلی است ابرہی سخن
 تاثیر سے جو گلبدن شود از لطفت و انداز تنش ، اگر تاقہ کہ کند بر پیش ، تا کہ از با قبل پیش
 حق کرہن در کشف اللغہ درین لفظ و کبریا ہ بسیار جادو اچ شدہ از ان جملہ درین فقرہ مولانا عبد الرزاق
 گیسو نے کہ در حکمت نظر و تاکہ پیش فرادان سر نہ ویدہ و ر او بود تاکہ در فرنگک اخلاق ناصر بسیار
 عبادت زاری کنندہ تا فی تہ بہرود و فغانے دنون قبل اتھانے و بعد الو تھانے کلماتی کہ ہر سے
 استقامت و زین نعمات ہر وقت خوانند کے ابتدا بان کنند میر نام سے و ستن معرفت بانی تہ نسبت

همیشه در اثبات طهر زوت را بر تپت و زوال بخورند و سبب بران + قرار یکس بجائزنده نیست
تالیفات و لیفت صاحبان لایفت صودت لایت صاحبان با صغ ذکیه صایون تا شیر سه رطل عسل
 و صمان لزج + عجو تالیفت لایت صاحبونست که کهنه المندر و نوار نیست که تا لایفت بکوهن و همیشه بطرف
 لایت و صابون معلومت بود بر لایت بود و مصلحت بین لایفت و صابون و تمام عیادت تالیفت لایت و صابون
 یعنی محبت دشمن بمان جنس قابل تا کل زنده کرون و نیک گریستن و پر خیزه شیخ شیر سه تامل
 در آینه دل سکنه + صفا ی شدریج حاصل کنه تا هم در چهار کیر سه شراب که تفرع در نیمی کشد که تفرع
 بر سه گویند شاعر سه نیمی زجهات رقص معلومت + داین تیم و کیر شراب تا بوسه تا و این صاده
 دعوات یعنی معجزه و بالفظ و داون و گرفتن و کرون و داون ستمل میرنیزه سه اقیاب فلک تریخ شست
 تا باشد + هر که از می نشود مست بروا و انست + قناسه در عالم حساب باین مایه زند که + تا داون عمر
 از کیر کس می توان گرفت + طاعون سه چون تحقیق کا رویان کند + بنا آنچه کریم تا داون کنند + و یک از
 شکر گوید سه تا داون اگر تو عمل می در حساب نیست + تو در لیکتنگه شکسته مع الموضه و تبا و بیخ
 فاسد و ضایع شده خواج شیراز سه فراج در هر شب در بین طایرب + کجاست عکری در + بر نیمی +
 بسیار زده + مع تبر سه که جارت از مردم ساکن تبریز باشند ظاهر نصیر آباد در حال میرزا مصوم ناده
 حاجی با فردا تبریزی نوشته که جوش بز که خدایان سیر تجار بود چنانچه در میان تجار تبارزه بکشد و پاکر
 و صفا ادرک که بود تبا می شدن کشتی بسا حل مقصود رسیدن کشته داین مجازت طالب است
 سه حقان که آینه کشته نغم تبا می شده + سماعی چند جمع آورده بودم تو تبا می شده شیر با تحریک از
 بریدن درخت و فزان و بالفظ زون و خوردن ستمل ظهور سه سه خورد کل عمر عدویت تمبر + بنویم تر زو شد اگر
 نور سه دست زوال تا ابد بر چون تبار + در رخ این وخت نخواهد زون تر + تیر و ن هم شرم
 سه بران وخت که فر سه فر خور کام + حال کن به تبریز که با سخن بگفت تیر حکا ق و رلفظ شکر
 پیر بیاید تیر زین نام سلاجی شیخ شیراز سه زده پیش را چون تبریز زد + گذارد سوز و در زین
 زد سه + تبسم و ذان سپید کرون و نرم خدیون کشین در کین و زویده کربز از صفات
 و شهید معج میرا تشبیهات لوست و بالفظ کردن و زون و دیدن بدل سپیدن در لیکستن و ترویدن
 ستمل در یکم در لفظ خیال بزیا بد چهارم و بحث بدل سپیدن که شست طالب است سه عشق چون هر
 تبسم زدم بر لب نغم + غمزه کفتر الماس کین افشا نه + تبسم سه تراف و از لب امید بندار + دستا
 نغم خنده رید مچگی شده + دو نو کفن ز کستان جود کین رویه + تبسم ز لب جنش از جین رویه + جلوه
 سه برودیم و رخنده لبتن چرا + تبسم لب در شکتن چرا + مودت سه سلیم سه کن تبسم کلین بگو کن بر دم +
 که است خانه بیل خراب خنده کل تبسم برق کنایه از در خشکان برق صاحب سه ستم کل ضیفان
 که شد تبسم برق + بیل با لاجنوز در سینا بنا تبسم میدا کنایه نور نغم شدن شراب زینا و جوام

سلیم سے ازوخت از تبسم مینا ایامی ماعه ترشده ز خندہ کے مرامی مینامی تبسم فشان و تبسم پاش
 یعنی مرزا بسیل سے ز کردو حشت مایترہ نجان فیض میبشد تبسم پاشی است چین درین شبہا
 آٹے سے زبیر سے چمن ذوق اتحاد و محبت ہزار غمخیزیک لب تبسم انسا میبشد تبسم جلوہ زبیر سے
 محو تبست مرزا بسیل سے تبسم جلوہ بکشت چون بیج از کند من شکست از غم سے ہرزخم بر رویم نکلے
 تبسم زار و تبسم کدہ قریب یعنی خان آزدو سے عشرت خلق بود موجب رسوا کے شان
 این تبسم کدہ چون کل ہمد غار فروست + طالب سے ہوا فیض لب غمخیزہ تبسم زار + چمن زکس لب غمخیزہ
 عیش آباد شب ظاہر محفت تاب یعنی حرارت پس اطلاق ان بر بھی برسبل مجاز بود زلالی و حرارت
 دو گوئیہ سے چہ تب دیوانہ از بید حسد + کہ از بسیل بر این شبہ + تہی خورشید ستا کے چہ انوز + بحر نہا کے
 دل برق نور + تہی طوفان جزر و مد بحر ان + شکستہ کشتی غرقاب دوران + دطالب سے در صحت
 یا فتن ز تب سے صد شکر کلکشن مفاقت تکت + صحت کل عیش نخت پر میر صحت + تب را غلط بر نورہ
 افت از نرم + منت عرسے کشت چکد از بدنت تب مہلبی تہی کہ ہر روز بیاہد و مفاقت کشتی اثر
 سے گرچہ در قید تو باشد این دشمن مینامی + میشود جانگاہ تر کہ تہی تہی شود تب ۱۹۹۰ تہی کہ از
 ماعہ سودا باشد دورین بیت میر محمد فضل تابت باضافہ مشبہ بانی المشبہت سے بدو من چہ انادو رشہ کے
 مقید گردد + نیز تبسم تب سودا نصیب دشمن باشد تب پا زہ و تب لوزہ تب صفاو کے
 چہ پا زہ تجھانے زرای تازے یعنی بسیل و حرکت است و آیتہ لازم این تب بود پس باضافہ قطع اضافہ ہر دو
 آمدہ و بالفظ بستن و زون و گرفتن و اکت و اکت مستعملی خود جلفاے سے چنان زود بند سے برد گزرا چکہ
 تب لوزہ اتحاد البرزرا چہ صفا پر سے چنان دشمن از عمیق تو از زہ کہ گوے گرفت تب پا زہ اور استہاد
 عنصر سے بگرے بران کو کہ بانگ زودہ کران نامک تب لوزہ بر بانگ زور + و بانگ بم مہاہ را گوئیہ تب
 استخوانی تب و ق کہ در عرف ہندازہ بر خوانند تب در استخوان کسی اکلدن یعنی ذوق کوئی
 میرا بود رضی دانش سے یاد و خسار سے کہ شبہا تہش از زول است + خوش تب گرمی مراد استخوان فلندہ است
 طور سے سے تب حاسدان استخوانے شدت + کل سرد ہر ان خزانے شدت تب زورہ و
 تب وار و تب افروز کسی کہ تب ہشتہ باشد مرزا بسیل سے مرامی شعلہ از خاکستر یا حشر پرت
 تب افروزی ز خود رفتہ در جامہ لبتر + بیض اثر سے برنج تر یا سودہ لم ز خدمت تو + جو شمع و زلفوت
 ایستاد و ام تب وار + طالب کلیم سے این تب عشق است بے افس کہ تب بند ز تب + من اگر تہر شوم
 تب دارمانہ لہترم + میر خسرو سے تب زدکان را کہہ جلوہ است + خوردن کشینز حلوایہ است تب
 کرون و گرفتن و تب کشیدن و در موشستن بر کلام مورد فہر سے سے
 تب عشق بر عیش پیرا بہت + تب عشق در نوحہ محبت نشت + کجھ سے جو کہر دگاہ مرگ افسانہ را تب +
 تبسم ہوئے آن تب نام تب + مخلص کاٹے سے کیر و بلا جو کرم ترا چہ در پیش است + آسے عرق

عرق دو است کسی را که تب کند چه خسرو سوز دل تا کنی که در دم بروی خود کشید + عدد از جانم براند
 چند تب خواب کشید + ریغای اتنی سه مریضی که در عشق تب میکند + عالجش و عذاب لب میکند تب
 سوخته تپتی که از حراق خلط عارض شود آن ایندو صیب بویان در حلال حواس باشد سنجبرگ سینه سے
 و رقم و عا کوشش سجا چو طیب است + سبزه ز تب سوخته چند ایندو بویان تب سبزه سبزه از آله تب کردن
 بعلیه و نمون به دن استمال اودی صائب سے پر پیلر سے زیم مرگ بر خود داده پیش آورد که این تب لرزرا
 یک ساغر شارب سے بند و به بقا سے سنجایز کس این کار زیاد و دم چشم له به تب از دل بیار از یک نظر
 بسن و تب شکستن و تب بروی از چرخه عبارت از دور کردن تب بود
نشستن بخیزی و تب رختن و بیرون رفتن از خیزی و تب ساکن شدن بخیزی
 و تب اسرو شدن لازم نه پسین در بحث اسرو شدن که شد و ایضا صائب سے عشق که صابق
 است بود این لرزول + این تب بروی نیر و در استخوان مسج + عرض رطبت بران نیر و سسینه + این
 تپے نیست که ساکن بتا شیر شود + ظهر کے سے اگر دره نشان شود پیشه کرد + تب از یک شیر نیر و
 که دنا نیر سے ازه صلبت شوق دل از پان نشیند + این تب بهاد سے سجا نشیند + ثابت سے تا تب
 خورشید تابان نشکے بر نیر دار + سکنے از مجدم در کاسه کردن صلب + خواجہ جمال الدین سلطان سے
 تب نواب رشتہ سے چند مردم یک لو + بر بھنے بند و نواب رشتہ تب زو نشیند + بر منر سے
 مایے و رنگ مشکل صعب است بر طیب + بروی زرد بر تب ریح و شستا + اندیشہ تو باد طیبے کہ بید رنگ +
 در دنیا ز پیرو حوان را کند ۱۰۰ + خاقانی سے سنے کلکش زینے شکرمانه + کز پنے تب برین شیر است
 بیمار ستره تبار + عالی تبار + والا تبار + عقیدان گرم شدن و اضطراب بر غیر از کردن درین مجاز است
 در کله حطے رسم متاخرین مخلص نیر شمس انقدر تب + عاشق کے ذید جنین اضطراب کن قیمت و ارگون
 و قیمت ازون آیه بت یہ اک ہے اسباب محکوس خواندن بر دفع جاسا لکیر سے تا سر تو د شود
 مایه صدر غم + تب فار کون نیر عقل ستره ریکا + صائب سے بیطافے کن که بلاک سیاه خط +
 از صدر رقت و درون نیر و **تخال و تخاله** بقلب ایضا کنایه از جو شنے کاز کرے تب بر طراب
 لب پیر آیه از علامات مفارقت تب است و عقده که تخر کل گوهر انش نیر ستره بود + جام ساغو
 شیشہ از شیبات دوسته با لفظ افادون در بین و زون سخل اصغے سے تخاله تراب شیرین ز تب
 افتاد + بر رشتہ جانم گری بر محب لغاد + خان آرزو سے باک سرگرم سخن گشت که تخاله دید + بر لب او ستم
 از غمخه او از خود است + طالب ہے سے تخاله زدیلم ز سے خضر گوینا + این آب را بلام زدن گفته است
 ز لایه تیر رعتی صدمه ہوا را مید دید بال نیر + پنے اش بر کرد بر تخال نیر + شمس چون شکل
 بر بالین کردید به عینش غم تخاله کردید + صائب سے ساغر ناکامی از خود آب بر آمد + نشکے
 سیراب می سازد کل تخاله را + زمان فرعی کر خوش افتاد در کاشانه نام + آتش بخالد ام لب بر آب گوهر است

نقل تو ز کسین گری جان جهانت + تجاله بران لعل سرا برده جهانت + پرده امید نه نام امید بیاسه ما +
 خنده تجاله بار لب کوثر بود + توان سبانو تجاله آب کوثر خرد + بسازنا بگر کشند چون شراب نیجا + ابو طالب
 حکیم سے در کعبه آبا بکر کوچ شراست + تا سناو تجاله پرتی ناست + شوکت سے بے تو مشب ساغر
 لب بشراب ناله بود + بنده ام از منر جان کشیده تجاله بود + حسن تاثیر سے از ره در میر بود نکه کز شوق دل +
 خاد است چو کس در کشیده تجاله بود + تجاله نوش طالب سے بوسے جبر شام آبخان مبادون بند
 که قدر طالب تجاله نوش نشاند پیش بوزن منی سپش محمد طبر نصیر آباد که حوال شمس نشی نوشته
 که چون پیش رادرو لایت شیراز تیش گویند در جامه او پیش بسیار امان بود بدین نام بوسه شد شوق زدن
 درم کردن چشمه از چشمه اسپ ای سے مردم نیک بنی زنده بینه تو + چلو عمر براق زنده بینه تو + چوم
 همه فیلهای پایش رسد + چون با او اگر طبع زنده بینه تو مع الفوقالی تین نهمین برده و نیز آنچه پیش نخت
 عروس وقت جلوه باشد که نه کشف با لفظ زدن در دکن و ستن کشید ن در انداختن مستهل حال ایلین
 عبد ازاق سے کریم غیب که تو بر اندازد تین + بیکه تشویش عودس بکده خضراو + تا آخر طراد حشی سے
 غلت پیش چشمه جوان تن کشید + رفیم دوق چشمه جوان که اشیم + اندر سے آریاست آسمان زنده
 تین + که زنده نشه سار بارگاه + بر خرد سے ذک کشید و تین بر زنده + برده و نیز بر اخر زنده +
 اے نصب که در تحت زنده دین بوختن + عرش در بزمی کنختن + زمی نختن زمین است مع الیاء
 انفارسی تین کوز بختن دوزن دکات از سے دوا و جمل ذرا و بجه حتمی و غیره فوستی زنده
 سے تیگور سے بود زالی زمانه + که دویم سے که ناز خزان + بر دول رازره عمل فریش + خرد نفس نخت
 در زیر شیش + پیش جبه من بود تیگور سے + ز سبکه کشته تن زارم از حنیف قاق مع الحکم بازی
 تجار است بالکسر اندکاسنه کردن خواج شیراز سے براسه بود چون لعل صیت جوهر عقل + بیا که سود
 کے بر دین تجارت کرد بخر به بافنج از کون و با لفظ کردن و بر گرفتن مستهل + برک جان بر کے کتفس
 سے بیا و تجربه از نیک سپا بر گیر + که آن دو سنگ دو سنگ اند فرق چون ختاد + ظهیر سے زنده
 زلف صبر زنده + من تجربه کرده ام سکون نیت + تجربه کار مردم کار قاده دکا راده صواب
 سے در تجربه کاران نصیحتی یاد است + که تو به ناز بجا سگسته بیاید + محمد یوسف سے بکے تجربه گیران صیگه
 طام + ریده بیلم از ازو سے انین کل تجرید + رنده کردن و بینه بزر و بر نند مجاز است اسیری ایچی سے
 اول تجربه شوازه بر چه است + دگی از خود بشر یکبار دست نشلی خیر و تجلی زار و تجلی
 که و تجلی گاه و تجلی زاوه و تجلی سنج و تجلی قیامت هر که ام
 مردوت و پین از اسکا محبوب است + بخود هانی سے در شمس نشانه تجلی فیانی + پہلو شیح طرند عکس من
 خدایب + نجه ساق از دست بر دغره خوابان مرا + هر تجلی زار جاک سینده صبح شراست + شیخ اثر
 سے سخنرا کلک قبل زار کردار مطلق + کرد عشق مطلق خورشید باشد چون سما + خان کردو سے نویسم

نو بسم کر صفت آن تجلی زاده معراجی + بزرگ شویبا سے شمع سوزد تا مسطرنا + تا دم گشته تجلی که حسن
 چو شمع + آرزو جز قدم سجده گئی نیست مرا + بخودان راسخ سے ہو تاخت بر جان آہ گردید + وئے
 چون شد تجلی گاہ گردید + بیدل سے طییدن یہ وارد در تجلی گاہ چہ رہنے + تو ان کر ہے تا شکر شک
 شد تو ان چکد اینجا + طہور سے سے عشق ہر جا کہ شد تجلی سنج + تہ از در طرسنگ نہاد تجلی
 جلوہ کردن و برق از شبہات است و با لفظ و اشتیاق و شگفتی و تراویدن دو میدان و کردن استل و الم ہر دو کے
 سے یرون پر وہ تجلی جو کہ حضرت حسن + کبر کفر یا بخت دین بین نیست + ہیر لابی سے بہت
 تجلی چون کہ پرا ظہار + تجلی چو حسن او شد ذرات کون کسیر + زہلے سے تجلی سے تراو و از لب بام +
 ہمہ در عکس سے میرود کام + طہور سے سے تجلی در آئینہ جان شکست + از نقش پا دہ روان نشست
 اثر سے در دل ہر ذرہ چون در تجلی حسن او + ترسم اندازد ہوا لیش بر در و ہا مرا + بلا بخود جائے
 سے شب کہ در کشتن تجلی انقیامت پیشہ داشت + تر شہاب رنگ گل شہنم پر در شہنہ داشت +
 ملا شانے کھو سے کوئی سلی کہ تجلی در ذراک انجا + طہور عشق است کلمش من عناک انجا + علی خراما نے
 سے در شبستان محبت جانفشان بروانہ ام + ہر کجا حسنیہ بر افروزد تجلی می کنم + مع الحار و البطلہ
 تحت الخٹک بیخ ما دوم و نون نوعی از نہیںستار و انجاست کہ در شانے استن عامر یک پچ راہ
 ز برزخ میکند ہندوین در بعضی از ہا بہ نسبت صاحب سے چکن نکر تحت الخٹک و اعطیت +
 ز بقدر حسرت کہ چہ پان تر ازین سے باید + بر کتا سے کاشے سے بر زلف ہم پوینے ہار کے + وین
 ویدہ مذمت چشم بر تار کے + صد شکر کہ در زبان نہ بستم بر گزرت تحت الخٹک بقصد ستار کے تحت
 الخٹک + قدر سے از تمام کہ پیش از فردن قہر خورند از عالم ناستانے ہر وقت سے ز کت انقورہ
 خرا ہا انجان پر + کہ تو از کرد ما و قش تصور + قبول سے ز نادر و سچہ سان با فوق این چشم عطا دارم +
 کہ میباشد ز رسم از چرخ تحت انقورہ بنیادش + و خردون طعام نہ کوراکو بند نیز جابجہ گو بند نما تحت انقورہ
 کردہ ایہ تکر فر حرام زاد و گورین تعریف فار کز زمان مولت بگرم زوشن و با لفظ کشتن
 و کردن و شدن استل سبوح کاشے سے بیازامہ دستا دہ ام باین معنون + جنین بخون دل عدیہ کردہ
 ام تحریر + و فارسیان بھی خطوطے کہ بر کرد کا غ خطوط و تصاویر کشند ساک ہر دو سے ہائے از شرم
 رخت تصویر توانہ کشید + و رکشہ چون تحریر توانہ کشید + کاشے سے تا حلت ہر تحریر رخ سادہ
 رفاق + پیش رخسار تو تکیست کہ بے تحریرت + و پیدہ آواز کشیدن موسیقیاں طہور سے سہارنم
 شاہ زہرہ بیخ افادہ است + اینجا نجات ہمہ سچ افادہ است + مرفولہ شود صد از تحریرش + از زلف
 کوشش پچ افادہ است تحفہ بالضم از معان تا بعبیح و زرار گوار از صفات و با لفظ بستن
 یعنی تحفہ تر حیب داوون والد ہر دو کے سے تحفہ ز جان بستہ ام تا ہر سکا + و زوم روح القدس ہا ہر ہر
 معارسیان یعنی غیب خویس نیز از چنانکہ گویند فلاخیر بسیار تحفہ است و بعضی یعنی تحفہ زلفہ

در شبستان محبت جانفشان بروانہ ام + ہر کجا حسنیہ بر افروزد تجلی می کنم + مع الحار و البطلہ
 تحت الخٹک بیخ ما دوم و نون نوعی از نہیںستار و انجاست کہ در شانے استن عامر یک پچ راہ
 ز برزخ میکند ہندوین در بعضی از ہا بہ نسبت صاحب سے چکن نکر تحت الخٹک و اعطیت +
 ز بقدر حسرت کہ چہ پان تر ازین سے باید + بر کتا سے کاشے سے بر زلف ہم پوینے ہار کے + وین
 ویدہ مذمت چشم بر تار کے + صد شکر کہ در زبان نہ بستم بر گزرت تحت الخٹک بقصد ستار کے تحت
 الخٹک + قدر سے از تمام کہ پیش از فردن قہر خورند از عالم ناستانے ہر وقت سے ز کت انقورہ
 خرا ہا انجان پر + کہ تو از کرد ما و قش تصور + قبول سے ز نادر و سچہ سان با فوق این چشم عطا دارم +
 کہ میباشد ز رسم از چرخ تحت انقورہ بنیادش + و خردون طعام نہ کوراکو بند نیز جابجہ گو بند نما تحت انقورہ
 کردہ ایہ تکر فر حرام زاد و گورین تعریف فار کز زمان مولت بگرم زوشن و با لفظ کشتن
 و کردن و شدن استل سبوح کاشے سے بیازامہ دستا دہ ام باین معنون + جنین بخون دل عدیہ کردہ
 ام تحریر + و فارسیان بھی خطوطے کہ بر کرد کا غ خطوط و تصاویر کشند ساک ہر دو سے ہائے از شرم
 رخت تصویر توانہ کشید + و رکشہ چون تحریر توانہ کشید + کاشے سے تا حلت ہر تحریر رخ سادہ
 رفاق + پیش رخسار تو تکیست کہ بے تحریرت + و پیدہ آواز کشیدن موسیقیاں طہور سے سہارنم
 شاہ زہرہ بیخ افادہ است + اینجا نجات ہمہ سچ افادہ است + مرفولہ شود صد از تحریرش + از زلف
 کوشش پچ افادہ است تحفہ بالضم از معان تا بعبیح و زرار گوار از صفات و با لفظ بستن
 یعنی تحفہ تر حیب داوون والد ہر دو کے سے تحفہ ز جان بستہ ام تا ہر سکا + و زوم روح القدس ہا ہر ہر
 معارسیان یعنی غیب خویس نیز از چنانکہ گویند فلاخیر بسیار تحفہ است و بعضی یعنی تحفہ زلفہ

داین بیست سلیم آوردده سه باغبان خلکو ز کله دار ماکل بی برده و بچو کلم کل بختی کسم سبل بی برده و برده
 مجاز است و تیرا ند که بر تخت برون از عالم پشکروان گرفتن دوام گرفتن پشکروان حسین از شستن و نیکو کردن
 و نیک شمردن سه رتبه شکر تر صاحب عربی دیگر است و میکند تخمین خود کس که تخمین تو و انور سه
 آنکه خداوند که چون حسنیت کوی بند و را و شعور بیشتره بر همان تخمین کند و تحصیل آباده کردن و نگاه
 چیزه برادرون صاحب سه چون علامه درین سبب برین داغ بگرسوز و تحصیل نوزاد بسیار توان کرد تحصیل
 و از شفیق اثر سه تا برون نزدیکه سجده اش خورشید و صبح صادق بر شش ستاره چون تحصیل و
 تحقیق درست و درست کردن حافظه جهان و کار جهان جمله صبح و صبح است و هزار بار درین نکته کرده
 تخمین محکم حکومت نمودن بر کسکه حافظه کردن درون ستمل شیخ شیراز سه حکم که نیر بر بد کل و تخت است
 پس از چاه شکم برون و خورده نیاز جو مردم برون تحقیق کسی را اهل حق خواندن و حافظه کردن ستمل حافظه
 سه بنده گفت که حافظه علامه صبح توام و برین که تا یک عدم میکت تخمین تحویل کردن سپردن یعنی اظهار کردن
 مجاز است بسندان در لفظ مجیب گرفتن که شت یعنی اول طاعتی که خانه در صبح شاه عباس سه صحت
 زهت ترا بر تصدق بر روز و خازن هر بخور نشی که ز تحویل تحویل ابر انکه چیزه تجرول انکه سه
 اکتفا را المهر تحت اریک در ایک جمع به یعنی مشترک در هر تخت نشستن و نشاندن عاورد و مقر است
 و حضرت محمد که شاه باور و بیابا و در شمال آن در آن بهاده اطراف آنرا بطاب حکم سبده نه تا از دست چین و شکنج
 محفوظ باشد و نیز کما یباز حوضه پلن عاورد و سنی خیر خواجده نظامی فریاد سه ز کعبه باقی که درخت و در انچه
 بر بود و بیاز تخت و چهل پیل با تخت در کستان و بنده و نزدیکه نزد تخت استخوان و جوهر نیت سیلان
 هم تخت طایح و زنده در کستان آوردن مخراج و بر منور سه ابر نقیضانی از شاه کعبه و م و باد
 یکشاید هم در باغبان تخت حیره و ابو طالب که نیم حیرت تحت سه تحت نه خرم کلن سه زنده سبزه
 دش و اشش لمان است و کل اصل است و ششم گوهر است و آتش خورشید در تابست از یا قوت آن و
 چشمه متحاب هم از آب اشش تراست و اگر چنانچه صفت لعاش میفرزم در ضمیر و در زمان بر دانه ایش
 سه بلبالی و بر است و اشش یا قوت روشن کرده والا گوهر سه آب آن بسم عیث تراست صفت گراست
 زاده دریا و کاترا دار و اندر نه خویش و هر کجا ازاده دیدیم در نیند است و آب در بحر انقدر بود که در تخت بود
 و برچکان سنگ چندین نیت کان را گوهر است و با و برادر نکشای حاد و انچه شاه جهان و پسر بر نیت کردن
 زرشان زهت تحت طاوسی نام نمی که با هر صاحب قران نانی شهاب الدین محمد شاه جهان پادشاه
 غازی نادر شاه زمانه ترتب شد و صورت طاکس صبح یوا هر بران تمیید بود و تاریخ بنعم ماه صفر سال هزار و یکصد
 و پنجاه و یک شاه شاهان نادر شاه که از ایران منصب نه آمده بود از قلعه دار کله شاه جهان آباد با سایر تخت و
 و برابر و قران و نظایس و تقایع این دیار معروف شد چنانچه عبارت نصب نه ماده تاریخ این قضیه است خان
 آرزو سه و اگر چه حیرت کعبه و کاه می است و که عشق را اول بر داغ تخت طاکسی است تحت حیران

تخت حیران و **تخت اورد** نام دو کوه در حوالے قفقاز کہ چاہت در نزد تاثیر سے از لاله گل چو طفل
 مجسم + با اعدان ہمیشہ شرم + قوس مدد خود کہ برتر آید + از کوه تنزراہ بر آید + ہر جا جیلے است تا بہ نشان
 از جرتیان تخت حیران + از منظر اختران مسعود + اورنگ نشین تخت و اورد تخت و **تخت وندہ** و **تخت جوان**
 غنی کہ در سحر بادشاہان ہندہ در ہندوستان کہ در ان پرشوش برزاونہ دور ولایت رود آختر ایوار ہوار تیرہ کنند
 نظرت سے شتر اقلیم فخرم بخوردے تخت روان بہن + نہ چون فرماؤ فرورم نہ چون لغون زمیندارم + صاحب
 سے خبر دور راہ از درگاہ پیشنود + ہر کہ چون بخت سے تخت روانہ و لرد + خواہد تظا سے سے بیروز
 کے شہر کیجکت + بہ تخت روزہ برآمد ز تخت + لیکن ظاہرنت کہ درین بیت کنیہ از سب است خراج
 درین بیت سے روزہ یکے تخت مشہبی + نشینندہ از پویہ بے آنگے + بہن برودہ از آہوان شہنشاہ
 بگے جو آتش بر سب جو آب + دیزر کنایہ از تخت حضرت سلیمان عود استکان تخت فیروزہ کنایہ از
 استکان تخت کجسرخ تخت ابو سی کنایہ از شب تخت سراج نام در شیخ ابو اسحق کاندہ
 گویند جراحی دوران سبہ از خود بودت چہار صد سال است کہ نور روشن است غریب قابیلہ جراح مقبلان
 ہرگز نبرد **تخت طاقدیس** تخت کجسرخ بریز کہ بصور روح و کواکب نقش بود نام تو از لوہا ہر بارہ
 سے بر تخت طاقدیس ساز کرے + بہشت زر طاقتا آواز کرے + حکیم سوزنا سے بڑے تختہ خواہد بود
 جایم + اگر سلطان تخت طاقدیس **تخت ہتھالی** چوترا کہ بر آسیر نہا سب از دہنا نہا سب
 داتا سب بیز گویند ہر میدے سے تخت ہتھالی غرض کہ میں نہ است + بر سکون زمین خلعت لولہ است
تخت اردو شیر نام تو از موسیقی خانے سے زیادہ سب خوش صغیر است + تاج تخت شہر است
 مزہر سے سے برید عذیب ز زنبہ شہر یار + بر سبزہ زردہ ہشت تخت اردو شیر + **تخت حسابان**
و تخت محاسبان و **تخت میل** نمندہ را گویند کہ محاسبان خاک بران رنجتہ میل آہن یا جو سبے
 حساب بران نویسد و نمندہ محاسبان نیز کنایہ از زمین خاقانے نصرع ز خاکپا سے مردان کن چو تخت
 محاسبان تاجت + **تخت قازانہ** و **تخت گاہ** سردت دیز نام تہوہ خانہ در صفان ہذا
 صادق دست غیب دور و سنور اہل سیر صفان آوردہ سے گرد چون شوق خضر است + بنامہ راہ
 تھکا ہت + یعنی صد تخت خسروانہ + ہر یک ز تہان لگا رفاذ + نسیرین بران ماہ بیکر + غلیان
 سازند و تہوہ آور + نظا سے سے ہر تخت گاہ کہ نہاد پہلے + کچھ ہشت آہن شاہان کے +
 سو کے تخت خانہ زمین دروشت + باہا شدن راسخان در گذشت **تخت سلیمان** نام کو ہے
 در وسط کشمیر کہ تخت حضرت سلیمان دوران جافرو آدہ داخل روم ہر آزارت آن بیروز **تخت**
سلیمان غنی کہ حضرت سلیمان بران نشستہ در ہوا بر قند سلیم سے از عجم منخ دل ہائیتہ در کوی غنی
 اتوان میاد ہر تخت بنہا نشست **تخت کیر** کنایہ از بادشاہ نظامی سے سپہ روزانجا تخت ہر ہر
 کہ با عینہ آن تخت را تخت گیر + **تخت ار** جامہ سیاہ و سفید نیز جامہ خوب کہ بر سب تخت گسترند

و خدا بر او خلق کرد و خلق کرد و نهادن این تخت است و درین تخت است
از کوه تخت نظامی سه پیر پشت سپهر تخت عاوج از هندستان آوردم قراچ
سه تخت است که در تخت است و تخت سلطنت در بازو نهادیم و تخت زرین نو است کل
زجاج برین مثل آفرین در تاب و بر سر سه زخم اندیش در آسمان تخت و در کاجال و در آفرین در تاب
بر سر سه تخت آن آفرین کرد و تخت زرینستان درخت زیر کلاه زار و نور سه
عشق سه تخت مقدذ در عقل را با عقل نیست تخت یوش و شخصی باشد از قمشه و طراز و جوی
آورده اگر بخت است زمان تخت یوش در درگاه سفید بود آب و هر روان چون شال گلنی گوناگون
ی بود تخت شدن و مانع جاق شدن و مانع از نشسته سلیم کل از آستین کشیده سو درخت و
شکافین داد و تریاک بر تخت و نور سه و این نشا و کسی که بخت است است و بر نوم در آن
سه است است و نشا نشا اگر نیست چرا که گویند که بی طوبی بخت است تخت
شدن اقیون و تریاک کنایه از کمال نشا در شدن این آفرین است که تخت شده
و خلق سپهرین مانع از عبد انقی قبول است بنوشم باشد عشق در آن بے نصیم من و در غم تخت
در رفتی که شد در رنگ زیمین و میرزا حسن سه بر وقت تخت و تخت سخن گویند تا شریف که شاه است
نشسته تو تاب است و سمیل ایام از تخت است بریم بنهند میکلان پاک و دریم بشاید چون تخت است
تریاک و تخت لوح در چوب تخت یخ پارچه که از کمالی برود بر او هر دو ای بند
و نهایت شفا میباشد مانند آینه آینه در نمایی شیراز سه ده چرخ است اینکه در تاب باشد
آینه چون تخت آب شد تخت حمام تخت شکی که در حمام است نماز گذارند در اهل زبان بختی بخت
تا نیر سه چار که عاود کرده با سوز جگر و تخت است بر تخت حمام تراند شدن تخت اول کنایه از
لوح محفوظ و تخت که در آن الفت با نوشته با طفل و نه بر او من ایشان نظامی سه تخت اول که الفت
نقش است و بر در محراب است و محراب کنایه از الفت است چه محراب یعنی در در آفرین است
در فرهنگها لیکن هنوز منی نیست مسیح مفهوم نشا تخت تعلیم و تخت مشق لوحی که طفل بر آن
مشق کنند و من با صاف و بے صاف نیز در چرخ که بسیار استمال آید نیز اطلاق نمایند مرزا صاحب سه
لوح ولی که آینه در عالم است و جفت است جفت تخت مشق هر کس که محسن تا نیر سه بیستون آینه صورت
در حال نیست و تخت مشق جنون مانده حال نیست و غیره صغی سه ما سه تعلیم خرد نیست برین در
از سر سه تخت تعلیم نهادیم تخت ساحور و کنایه از حکایات گذشته نظامی سه گذارند تخت است
چنین در کشته نقش بر لا جورد تخت بل بنهم سه سه که از تخت یا بر خندق قلد سازند تا در نظم
آمده رفت واقع شود ز لای سه قوه بجهت در آن کرده و تخت بل برورش زبان کرده تخت قیمه بقت
تخت چوبه که گوشت در آن بریزد غیر کنند و چه سه دلم و ادم از سه سه است و از سینه

و خدا بر او خلق کرد و تخت نظامی سه پیر پشت سپهر تخت عاوج از هندستان آوردم قراچ
سه تخت است که در تخت است و تخت سلطنت در بازو نهادیم و تخت زرین نو است کل
زجاج برین مثل آفرین در تاب و بر سر سه زخم اندیش در آسمان تخت و در کاجال و در آفرین در تاب
بر سر سه تخت آن آفرین کرد و تخت زرینستان درخت زیر کلاه زار و نور سه
عشق سه تخت مقدذ در عقل را با عقل نیست تخت یوش و شخصی باشد از قمشه و طراز و جوی
آورده اگر بخت است زمان تخت یوش در درگاه سفید بود آب و هر روان چون شال گلنی گوناگون
ی بود تخت شدن و مانع جاق شدن و مانع از نشسته سلیم کل از آستین کشیده سو درخت و
شکافین داد و تریاک بر تخت و نور سه و این نشا و کسی که بخت است است و بر نوم در آن
سه است است و نشا نشا اگر نیست چرا که گویند که بی طوبی بخت است تخت
شدن اقیون و تریاک کنایه از کمال نشا در شدن این آفرین است که تخت شده
و خلق سپهرین مانع از عبد انقی قبول است بنوشم باشد عشق در آن بے نصیم من و در غم تخت
در رفتی که شد در رنگ زیمین و میرزا حسن سه بر وقت تخت و تخت سخن گویند تا شریف که شاه است
نشسته تو تاب است و سمیل ایام از تخت است بریم بنهند میکلان پاک و دریم بشاید چون تخت است
تریاک و تخت لوح در چوب تخت یخ پارچه که از کمالی برود بر او هر دو ای بند
و نهایت شفا میباشد مانند آینه آینه در نمایی شیراز سه ده چرخ است اینکه در تاب باشد
آینه چون تخت آب شد تخت حمام تخت شکی که در حمام است نماز گذارند در اهل زبان بختی بخت
تا نیر سه چار که عاود کرده با سوز جگر و تخت است بر تخت حمام تراند شدن تخت اول کنایه از
لوح محفوظ و تخت که در آن الفت با نوشته با طفل و نه بر او من ایشان نظامی سه تخت اول که الفت
نقش است و بر در محراب است و محراب کنایه از الفت است چه محراب یعنی در در آفرین است
در فرهنگها لیکن هنوز منی نیست مسیح مفهوم نشا تخت تعلیم و تخت مشق لوحی که طفل بر آن
مشق کنند و من با صاف و بے صاف نیز در چرخ که بسیار استمال آید نیز اطلاق نمایند مرزا صاحب سه
لوح ولی که آینه در عالم است و جفت است جفت تخت مشق هر کس که محسن تا نیر سه بیستون آینه صورت
در حال نیست و تخت مشق جنون مانده حال نیست و غیره صغی سه ما سه تعلیم خرد نیست برین در
از سر سه تخت تعلیم نهادیم تخت ساحور و کنایه از حکایات گذشته نظامی سه گذارند تخت است
چنین در کشته نقش بر لا جورد تخت بل بنهم سه سه که از تخت یا بر خندق قلد سازند تا در نظم
آمده رفت واقع شود ز لای سه قوه بجهت در آن کرده و تخت بل برورش زبان کرده تخت قیمه بقت
تخت چوبه که گوشت در آن بریزد غیر کنند و چه سه دلم و ادم از سه سه است و از سینه